DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 67 • 31 Temmuz '99 • 5 DM

24 Temmuz'da yüzbinler Ankara'daydı...

Sıra genel grevde!

Genel Grev Genel Direniş için ileri!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

On yıllardır fatura hep işçi sınıfı ve emekçilere ödetiliyor 4-5
Sınıf hareketi 6-9
Son siyasal gelişmeler/4 10-14
Yeni eylem dalgası (Ekim'den) 15
TKİP Belgeleri: Sınıf hareketi ve çalışması/1 (orta sayfa). 16-19
20 Temmuz Dersleri'nden 20
İzmir İşçi Bülteni'nden 21
Öcalan'ın savunmasının eleştirisi/5 22-24
Kanlı bir diktatörlük ve sefalet içinde bir ülke 25-26
'96 Zindan Direnişi'nin yıldönümünde bir kez daha kazandık. 28

Kızıl Bayrak
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:67 ● 31 Temmuz 1999
Fiyatı: 5 DM.
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr
Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık İSTANBUL Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım: BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22, Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604 Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt. No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33 Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1 ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİT

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59 ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!

Adı :.....
Soyadı :.....
Adresi :.....
.....
Tel :.....

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL İçin :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

"Bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri bedel ödeterek koruyacağız!"

24 Temmuz'da işçi sınıfı, emeğinin yağmalanmasına, ülkenin satılmasına izin vermeyeceğini ilan etti. Emperyalist kapitalist sermayeye ve uşaklarına sesini duyurabilmek için yüz binlercesi tek ses olup haykırdı.

Ama eylemin asıl gücü görkemli kitlesi değil, ortaya koyduğu bilinç ve kararlılıktı. Bilinç, "tasarı geri çekilmezse genel grev silahını kuşanma" uyarısında görülüyordu. Sermaye sözcülerinin eylemler başladığından bu yana döne döne "genel grevin yasal olmadığı" yollu hatırlatmalarının bir anlam ifade etmediği, şiarın her gün daha yüksek perdeden dillendirilmesinden anlaşılmaktadır. İşçi-emekçi kitleler, sınıf mücadelesinin yasalarının bizzat mücadele içinde yazılacağını hissettiklerini ortaya koydu.

Asıl olan sermayenin sömürü yasalarının yasakları veya izinleri değil, tarih ve toplum karşısındaki haklılık ve meşruluktur. Topluma ve tarihe karşı görev ve sorumluluğun yerine getirilmesidir.

Türkiye işçi sınıfı, uluslararası sermayenin son kapitülasyon saldırısına ve yerli işbirlikçi sermayenin ülkeyi satışa çıkarmasına karşı yükselttiği eylemlerle, ülkenin savunulmasında öncülük yapabileceğini, topluma karşı tarihi görevinin farkına varmaya başladığını göstermiştir. Fakat bu görevi hakkıyla yerine getirebilmesi için "farkına varma"nın yeterli olmadığı, siyasal bir bilinç ve örgütlülüğe kavuşturulması gerektiği açıktır. Sınıf bugünkü tutumuyla buna hazır ve aday olduğunu göstermiştir. Görev ve sorumluluk artık siyasal öncünündür...

***

Sistemin, işçi-emekçi kitlelere yönelik her kapsamlı saldırı programına paralel olarak yeniden gündeme getirdiği devrimci tutsakları teslim alma saldırısı, İMF'nin son saldırı programıyla birlikte bir kez daha devreye girdi. Ve devrimci tutsaklar, bir kez daha püskürttüler saldırıyı. Dışarıda işçi-emekçilerin birleşik eylemi yükselir, sokakları meydanları fethederken, içeride devrimci tutsakların birleşik eylemi taş duvar-demir kapıları ele geçiriyordu. Devrimci tutsakların; ***"Bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri, bedel ödeterek koruyacağız!"*** şiarı, sınıfın yüzyıllık kazanımlarını korumak için bedel ödemeye ve ödetmeye hazır olduğunun göstergesi eylem ve şiarlara da ışık tutuyor.

Bu şiar, içerden ve dışardan yükseltilmeye, emperyalist-kapitalist sermaye ve uşaklarının suratında şaklatılmaya devam edilmelidir. Taa ki, bu soygun ve sömürü düzenini mezarına gömene kadar.

Kahrolsun İMF, bağımsız sosyalist Türkiye!
Saldırıları püskürtünceye kadar
Genel grev, genel direniş!

çıktı...bayilerde...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

24 Temmuz'da yüz binler yürünmesi gereken yolu, atılması gereken adımı bir kez daha gösterdi!

Genel grevi örgütlemek için görev başına!

Sermayenin başkenti Ankara 24 Temmuz günü yüz binlerce işçi ve emekçinin büyük gövde gösterisine sahne oldu. Türkiye'nin dört bir tarafından dalga dalga gelen yüz binlerce işçi ve emekçi İMF ve uşaklarına karşı Kızılay meydanında sınıf güçlerini birleştirdiler. Mezarda emeklilik dayatmasına, emperyalist tahkim köleliğine, sadaka zamlarına ve özelleştirme yağmasına geçit vermeme kararlılıklarını, **"Bu yasalar meclisten çıkmayacak!"** diyerek ortaya koydular. İMF-TÜSİAD uşağı, işçi ve emekçi düşmanı hükümete karşı, **"Hükümeti mezara gömmeye geldik, şalterler inecek hükümet gidecek!"** diyerek meydan okudular. **"Tahkim vatana ihanettir!", "İMF'nin itleri, sattırmayız KİT'leri!"** şiarlarıyla, kendi gelecekleriyle birlikte ülkenin geleceğine de sahip çıkma tutumlarını ortaya koydular. Ve 24 Temmuz'da yüz binler *"***İşçi memur elele genel greve, genel grev genel direniş!"** şiarlarıyla, kazanmanın yolunun birleşmekten ve üretimden-hizmetten gelen gücü kararlılıkla kullanmaktan geçtiğini ilan ettiler ve günün acil görevini ortaya koydular.

Sermaye uşakları düne kadar eylemleri "kuru sokak gürültüsü" ve "gelip geçici yaz yağmuru" diye küçümseyerek işçi sınıfının kendi gücüne güvenini kırmaya çalışıyorlardı. 24 Temmuz'da yüz binlerin öfke seli ve genel grev sağanağının gök gümbürtüsü ile cevaplarını aldılar.

İşçi sınıfı ve emekçilerin 24 Temmuz eylemiyle ortaya koyduğu tutum net ve kararlıdır. İMF uşaklarının yıkım saldırısı karşısında boyun eğilmeyecek ve sonuna kadar direnilecektir. Kazanılmış hakların mezara gömülmesine izin verilmeyecektir. Ve bu da, üretimden gelen gücün kullanılmasıyla, şalterlerin indirilmesiyle mümkün olacaktır. Kazanılmış haklara uzanan eller genel grev genel direniş silahıyla geri püskürtülecektir.

24 Temmuz bir tür uyarı eylemiydi. Ama yüz binler sadece İMF uşağı hükümeti kazanılmış haklardan ellerini çekmesi için uyarmakla kalmadılar. İMF'nin mezarda emeklilik zokasının üzerine "taviz" cilası çekerek yutturmak için pusuda bekleyen; "toplumsal uzlaşma", "sosyal barış" maskesi takarak ihanet için fırsat kollayan; yıkım saldırısının diğer temel ayakları olan emperyalist tahkime, özelleştirmeye, sefalet ücretlerine, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkının gaspına karşı mücadele görevlerini geçiştiren; işsiz, sendikasız, sigortasız on milyonların haklarını ve taleplerini ise yok sayan sendika ağalarını da bir kez daha uyarmış oldular. Tabanın bu basıncı karşısında sendika ağaları Kızılay Meydanı'nda "militan sınıf mücadeleci" nutuklar çekmek zorunda kaldılar. Sonra da "yollar yürümekle aşınmaz!" sözü meşhur olan Cumhurbaşkanı Demirel'den "olgun işçi eylemi"nden ötürü "teşekkür" almak için Çankaya Köşkü'ne çıktılar!

İhanete yeltenenler karşılarında milyonların öfkesini bulur!

Milyonların öfkesi ve direniş kararlılığı, B. Meral gibi sendika ağalarının bile ağzından "genel grev", "üretimden gelen gücün kullanılması" sözlerinin dökülmesine neden oldu. Ama sendika ağalarının bu sözlerini yiyip yutmaları kimseyi şaşırtmamalıdır. Sendika ağaları, yıkım yasaları meclisten kayıtsız şartsız geri çekilene kadar sürecek sonuç alıcı bir genel grevin örgütlenmesi için çalışmayacaklardır. Eğer büsbütün engelleyemezlerse, en fazla 3 Ocak 1991, 20 Temmuz 1994 türü, adı var kendi yok bir "genel grev" için çalışacaklardır. Onların eline bırakılırsa, "eylem" silahının içi kurusıkı fişekle doldurulacak ve hedefe değil boşa atış yapılacaktır.

Sendika ağalarının bir kısmı daha şimdiden ihanetçi yüzlerini sergilemeye başladılar. İhanetin başını çekmeye hevesli görünen. B. Meral ve Türk-İş'in bürokrat takımı, bizzat SSK yağmacısıdır. İşçilerin SSK birikiminin hortumlanmasından onlar da nasiplerini almışlardır. İşçi sınıfından gizlemeye çalıştıkları bu pislikleri efendilerinin elinde belgeli ve tescillidir. Bu yüzden B. Meral gibileri, ipleri İMF ve uşaklarının elinde olan birer kukladır. Ama bunlara "genel grev" sözünü ettiren öfke ve kararlılık birleşik direniş gücü olarak örgütlendiğinde, hainliğe yeltenenleri sendikaların başından kuru bir kabuk gibi savurup atmasını da bilecektir.

Sermaye tekellerine milyarlarca dolar kaynak aktarılıyor!

İşbirlikçi tekelci sermaye iktidarı, ülkenin ve emeğin alım-satım işleri üzerinden geçimini sağlayan adi bir pazarlama şirketine dönüşmüştür. Tahkimci hükümet, ülkenin tüm zenginliklerini emperyalistlere peşkeş çekmenin, efendilerinin dizginsiz sömürüsünü yasal güvence altına almanın, çalışanların sefaletini ve ülkenin yıkımını derinleştirmenin hükümetidir. Yağmacı meclis bu yıkımın ganimetinden nasiplenme meclisidir. Sermayenin faşist yasaları, bu yıkımın güvence altına alınmasının yasalarıdır. MGK bu saldırının kumanda aygıtıdır.

Yağmalaya yağmalaya batırdıkları SSK'yı bir de utanmadan "kara delik!" ilan edenler, işçiden, emekçiden, yoksul köylüden emdikleri kaynağı hakkı olanlar talep edince "kaynak yok ki verelim!" deme yüzsüzlüğü sergileyenler, şimdi tüm bu kaynakları emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin hizmetine sunuyorlar. Açıklanan ekonomik paketle emperyalist ve yerli sermaye tekellerine yeni yatırım kredileri, vergi muafiyetleri, borç ertelemeleri, şirket kurtarma fonları, yüksek faizli hisse senedi, kara paranın yasal teşviki, iç ve dış borç faiz vurgunları ve borsa soygunları ile milyarlarca dolar kaynak aktarılıyor.

Ama İMF-TÜSİAD ne buyurursa buyursun, tahkimci hükümet, yağmacı meclis ve onun hortumcu komisyonları nasıl bir taslak hazırlarsa hazırlasın, kapalı kapılar ardında hangi hain pazarlıklar yapılırsa yapılsın, asıl tayin edici söz işçi sınıfı ve emekçiler tarafından ve sınıf kavgası alanlarında söylenecektir.

Genel grev eylemi haklı ve meşrudur!

Genel grev haklıdır ve meşrudur! Genel grev eylemi bir avuç sömürücü asalağın vahşi yıkım saldırısı karşısında on milyonların insanca yaşam hakkını koruyabilmek için kendini dayatan bir direniş silahıdır. Genel grev, sermaye uşaklarının utanmazca söylediği gibi işçiler ile halkın karşı karşıya gelişi değildir. Emperyalizmin işbirlikçisi sermaye ile sömürülen on milyonlarca işçi ve emekçinin karşı karşıya gelişidir.

Genel grev barikatının bir tarafında emek, diğer tarafında sermaye güçleri yer alacaktır. Bir tarafta nüfusun işçi, emekçi, yoksul köylü kitlelerinden oluşan büyük çoğunluğunun çıkarları ve ülkenin geleceği, diğer tarafta ise işbirlikçi tekellerin başını çektiği bir avuç sömürücü asalağın çıkarları ve ülkenin yıkımı vardır. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin yıkım saldırısı karşısında direnişi örgütlemek, on milyonların ve tüm ülkenin geleceğinin savunulması görevidir. Emperyalizm işbirlikçilerinin mandacı hükümeti de, yağmacı meclisi de, sermayenin faşist baskı yasaları da, onmilyonların yaşamsal sınıf çıkarları, haklı sınıf talepleri ve meşru sınıf eylemi karşısında haksızdır, hükümsüzdür, gayri meşrudur.

İMF uşaklarını haklarımızdan el çekmeleri için masa başında ikna etmeyi beklemek ham bir hayaldir. Sorun bu kan emicilere masa başında derdimizi anlatmak değil, emeğimizin hakkını söke söke almaktır. Bunun için sonuna kadar direnmeye mecburuz. Üretimden gelen gücümüzü kullanıp şalterleri indirdiğimiz zaman, bu sömürücü asalakların ümüklerini sıkmış, tatlı kâr damarlarına basmış olacağız. Saldırıları birlik ve beraberlik içinde göğüslemeli, sonuna kadar direnişi sürdürme kararlılığı sergilemeliyiz. Haklarımızı ancak böyle söke söke alabiliriz. Bunun başka yolu yok. İşçi sınıfı düşmanlarıyla onların anladıkları dilden konuşmalıyız.

İhanete geçit vermemek için genel grevi bizzat örgütlemeliyiz!

Sonuç alana kadar kararlılıkla sürdürülecek bir genel grevi sendika ağaları örgütlemeyecektir. Görev en başta öncü, devrimci, sınıf mücadeleci işçilerin ve sendikacıların omuzlarındadır. Günün acil görevi genel grevin başarıyla örgütlenmesine önderlik etmektir. İhanete geçit vermemek de buna bağlıdır.

Emperyalizm ve işbirlikçisi sermaye iktidarı altında ezilen ve sömürülen on milyonların yaşamsal çıkarları bu yolu göstermektedir. Eylemde olan yüz binlerin ve harekete geçmeye hazır milyonlarca işçi ve emekçinin iradesi, talebi ve hareketi de bu yöndedir. Ülkeyi satanların, toplumu yıkanların, emeğin haklarını mezara gömenlerin hiçbir meşruluğu yoktur. Tüm bunlar genel grevi örgütlemek için büyük bir imkandır.

Kazanılmış haklarımızın masaya yatırılıp pazarlık konusu edilmesine izin vermeyelim. İhanete geçit vermeyelim. Saflarımızı daha bir sıklaştıralım. Yıkım yasaları meclisten geri çekilene kadar üretimden gelen gücümüzle, genel grev silahımızla sonuna kadar direniş için hazırlıklarımızı tamamlayalım. Bunun için hiç vakit kaybetmeden fabrikalar, işyerleri başta olmak üzere her alanda, her mevzide, her düzeyde genel grev komitelerini örgütleyelim! Genel grev komitelerinde örgütlenelim! İşçi-memur-gençlik gücümüzü genel direniş için birleştirelim. Bu ülkenin, bu emeğin gerçek sahibi olduğumuzu, emperyalizm ve işbirlikçilerine anladıkları dilden konuşarak gösterelim!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Hep aynı masal: Büyük ve müreffeh Türkiye için !

Onyıllardır fatura hep işçi sınıfı ve emekçilere ödetiliyor

"Bu reformlar karşısında emeğin hakları, toplumun çıkarları, ülkenin bağımsızlığı vb. sloganlarla direnmek modası geçmiş çağdışı marksist ideolojiye sarılmaktır, gelişmenin önünde ayak diremektir ve bu da en büyük tutuculuktur"; "Bu reformlar karşısında ayak direyenler, bugünkü bencil çıkarlarını korumak uğruna çocuklarının geleceğinden çalan hırsızlardır", diyorlar. Örneğin, "2 milyon memur 500 bine indirilmeli, buradan sağlanacak tasarruf ekonomiye yönlendirilmeli, böylelikle 3 milyon kişiye yeni iş imkanı yaratılır, bu işten kimse kaybetmez hepimiz kazançlı çıkarız" vb. diyorlar.

Ama biz bu hikayeleri ilk kez işitmiyoruz. Son yirmi yılda değişik sermaye hükümetleri eliyle çok sayıda "istikrar" paketi açıldı ve saldırılar kesintisiz olarak sürdü. Bu sayede hak gaspları, sefalet ücretleri, işsizlik, açlık, zam, zulüm, işkence başımızdan hiç eksik olmadı. Gene bu son yirmi yılda "ekonomik sorunlara kesin çözüm getirecek yapısal ve köklü tedbirler" ambalajı altında ve "son bir kez fedakarlık" demagojisi eşliğinde en az üç tane kapsamlı ve şiddetli saldırı dalgası yükseltildi.

Sermaye hükümetinin dalga dalga yükselttiği yıkım saldırısında işçi sınıfı ve emekçilere öncelikle mezarda emeklilik, sosyal güvenlik haklarının tasfiyesi, sefalet ücretleri, sadaka zamları vb. dayatıldı. Bunlara karşı işçi sınıfının direnişi halen kararlılıkla sürüyor. Sırada ise emperyalist tahkim, özelleştirme saldırısına hız verilmesi, emekçi memurun tasfiyesi var.

Sermayenin sözcüleri tüm bunların vahşi bir yıkım saldırısı olduğu gerçeğinin üzerini örtmeye çalışıyorlar. Bunun için ne yalanlar söylemiyorlar ki? Bu "reformları" "21.yüzyılın, bölgede ve dünyada güçlü, müreffeh, demokratik, bağımsız Türkiye'sine ulaşmak için kendini dayatan yapısal dönüşümün ve radikal çözümlerin zorunlu gerekleri" olarak ilan ediyorlar. "Evet biraz can yakacak ama ekonominin düze çıkması için buna mecburuz, fedakârlık ülkenin geleceği ve halkın çıkarları için", diyorlar. "Ecevit özünde değişmedi, çünkü 'çağdaş halkçılık' denilen şey zaten budur", diyorlar. "Türkiye'yi batıran ve halkı sefalete sürükleyenler popülizm ve sorumsuz popülist siyasetçiler olmuştur", diyorlar. "Türkiye nihayet elini ateşe sokmaktan sakınmayan kararlı bir hükümete ve ateşin üzerine körükle gitmeyen sorumlu bir muhalefete kavuştu, şimdi sorumsuz siyasetçilerin elinde iflasa sürüklenen ülkeyi 21.yüzyıla taşımanın tam zamanıdır", diyorlar.

"Bu reformlar karşısında emeğin hakları, toplumun çıkarları, ülkenin bağımsızlığı vb. sloganlarla direnmek modası geçmiş çağdışı marksist ideolojiye sarılmaktır, gelişmenin önünde ayak diremektir ve bu da en büyük tutuculuktur"; "Bu reformlar karşısında ayak direyenler, bugünkü bencil çıkarlarını korumak uğruna çocuklarının geleceğinden çalan hırsızlardır", diyorlar. Örneğin, "2 milyon memur 500 bine indirilmeli, buradan sağlanacak tasarruf ekonomiye yönlendirilmeli, böylelikle 3 milyon kişiye yeni iş imkanı yaratılır, bu işten kimse kaybetmez hepimiz kazançlı çıkarız" vb. diyorlar.

Ama biz bu hikayeleri ilk kez işitmiyoruz. Son yirmi yılda değişik sermaye hükümetleri eliyle çok sayıda "istikrar" paketi açıldı ve saldırılar kesintisiz olarak sürdü. Bu sayede hak gaspları, sefalet ücretleri, işsizlik, açlık, zam, zulüm, işkence başımızdan hiç eksik olmadı. Gene bu son yirmi yılda "ekonomik sorunlara kesin çözüm getirecek yapısal ve köklü tedbirler" ambalajı altında ve "son bir kez fedakarlık" demagojisi eşliğinde en az üç tane kapsamlı ve şiddetli saldırı dalgası yükseltildi.

Bu son yirmi yılı akılda tutmak, işçi sınıfını ve emekçilerin haklarını mezara gömen "yeni" refomlarda ve bu sayede hortumlanan kaynakları emperyalistlere ve tekelci sermayeye altın tepsi içinde sunan "yeni" ekonomik paketle, işin esasında yeni olan hiçbir şey olmadığı gerçeğinin görülmesini sağlayacaktır.

"Yeniden yapılanma" programları dünya ölçüsünde dayatıldı

Emperyalizme bağımlı Türkiye kapitalizminin bunalımı '70'lerin ikinci yarısında ağırlaştı ve tüm kapitalist dünyada hüküm süren bunalım zemininde derinleşti. '70'lerin sonunda TÜSİAD başta olmak üzere sermayenin sözcüleri artık denizin bittiğini, ekonominin iflas noktasına geldiğini, bunalımdan çıkışın yegane yolunun ekonominin mevcut yapısını bütünüyle değiştirmekten, ekonomiyi yeniden yapılandırmaktan geçtiğini öne sürdüler. Çözüm yolunun ihracata dönük kalkınmayı ve ekonominin dışa açılmasını sağlayacak radikal, köklü ve yapısal tedbirlerin uygulanmasından geçtiğini iddia ettiler.

Bu iddianın perde arkasındaki asıl sahipleri ise emperyalistlerdi. Emperyalizm kendi krizini aşmanın, dünya üzerindeki ekonomik–siyasi hakimiyetini koruma ve pekiştirme ihtiyaçları doğrultusunda global bir "yeniden yapılanma" program hazırladı. Ve yanı sıra bu programa bağlı alt programlar hazırlayarak dünyanın dört bir tarafında Türkiye ve benzeri bağımlı kapitalist ülkelerin önüne koydu. Böylelikle Türkiye gibi azgelişmiş bağımlı kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı ve emekçilerin kaderleri de, emperyalist finans merkezleri tarafından ve işbirlikçi sermaye iktidarının onayıyla bu global programın bir uzantısı olarak çizilmiş oldu.

Bu aynı kulvarda yarışan ülkelerin ayakta durabilmeleri, kendi aralarındaki vahşi rekabette birbirlerine üstünlük sağlayabilmeleri şartına bağlandı. Bu vahşi rekabetin zemini de emeğin dizginsiz kuralsız sömürüsü ve ülkenin de emperyalizmin sınırsız yağması üzerine oturtuldu. Bu alt programlar aracılığıyla bağımlı kapitalist ekonomiler her halükarda global emperyalist programın ve çıkarların hizmetine koşuldu. Emperyalizme uşaklıkta, işbirlikçilikte ve emeğin dizginsiz sömürüsünde "en ileri" giden bağımlı ülkelerin sermaye tekelleri de bu "çağdaş" yıkımın ve "modern" peşkeşin ganimetinden kendi paylarını alarak palazlanmayı başaracaklardı. En fazla palazlananın bile kağıttan kaplan olmanın ötesine gidemeyeceğini ise sonraki yıllar gösterdi.

"İstikrar" programları yalnızca yeni yıkımlar getirdi

Bu yeni programın Türkiye versiyonu 24 Ocak 1980'de ortaya kondu. Bu program "istikrarın, sanayileşmenin, ekonomik kalkınmanın, adaletli gelir dağılımının, işsize işin, yoksula aşın yegane yolu" diye ambalajlandı. Ve bu ekonomik–siyasal programın bütün temel gerekleri yerine getirildi. 24 Ocak programı 12 Eylül faşizmi eliyle toplumsal muhalefetin zorbalıkla bastırılması yoluyla ve bu sayede de hiçbir engelle karşılaşmaksızın hayata geçirildi. Sonuçta Türkiye kapitalizmi Turgut Özal vizyonu altında dışa açılmayı da, ihracata yönelmeyi de başardı.

Peki işçi sınıfı ve emekçiler için sonuç ne oldu? Sonuç, ekonomik sosyal kültürel her alanda yıkım oldu. Sonuç her yıl katlanarak artan sefalet ve işsizlik oldu. Bu yüzden 1989-90 yıllarında işçi sınıfı ve emekçiler 10 yılık kayıplarını telafi etmek ve haklarını söke söke kazanmak için harekete geçti. Ve bu sayede sınırlı da olsa kazanımlar elde ettiler. Hemen arkasından ise sermaye iktidarı saldırılarını yeniden yükseltti ve bu kazanımları da yeniden gasp etti.

'94 Nisan günlerini hatırlayalım. 5 Nisan '94'de "ekonomik istikrar" paketi açıklandı. Türkiye kapitalizmi için denizin suyu bir kez daha dibe vurmuştu. Dış ve iç borçlar geri ödenemez noktaya gelmişti. Emperyalistleri-tekelleri-tefecileri-faizcileri-yağmacıları-vurguncuları bir telaş aldı. Milyonlarca emekçinin canı çıkarken aynı ekonomi bir türlü S.O.S işareti vermiyordu, tersine işlerinin yolunda gittiğinin göstergesi oluyordu. Ama sermaye haramilerinin soygun çarklarının suyu biraz kesilir gibi olunca ekonomi hemen S.O.S işareti veriyordu. Çünkü denizin doldurulması ve tekellerin kâr gemilerinin yüzdürülmesi için işçi sınıfı ve emekçilerden yeni kaynakların hortumlanması gerekiyordu.

İşçi sınıfı ve emekçilerden "son bir kez" ve "köklü

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ve yapısal tedbirlerle bu sefer ekonomik sorunların kesin olarak çözümü için" fedakârlık istendi. Arkasından sendika ağalarının da "Her şey Türkiye için!" diyerek destek çıkmasıyla şiddetli bir saldırı dalgası yükseltildi. O zaman da gündemde olan İMF'nin yeni bir stand by anlaşmasıydı. Yüz binlerce işçi işten atıldı. Sıfır zamlar, hatta esnek üretim adı altında yer yer ücretsiz çalışma dayatıldı. Nemalar gasp edildi. Zorunlu tasarruf birikimleri yağmalandı. KİT'ler birer birer tasfiye edildi. Taşeron uygulaması yaygınlaştırıldı. Eğitimde ve sağlıkta özelleştirmenin yeni adımları atıldı. Temel tüketim maddelerine peş peşe büyük zamlar yapıldı. İşsizler ordusuna yeni yüz binler eklendi. Tarım destekleme fonları daha da kısıldı, küçük üreticiye büyük darbeler vuruldu.

"Ekonomik istikrar programları" her zaman işsize iş sağlayacak yeni fabrikaların açılması için sözleriyle uygulandı. Sonuç işsizliğin katlanarak artması, sanayinin altının oyulması ve fabrikaların kapısına yeni kilitler vurulması oldu. İşçiye daha yüksek ücret için, daha iyi çalışma ve yaşama koşulları için sözleriyle uygulandı. Sonuç sefalet ücretleri, sadaka zamları ve her geçen gün beterin beteri çalışma ve yaşama koşulları oldu. Sonuç taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma, esnek üretim vb. oldu. Tarımın geliştirilmesi için, köylünün refahı için sözleriyle uygulandı. Sonuç tarımın çöküşü ve yoksul köylünün yıkımı oldu. Sosyal güvenlik hizmetlerinin iyileştirilmesi için, SSK'nın kurtarılması için sözleriyle uygulandı. Sonuç kazanılmış hakların birer birer mezara gömülmesi, sosyal güvenlik haklarının tasfiyesi ve SSK'nın yağmalanarak batırılması oldu. Özelleştirme yoluyla hizmetlerin kaliteli ve ucuz hale getirilmesi için sözleriyle uygulandı. Sonuç hizmetlerin hem kalitesinin düşmesi hem de fiyatının artması oldu. Gelir dağılımında adalet için sözleriyle uygulandı. Sonuç sınıflar arası uçurumun derinleşmesi oldu. Huzur için sözleriyle uygulandı. Sonuç yaşamın bir tür işkence haline getirilmesi oldu. Demokrasi için sözleriyle uygulandı. Sonuç tüm ülkenin bir tür zindana dönüşmesi, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin kanla boğulmaya çalışılması oldu.

Kısacası işçi sınıfı ve emekçiler, ezilenler ve sömürülenler için ne vaad edildiyse, bunun tam tersi gerçekleşti. Bu kadarı zaten eşyanın tabiatı gereğiydi. Çünkü çürümüş emperyalist ve kapitalist düzenin global ve yerel "istikrar" programları, ezilenlerin daha fazla ezilmesinin, sömürülenlerin daha fazla sömürülmesinin ve bunun için de faşist zulmün ve kirli savaşların örgütlenmesinin programıydı.

"Fedakârlık" masallarının sonu geldi, yalan perdesi yırtıldı!

Ama üzerinde durulması gereken bir nokta daha var. Bir bakıma tüm bu süreç işçi sınıfı ve emekçiler için gönüllü ya da gönülsüz, ama sonuçta "tarihte eşi benzeri görülmemiş büyük bir fedakârlık" örneği oldu.

Bu 20 yılın ışığında, bugünkü hükümetin reformlarına ve son ekonomik önlemler paketine bakalım. Hükümet, ilk iş olarak önüne koyduğu sosyal güvenliğin tasfiyesi ve mezarda emeklilik, uluslararası tahkim, özelleştirmelerin hızlandırılması, sefalet ücretleri ve sadaka zamları ile işçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik sosyal yıkımını bir vahşet düzeyinde örgütleme konusundaki sınıf tutumunu sergilemişti. Açıklanan ekonomik önlemler paketi ile de bunu tamamlamaktadır. Bu ekonomik önlemlerin başlıca iki yönü dikkat çekmektedir. Birincisi, her zaman olduğu gibi, işçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik sosyal yıkımı pahasına gasp edilecek haklar, hortumlanacak birikimler emperyalistlere ve işbirlikçisi sermaye tekellerine kaynak olarak aktarılacaktır.

Peki bu "büyük fedakârlık" sonucunda hiç olmazsa kapitalist ekonomi düzlüğe çıktı mı? Ve bu fedakârlık sayesinde işçi sınıfı ve emekçilerin, hiç olmazsa çocuklarının geleceği için biraz olsun umut kapısı açıldı mı? Bu bakımdan nasıl bir sonuç ortaya çıktı?

Sonuç ortada. Sonuç yalan perdesinin arkasında tüm çıplaklığıyla gözler önünde. Kararlılıkla uygulanan "istikrar programları"na ve "büyük fedakârlığa" karşılık 20 yılda ekonomi yine de düze çıkmadı. Ekonomi düze çıkmadı, ama dış borçlar 10 milyar dolardan 100 milyar dolara çıktı. Bütçenin yarısından çoğu dış ve iç borç faiz ödemelerine ayrılır oldu. Dış ve iç borçlar ödendikçe, daha fazla artar oldu. 2004 yılına kadar ödenmesi gereken dış borç miktarı 105 milyar dolar oldu. Ve bu rakam ülkeye dayatılmak istenen yıkımların yeni bir 5 yıllık diliminin adı olarak ilan edildi.

Emeğin hakları gasp edilmekle, birikimi yağmalanmakla, zenginlikleri mülk edinilmekle kalmadı, emeğin en yaşamsal ihtiyaçları için gerekli harcamalar devletin ve ekonominin kamburu ilan edilerek hedef tahtasına konuldu. İşçi sınıfı ve emekçilerin yararına olan her şeyin adı "kara delik!" oldu. Ekonomi ile emek çıkarları, ekonomi ile toplum çıkarları, ekonomi ile insan çıkarları, ekonomi ile doğa çıkarları, kısacası ekonomi ile insan yaşamının tüm çıkarları ve gerekleri en zıt anlamlı sözcükler haline geldi. Çürümüş kapitalist düzen, emeğin ve insanın tüm haklarını yasal güvence altında gasp eden vahşi bir yıkım ekonomisi ucubesini doğurdu. Kâr ile kan, kâr ile yağma ve talan, kâr ile yalan, kâr ile hırsızlık ve namussuzlu bunlar tarihte eşi görülmemiş ölçüde iç içe geçti.

Sadece sınıflar arası değil bölgeler ve şehirler arası uçurum da derinleşti.

KİT'ler tasfiye edildi. Tarım ve hayvancılık üç beş tekelin ve ithalatçı şirketin çıkarı uğruna yıkıma uğratıldı. Küçük üretici ve esnaf iflasa sürüklendi. Zengin maden yatakları betonlandı.

Sonuç ekonominin batağa saplanması ve uygulanan her yeni İMF reçetesi ile bu bataklığın biraz daha derinleşmesi oldu. Türkiye kapitalizmi mafyacı bir rantiye ekonomisine dönüştü ve borç batağı içine boylu boyunca gömüldü. Ekonomi kirli para ekonomisine dönüştü, ekonominin çarkları yılda 100 milyar dolarlık kara (uyuşturucu ticareti başta olmak üzere) paranın, yani kanlı ve kirli paranın dolaşımıyla dönmeye başladı. Düzenin lağım kanalları bu yüzden tıkandı ve Susurluk'ta patladı. MGK'nın balans ayarları ve "temiz toplum" manevraları tıkanan lağım kanallarını temizleyerek akışını düzene sokmak için tezgahlandı. Sermaye kodamanları mafya babalarıyla iç içe geçti. Sermaye haramileri sermaye eşkiyalarına dönüştü. Faşist sermaye devleti ise, her türlü kirli ve kanlı tezgahın karargahı olan eli kanlı bir kontr-gerilla cumhuriyeti haline geldi.

20 yıl önce bu kadarını tasavvur edebilirler miydi bilemeyiz, ama ekonomide işler tam da emperyalist haydutların ve işbirlikçisi sermaye eşkiyalarının arzuladığı, planladığı ve tertiplediği yönde gitti. Sonuç, işçi sınıfı ve emekçiler için derin bir ekonomik-sosyal yıkım, ekonominin emperyalist kapitalist batağa boylu boyunca gömülmesi, ama tam da bu yıkım sayesinde ve bu yıkıntılar üzerinde bir avuç sömürücü asalağın egemenliğinin yükselmesi oldu.

Bu işten dışarıda emperyalist finans tekelleri, içeride de işbirlikçileri tekeller kazançlı çıktı. Sermayenin diğer kesimlerinin başlıca kazançları ise sömürü düzeninin ayakta kalışı oldu.

Yeni "ekonomik paket" yağma, talan ve mafya ekonomisini yasal güvenceye almaktadır

Bu 20 yılın ışığında, bugünkü hükümetin reformlarına ve son ekonomik önlemler paketine bakalım.

Hükümet, ilk iş olarak önüne koyduğu sosyal güvenliğin tasfiyesi ve mezarda emeklilik, uluslararası tahkim, özelleştirmelerin hızlandırılması, sefalet ücretleri ve sadaka zamları ile işçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik sosyal yıkımını bir vahşet düzeyinde örgütleme konusundaki sınıf tutumunu sergilemişti. Açıklanan ekonomik önlemler paketi ile de bunu tamamlamaktadır.

Bu ekonomik önlemlerin başlıca iki yönü dikkat çekmektedir. Birincisi, her zaman olduğu gibi, işçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik sosyal yıkımı pahasına gasp edilecek haklar, hortumlanacak birikimler emperyalistlere ve işbirlikçisi sermaye tekellerine kaynak olarak aktarılacaktır. Bu, dış ve iç borç adı altındaki büyük soygun mekanizmasının rantiye çarklarını döndürerek, batan şirketleri ve bankaları kurtararak, vergiden yeni muafiyetlerle, ihracat teşvik kredileri, yatırım fonları vb.daha klasik yöntemlerle yapılacaktır.

Ama önlemlerin bir diğer yönü vardır ki, o da mafya ekonomisinin, kara (en kirli ve en kanlı) paranın, kayıt dışı ve kaynağı belirsiz kazancın, yani bugüne kadar fiilen hüküm sürmekle birlikte kağıt üzerinde yasal kabul edilmeyen yeraltı diye isimlendirilen ekonominin bu hükümet eliyle yasal güvence altına alınarak teşvik ediliyor oluşudur.

Yanı sıra büyük borsa vurgunları ile ekonomileri bir günde yıkan kaptı kaçtı yabancı sermayenin Türkiye'nin kaynakları ile daha fazla ve daha yakından ilgilenmesi için devletin yasal güvencesi sunulmaktadır.

Bugünkü sermaye hükümetinin açıkladığı yeni ekonomik paket, sermaye düzeninin, mafyalaşmış rant ekonomisinin küresel çukurunda ve global borç batağında daha diplere inmekten başka bir çıkar yolu olmadığının yeni bir ispatı olmuştur.

Emperyalizmin işbirlikçisi sermaye iktidarı ve onun hükümetleri artık ülkenin ve emeğin alım satım işlerini organize eden bir pazarlama şirketi işini yerine getirmektedir. Bunun gerektirdiği tüm kirli ve kanlı işleri devletin illegal çatısı altına almakla da yetinmeyen, bizzat yasal güvence altına alarak legalleştirme cüretini gösteren azgın bir sınıf iktidarıdır karşımızdaki.

İşçi sınıfı ve emekçiler bu sınıf iktidarı altında bu sorunlarına çözüm beklentisi içine girmemelidir. Sermaye iktidarı, işçi sınıfı ve emekçilerin sadece özlemlerini, taleplerini, haklarını değil, aynı zamanda canlarını da çoktan gözden çıkarmıştır. Onların tek amacı, ülkeyi kelepir fiyatına satarak, toplumu iliklerine dek çürüterek, emeğin haklarını topyekun mezara gömerek, sınıf saltanatlarını ayakta tutmaktır. Emperyalizmin işbirlikçilerinin sınıf iktidarı ülkenin, toplumun ve emeğin derin bir yıkımı üzerinde yükselmektedir.

Bu düzen ayakta kaldıkça saldırı ve yıkım programlarının ardı arkası kesilmeyecektir. Öncü işçiler "müreffeh ve demokratik bir kapitalist Türkiye" hayallerine hiçbir biçimde kanmamalıdır. Saldırıları geri püskürtmek için ve geleceğimizi kazanma yolunda genel grev silahımızı kuşanalım.

İşçi memur elele genel greve!
Çözüm mücadelede, iktidar devrimde,
kurtuluş sosyalizmde!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"24 Temmuz başlangıç, mücadele sürecek!"

İşçi sınıfı ve emekçilerin son saldırı paketine, özellikle de sosyal güvenlik saldırısına karşı eylemli tepkileri 24 Temmuz mitingiyle kitleselliğinin doruğuna ulaştı. İşçi sınıfı ve emekçiler 500 bin kişilik dev gövdesini hükümete gösterip çektiler.

Kitleselliğin doruğuydu, fakat öylesine aceleyle geçiştirildi ki, "iç boşaltma" işlevi bile göremedi. Yurdun dört bir yanından toplanıp gelen yüz binlerce işçi-emekçinin alana girmesiyle çıkması bir oldu. Yarım saat bile sürmeyen tek konuşma ile, başka hiçbir etkinlik yapılmaksızın miting bitirildi.

Bayram Meral'in de baştan beri açıkça itiraf ettiği gibi, eylem kararları taban basıncıyla alınmak zorunda kalındı. Nitekim hükümet de bunu kullanıyor; "aslında durumu sendikacılar da biliyor, fakat taban basıncına dayanamıyorlar", diyor. Fakat gene biliniyor ki, tabanın eğilimi, eylemlilik sürecinde giderek daha yüksek sesle dillendirildiği gibi, genel grevdir. Ve hükümet ciddi, elle tutulur geri adım atmadığı taktirde, işçi sınıfı ve emekçilerin sendikalar üzerindeki basıncı sürecektir. Verilen sözler gereği, bu kez basıncın genel grev yönünde ağırlaşması beklenmelidir. Hele de Emek Platformu'yla birliğin hiç de zor olmadığı kanıtlandıktan sonra...

Sendikaların oluşturulan birlik hattından geri adım atması, sendikacıların zaten tüketilmiş meşruiyetini iyice tartışmalı hale getirir. Nitekim DİSK ve KESK bunu göze alamadıklarını gösterdiler. 29 Temmuz grevini, sınırlı bir iş bırakma tarzında da olsa, uygulamak zorunda kaldılar. Türk-İş ise tabanını bir kez daha yoklamayı tercih etti. Biraz hükümetin tutumu, esas olarak da bu son karara tabanın vereceği tepkiye göre tavır geliştirecekler. Başkanlar kurulu da esasta buna hizmet etmek üzere toplanıyor. Daha şimdiden, kimi sendika başkanları, birlikte aldıkları iş bırakma kararından onlara sorulmadan vazgeçilmesinin doğru olmadığı yönünde görüş bildiriyorlar. Hatta kararı, "muharebe sonuçlanmadan silah bırakmak" şeklinde değerlendirenler de var. Kamuoyuna açıklanan bu yönlü görüşlerin harekete olumlu etki ve katkısı olacağı açıktır.

"Başlangıç yapıldı, mücadele sürecek!"

5 Nisan Kararları'na karşı ayağa kalkan işçi sınıfı, '94 Temmuz'unda, "20 Temmuz başlangıç, mücadele sürecek!" şiarlarıyla hazırlanmıştı genel eyleme. 5 Nisan Kararları'yla açıklanan saldırı paketi öyle kapsamlıydı ki, sınıf kitlesi bunun ancak bir genel grevle dizginlenebileceğini hissediyor, genel grev şiarını yükseltiyordu. Örgüt ve önderlik boşluğunda bu talep parça parça sönümlendirildi. Emekçilerin başlangıç olarak adlandırdığı 20 Temmuz'u bir genel grev izlemedi. Ama 5 Nisan saldırı paketini başka paketler izledi. İşçi ve emekçiler her geçen gün biraz daha örgütsüz, biraz daha yoksul hale getirildiler.

5 Nisan'ın beşinci yılında sermaye bugün, 20 Temmuz'dan da aldığı cesaretle, çok daha büyük bir paket yüklemeye çalışıyor işçi-emekçilerin sırtına. Parça parça değil, bir çırpıda el koymak istiyor hak adına ne kaldıysa. Bir bakıma, sınıfı köleleştirme uygulamasına son noktayı koymaya çalışıyor.

Bu saldırı karşısında oluşturulan Emek Platformu'nun, yapılan eylemlerin ve nihayet görkemli kitlesiyle 24 Temmuz Ankara mitinginin, tümüyle taban basıncı sonucu gerçekleştiğini belirtmiştik. Gerek saldırının kapsamı gerekse de tabanın eğilimi ve basıncı, sendikaların Ankara mitingini bir sonuç, bir bağlama noktası yapabilmesine imkan verecek gibi görünmüyor. O halde, 5 yıl önce boşta kalan şiar daha güçlü biçimde yükseltilmek ve hayata geçirilmek zorundadır; "24 Temmuz başlangıç, mücadele sürecek!"

Mücadele tarihimizin derslerinden düşmandan önce biz yararlanmalı, 20 Temmuz '94'ün dersleriyle bugünün görevlerine sarılmalıyız. Görülmüştür ki, düşmana verilen tavizler saldırıyı hafifletmiyor, tersine artırıyor. Sermayenin kâr hırsını doyurmak mümkün değildir, hep daha fazlasını isteyecektir. İşçi sınıfı ve emekçiler 5 Nisan saldırısını püskürtememenin faturasını ağır ödediler. Bu 5 yıl boyunca fabrikalardan işsizler ordusuna tabur tabur sevkiyat yapıldı. Tensikatlarda, direnişlerde, 20 Temmuz'da sokağa çıkmaktan çekinenlerin kafalarında coplar kırıldı. Çarpıcı bir örnektir, Türk Metal sendikasının otomotiv sanayicilerini aylarca ücretsiz izinle doyurmaya çalışması da, binlerce işçinin kapı dışarı edilmesinden başka sonuç yaratmadı. Kısacası düzen bu süreçte döne döne korkunun ecele faydası olmadığını kanıtladı.

Sınıf hareketi, 5 yıl öncesine kıyasla bugün, kaybettiği epeyce mevziye karşı, bir mücadele ve deneyim birikimi ile bu deneyimle donanmış bir öncü kuşağa sahiptir. Daha da önemlisi, tüm gençliğine ve bunun yarattığı eksiklerine rağmen, kadrolarını sınıf mücadelesi içinde eğitip geliştiren öncü bir partiye sahiptir. Gerek '94 eylemlilik sürecinde, gerekse daha sonraki durgunluk dönemlerinde işçi sınıfı komünistleri tanıma ve sınama imkanı bulmuştur. Yeni eylemlilik sürecinde gösterdiği komünist müdahaleye açıklık tutumu bunun ürünüdür.

24 Temmuz'un başlangıç olması ve mücadelenin daha ileri biçimlerle sürdürülebilmesi, bu imkanların sonuna kadar değerlendirilmesine bağlıdır. Sınıf devrimcileri sürecin kendilerine yüklediği sorumluluğun bilincinde olarak tüm güçleriyle mücadeleye yüklenmeye devam edeceklerdir.

24 Temmuz'da genel grev uyarısı

Sosyal güvenliğin tasfiyesine, mezarda emekliliğe, özelleştirmeye, uluslararası tahkime, kamu emekçilerinin maaşlarına yapılan yüzde 20'lik zamma, alanlarda "hayır!" diyen işçi-emekçiler, 24 Temmuz'da son yılların en kitlesel eylemini gerçekleştirerek, "genel grev" uyarısında bulundular. İçinde, KESK, DİSK, Hak-İş, Türk-İş, Kamu-Sen, Memur-Sen'in de bulunduğu Emek Platformu'nun Ankara'da düzenlediği eyleme yaklaşık 500 bin işçi-emekçi katıldı.

Yurdun dört-bir yanından akın akın gelen işçi-emekçiler, sabah saatlerinden itibaren Hipodrom, Tandoğan Meydanı ve Kurtuluş Parkı'nda toplanmaya başlamıştı. Hak-İş, Memur-Sen ve İşçi Emeklileri Derneği Kurtuluş'ta, KESK, DİSK ve demokratik kitle örgütleri ile devrimci çevreler Tandoğan'da, Türk-İş ise Hipodrom'da toplanmıştı. Saat 10.00 civarında üç koldan Kızılay Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi. Kamu-Sen Maltepe yönünden gelerek Sıhhiye'de Türk-İş kortejlerine katıldı. KESK içindeki bir çok sendika tarafından sık sık "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganı atılıyordu. Enerji Yapı Yol-Sen de keplerinin üzerine bu sloganı yazdırmıştı.

Eyleme en kitlesel ve coşkulu katılım Türk-İş kortejlerindeydi. Türk-İş'te en kitlesel katılımı Yol-İş, KESK'te Eğitim-Sen, Hak-İş'te metal işçileri, DİSK'te ise Genel-İş ve Birleşik Metal-İş sağlamıştı.

Son derece coşkulu başlayan eylem işçi-emekçiler alana ulaştıktan yaklaşık yarım saat sonra Bayram Meral'in yaptığı tek konuşma ile bitirildi. Meral yaptığı konuşmasında, İMF'nin Türkiye'yi sömürgeleştirmek istediğini, İMF'nin baskısıyla hükümetin sosyal güvenlik reformu adı altında gündeme getirdiği düzenlemelerin amacının sosyal güvenlik kuruluşlarını çökertmek, mezarda emekliliği getirmek, özel sigortacılığı teşvik olduğunu söyledi. Emek Platformu'nun ise bütün bunlara direndiğini ve direneceğini belirttikten sonra, 24 Ocak '80 ve 5 Nisan '94 istikrar programlarını reddettiklererini, kazanılmış hakların ortadan kaldırılması istenirse üretimden gelen gücü kullanılmakta asla tereddüt etmeyeceklerini söyledi.

Kızılay Meydanı'na sığdıramadığı dev kitlesiyle proletarya, asıl eylemini yarım saat kadar kaldığı meydanda değil, toplanma alanlarından Kızılay'a doğru aktığı Ankara caddelerinde saatler süren yürüyüş sırasında yapmış oldu.

Yüz binlerce ayağın bir çift dev ayak gibi sermayenin başkentini sarsıntıya uğrattığı, öfkeli sloganların uşak beyinleri tırmaladığı, coşkunun sel olup aktığı bir yürüyüştü bu. Yürüyüşü pencere ve balkonlarından izlemeyi tercih eden başkentliler, bu coşkun akan seli alkışlarıyla selamlıyor, umutlarını bir kez daha proletaryaya gönülden bağlıyorlardı. Sadece yürüyüşü canlı izleyen başkentliler değil, yurdun dört bir yanındaki işçi ve emekçilerin kalbi Ankara'da atıyordu 24 Temmuz'da. Umut ve güvenleri kırılmışlar, sendikasız-sigortasız-güvencesiz bırakılmışlar, ezilmiş-horlanmış-aşağılanmışlar, evsiz-yurtsuz-aşsız bırakılmışlar için bir umut ışığı oldu 24 Temmuz.

Daha ilk eylemlerde dillendirilmeye başlayan sloganlardan da anlaşılacağı gibi, bu miting, mücadelenin noktalanacağı bir eylem olarak görülmedi. Tüm görkemine rağmen miting sırası ve sonrasında da bir uyarı eylemi, bir genel grev provası olarak değerlendirildi sınıfın kitlesi tarafından. Dönemin temel sloganı "genel grev genel direniş" mitingin de temel sloganı oldu.

Bu dev mitingle uyarılmaya çalışılanların verdiği tepkiden de görüleceği gibi, sermaye ve uşakları bu kez, dişediş bir kavgayla altedilmedikleri sürece taviz verme niyetinde değiller. Kaldı ki, saldırı programının kapsamı, işçi ve emekçilerin bir takım tavizlerle avutulabilmesine de elverişli değildir. Saldırı programı tamamıyla geri çektirilmek zorundadır. Proletaryanın sınıf sezgisiyle kavradığı gibi, mücadele giderek sertleşme eğilimindedir. Görkemli 24 Temmuz bir genel grevle taçlandırılmadan sermayeye geri adım attırmak mümkün değildir. Dini imanı para olanları yola getirmenin en etkili yolu, para musluklarını kapatmaktır. Nasırlı ellerin salterleri indirmesi artık kaçınılmazdır.

Tüm kortejlerde en çok atılan sloganlar:

Genel grev genel direniş!
İşçi memur elele genel greve!
Geliyor, geliyor, genel grev geliyor!
Hükümet yasanı al başına çal!
Emekçi düşmanı hükümet istifa!
Şalter inecek hükümet gidecek!
Zafer direnen emekçinin olacak!
Sadaka değil toplu sözleşme!
Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Vur vur inlesin, kurtlar kuşlar dinlesin!
Vur vur inlesin, eşek arısı dinlesin!
İMF'nin itleri sattırmayız KİT'leri!
İMF emretti, çalışanlar reddetti!
Eyleme, eyleme, eyleme geldik,
hükümeti mezara gömmeye geldik!
Bu yasa meclisten çıkmayacak!
Yaşasın sınıf dayanışması!
Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiç birimiz!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

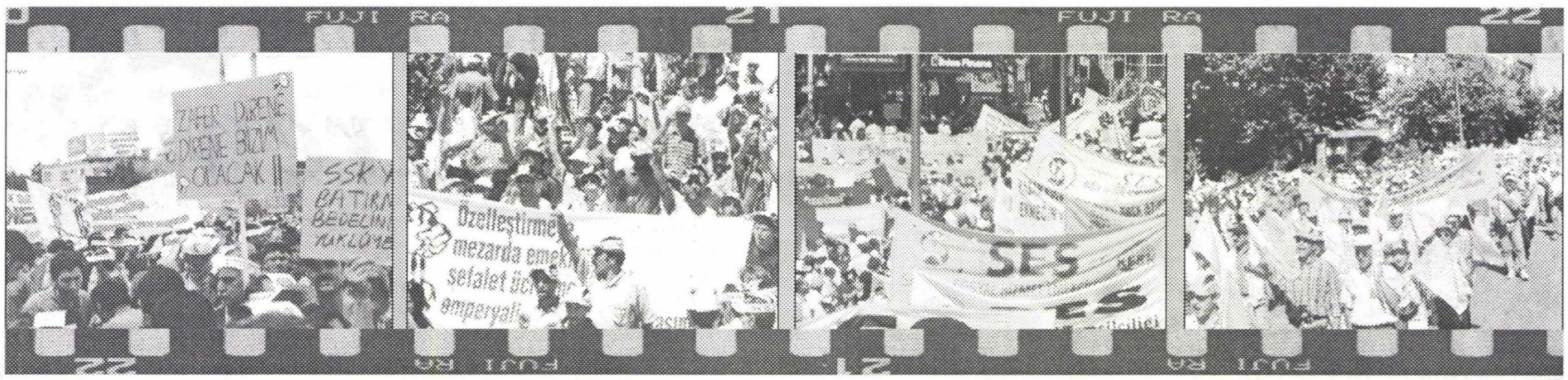

24 Temmuz mitinginden notlar...

Otobüste giderken: Biz 6 kişi Aksaray Metro önünden hareket edecek sendikalarla Ankara'ya gitmek üzere konuştuk. Daha önceki eylemlerde işçiler bu durumdan genelde rahatsızlık duyar, sendika başkanlarıysa olmadık mazeretler göstererek zorluk çıkarırlardı. Fakat bu son eylemde daha farklı yaşandı. İşçi ve memurlar "neden olmasın" derken, sendika görevlileri arabaların yetersizliğinden şikayet ederek gönülsüzlüklerini gösteriyorlardı. Biz de; "eğer böyle bir durum olursa, en kötü ihtimalle ayakta gideriz ve arabaların toplandığı yerde de aktarma yaparız" dedik. Sonuçta Maliye-Sen ve Haber-Sen'le gitmek üzere iki gruba ayrılıp sorunu çözdük. Biz üç yoldaş Haber-Sen'deydik. Yola çıktıktan sonra hemen çevremizdekilerle sohbet etmeye başladık. Daha sonra marşlar ve türküler söyleyip iyice kaynaştık. Bir bayanla barış konusundaki tartışma kısa sürede çevremizdeki hemen herkesi çekti. Bayanın konuşma tarzı ve savundukları tepkiye neden olmuştu. Biz de onunla tartışmayı bırakıp, diğerleriyle aynı konu üzerinden ikili konuşmaları sürdürdük.

***

SES'in Sivas Şubesi'nde dağıtım yaparken bir bayana bildirimizi uzattım. O sırada slogan atmıyorlardı. Bildirinin başlığını okudu ve "İşçi memur el ele genel greve" sloganını attırdı. Ben de bunun üzerine korteje kuşlama yaptım ve büyük bir coşkuyla karşılandı. Ayrıca dağıtım sırasında yetişemediğim durumlarda okumak için bekleyip alanlar da oldu. Sanırım Diyarbakır Eğitim-Sen'den birisi bildiriyi aldıktan sonra "Biz bunları götürüp arşivimize koyuyoruz ve saklıyoruz" deyince, isterlerse üzerindeki adresten bize ulaşabileceklerini söyledim.

***

Karayolu işçisi bir yoldaşla eylemden sonra konuşmamızdan Yol-İş'in neredeyse tüm kitlesini getirdiği gibi bir sonuç çıktı. Öyle ki, eyleme gelen işçiler arasında ilk defa slogan atanlar (ilk eyleme gelişlerinden olsa gerek) olduğu izlenebiliyordu.

-DİSK'in katılımı çok iyi sayılmazdı. En kitlesel korteji Birleşik Metal-İş'ti. Fakat DİSK kortejindeki canlılık net bir şekilde farkediliyordu. Siyasal talep olarak işçilerin yükselttiği slogan "Hükümet istifa!" denebilir. DİSK'in kortejinde sendika pankartlarının yanında, fabrika pankartları ve şu an sürmekte olan direniş ve grev pankartları da yer alıyordu.

-KESK'te en kitlesel katılımı Eğitim-Sen sağlamıştı. Öyle ki KESK ve DİSK yürümeye aynı anda başlamalarına rağmen, DİSK, çeşitli odalar, partiler, devrimci kortejlerin bitmesine yakın bir zamanda Eğitim-Sen'in korteji yeni bitiyordu. Eylemin en canlı katılımcıları KESK'e üye kamu emekçileriydi. Eğitim-Sen'in kortejlerinde yurtsever ağırlığı taşıyan şubelerden son süreçte ağırlık kazanan "demokratik barış" talebi hissediliyordu. Oldukça canlı bir kortej de Enerji Yapı Yol-Sen oluşturmuştu. Uluslararası tahkim karşıtı sloganların öne çıktığı pankart ve dövizler taşıyan kamu emekçilerinin haykırdıkları şiarlara da yine bu yöndeki sloganlar damgasını vuruyordu. Yaptığımız kuşlamalara bu kortejlerden olumlu tepkiler aldık (kuşlama yapılıp, şiarlar ve imza okunduktan sonra alkışlanması vb.). Ayrıca Haber-Sen kendi çıkarttığı bildiriyi dağıttı.

-Daha önce "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganını yazdığımız pankarta dört bir taraftan saldırı olurken, gelinen aşamada bu sloganın DİSK ve KESK'in ses araçlarından sıklıkla atılması ve kitlenin buna büyük oranda katılması dikkate değerdi.

***

Sendikalar bir yandan eylemin propagandasını yaparken, bir yandan da katılımı daraltma yönünde çaba gösteriyorlardı. Görüştüğümüz sendikalarda, eyleme gelmek isteyen işçilerin yarısını bile getiremeyecekleri ifade ediliyordu. Örneğin Belediye-İş'in Anadolu yakası için ayırdığı 2 otobüsten biri ancak Karyapsan'a yetiyordu.

Neredeyse tüm şubeleriyle (taşraya kadar) gelen KESK'te en kalabalık sendikayı Eğitim-Sen ve SES oluşturuyordu. Enerji Yapı Yol Sen'in de özellikle tahkime yönelik slogan ve pankartlarla ve öncelikle "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganıyla konumlandığını söyleyebiliriz. İlgi çeken yan ise en ufak ilçenin bile sendika pankartıyla gelmiş ve alanda yerini almış olmasıydı.

Kortejimizden izlenimler...

*Eylem öncesi Ankara'da DKÖ'ler ve sendika şubelerine defalarca gidildi ve buralarda eylem üzerine yapılan sohbetlerin yanısıra özel sayımız ile gazetemiz bırakıldı.

*Eylemde binlerce kuş, bildiri, özel sayı, pul tüketildi ve gazete satışı yapıldı. Yürüyüş güzergahında ve toplanma merkezlerindeki işçi kortejlerine dağıtılan bildiri vb. materyaller, Kızılay Alanı'nda da Maden İşçileri, Yatağan Termik Santrali İşçileri, Enerji iş kolu ve çeşitli mücadeleci işçi kortejlerine dağıtıldı.

* "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme kerşı sosyalizm!" şiarı yazılı Kızıl Bayrak imzalı pankartın yanısıra kortejin içinde de çeşitli siyasal talepleri dillendiren üç pankart daha açıldı.

*Kortejimiz yürüyüş güzergahı boyunca atılan sloganlarda çeşitli sendika kortejleriyle ortaklaştı. "İşçi memur elele, genel greve!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları birkaç kortejle ortak atıldı. Yine işçi-emekçilerin güne ilişkin attıkları sloganlar kortejimizde sahiplenildi.

*Kortej eylemin başından sonuna disiplinli ve devrimci bir duruş sergiledi. Atılan sloganlar hep canlı kaldı.

*Tüm kortejde sloganlarımızın yazılı olduğu kepler giyilmişti, aynı kepler yürüyüşçü kitleye de dağıtıldı.

*Geçmiş dönemlerde Ankara polisinin yürüyüşçü kitlemize yönelik taciz ve saldırı girişimine imkan ve izin verilmedi. Böyle bir girişimin olacağı koşullarda ise buna yönelik müdahelenin biçimleri önceden kararlaştırıldı.

*İstanbul'dan gidiş için çeşitli sendikalarla yapılan görüşmelerde şube yöneticileri ve üyelerle süreç üzerine sohbetler gelişiyordu. Yolculuğu üçer-beşer gruplar halinde farklı sendikaların araçlarına dağılarak yaptık. Bu, hem daha geniş gözlem, hem de ilişki açısından toplu gitmekten daha uygundu.

24 Aralık eyleminde taşınan bazı pankartlar

Ne tahkim ne İMF, bağımsız demokratik Türkiye-TÜMTİS
İMF değil emekçiler yönetsin-AKSAN METAL İŞÇİLERİ
Direne direne kazanacağız
Mezarda emekliliğe hayır-Birleşik Metal İş
Emeklilik yaşı 62 olmasın, 100 olsun düz olsun, milletvekillerinin kıyak emekliliği 2 yıl olmasın 62 gün olsun-DİSK Genel-İş Anadolu yakası 1 No'lu şubesi
Grevci Yapay-jüt Çuval sanayi işçileri
İMF değil emekçiler yönetsin-DİSK
Hak verilmez alınır-GENEL-İŞ
Bu yasayı çıkartmayacağız-GENEL-İŞ
Mezarda emekliliğe tahkim yasasına hayır-GENEL-İŞ
Özgür birey örgütlü toplum demokratik Türkiye-LASTİK-İŞ
Öğretmenimizi unutmadık(Süleyman Yeter'in resmiyle)
Yaşasın Yonca Tersane direnişimiz-Limter-İş
Sosyal güvenliğin tasfiyesine, mezarda emekliliğe Hayır(İmzasız DİSK korteji içinde), Ne MAİ ne İMF, ne tahkim! Bağımsız demokratik Türkiye-KESK
Adalet, özgürlük, barış-KESK
Sendikasız sigortasız taşeron işçi çalıştırmaya son verilsin-KESK
Savaşa değil eğitime bütçe-Eğitim-Sen
Sermayeye, savaşa değil sağlığa bütçe
*** Tüm kitlesi dövizlerle katılan TMMOB kortejinden bazı döviz sloganları:**
Yağmaya talana sömürüye son, **KİT'ler halkındır özelleştirilemez,** Katiller yargılansın, **Özelleştirme değil sanayileşme,** Mafya devlet aşiret, bu ne biçim adalet, **Çeteler halka hesap verecek,** Sadaka değil toplusözleşme.
*** Diğer bazı dövizler:**
Tahkim vatana ihanettir, **Dünyada prim ahrette maaş,** Bugün susarsan yarın kıdem tazminatın da gidecek, **Kurt, kuş, arı, terkedecek diyarı,** Geldiğiniz gibi gidersiniz, **Tabut getirin emekli olacak var,** Dedem hala çalışıyor, babam ve ben işsiziz, **Paketler açılıyor, zehir saçılıyor,** Ecevit, Devlet, Mesut; oy almayı unut, **Emekli Hans tatile, emekçi Hasan mezara,** Söz bitti sıra eylemde, **Oldu bakan Okuyan, çalışana kefen dokuyan,** İMF uşağı Yaşar Okuyan, **Karaoğlan değil karayılan!**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rahtey.org

İşçi-emekçilerin mücadele kararlılığı ve coşkusu sürüyor

"Genel grev-genel direniş"

İstanbul:

29 Temmuz Saraçhane:

24 Temmuz Ankara Kızılay'da yüz binlerce işçi ve emekçi sermayenin topyekün saldırılarına karşı tepkilerini dile getirmiş, bu saldırılara dur denmezse ve tüm saldırı paketi geri çekilmezse, üretimden gelen güçlerini kullanarak iş durduracaklarını, genel greve gideceklerini alanlarda sermayenin yüzüne haykırmışlardı. Sendika bürokratları işçilerin öfkesini, tepkisini yatıştırmak için sık sık sözde genel grev yapacağız diyorlardı. Önce 24 Temmuz Ankara eylem kararı alan, sonra yan çizmeye çalışıp işçileri dizginleyemeyen sarı sendika ağaları alanlarda birleşen işçi ve emekçileri bu kez de saldırıları püskürtebilmek için gerekli olan "genel grev, genel direniş" aşamasında çark etmeye, işçileri yarı yolda bırakıp satmaya, sermayenin kendilerinden beklediğini yerine getirmeye çalışmaktadırlar.

Kızılay eyleminden sonra sermaye hükümetine 29 Temmuz Perşembe gününe kadar süre tanınmıştı. Tüm saldırı paketi geri çekilmezse Perşembe günü iş bırakma eylemleri yapılacak genel grev süreci başlatılacaktı.

Sermaye hükümeti, sözcüleri aracılığıyla geri adım atmayacaklarını belirtirken, bir taraftan da Türk-İş başkanı Bayram Meral ve onun izindeki satılmış sendikacılarına "hükümet yumuşadı", "alt komisyonda görüşmeler yapılıyor" açıklamaları yaptırarak işçi sınıfını etkisizleştirmeye, bölmeye çalışmaktadır.

29 Temmuz için DİSK işyerlerinde bir saatlik iş bırakma eylemi kararı alırken, KESK yine bir saatlik iş bırakma eylemi ve toplu basın açıklaması kararı almış, KESK İstanbul Şubeler Platformu yarım günlük iş bırakma ve toplanıp basın açıklaması yapma kararı almıştı. Türk-İş ise Emek Platformu'nun aldığı karardan vazgeçtiğini açıklamıştı.

29 Temmuz Perşembe günü saat 10:30'da ise Saraçhane Parkı'nda toplanmaya başlayan işçi ve emekçiler 11:00'de Saraçhane'den Aksaray Metro'ya doğru yürüşe geçtiler. Türk-İş'in eylem kırıcılığı kendi kitlesi ve diğer konfedarasyonlara üye emekçiler üzerinde olumsuz bir etki bırakırken, TÜMTİS'e üye emekçilerin toplanma yerine ilk gelen ve en coskulu kortejlerden biri olması anlamlıydı.

KESK'e üye SES, Tüm Maliye-Sen, Eğitim-Sen, Tüm Yargı-Sen, Tarım Gıda-Sen, Türk-İş'e bağlı TÜMTİS ve Teksif pankartıyla Bakırköy Sümerbank işçileri, DİSK'e bağlı Nakliyat-İş'ten oluşan işçi ve emekçi kitlesi Aksaray'a vardığında 2000'i geçmişti.

Sürecin öne çıkardığı sloganların coşkuyla haykırıldığı ve genel grev isteminin ön plana çıkarıldığı gösteri basın açıklamasının ardından sona erdi.

Genel grev, genel direniş!

***Kızıl Bayrak*/İstanbul**

29 Temmuz Kadıköy:

Kamu Emekçileri Sendikaları İstanbul Şubeler Platformu bünyesindeki kamu emekçileri 29 Temmuz 1999 tarihinde öğlene kadar yarım günlük iş bıraktıktan sonra Kadıköy'de bir yürüyüş gerçekleştirdiler. 11:00'de Söğütlüçeşme'de toplanan işçi ve emekçiler coşkulu sloganlarıyla hükümeti bir kez daha uyardılar. Eğitim-Sen, Tüm Maliye-Sen, Tüm Sosyal-Sen, Tüm Bel-Sen, SES, Haber-Sen, Enerji Yapı Yol Sen, BTS, Bem-Sen'e üye kamu emekçileri ile DİSK Limter-İş'e bağlı işçiler "Mezarda emekliliğe hayır", "İşçi-memur elele, genel greve", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Yaşasın grev, yaşasın toplusözleşme", "Hükümet yasanı al başına çal", "Geliyor, geliyor, genel grev geliyor" sloganlarıyla Kadıköy'e kadar yürüdüler. Enerji Yapı Yol Sen'in "İşyerlerimizi işgale karşı savunacağız" pankartı açtığı ve KESK'ten Ataman Oğuz'un ve bir DİSK yöneticisinin konuşma yaptığı eylem 12:00'de yine alanlarda buluşmak üzere dağıldı.

***Kızıl Bayrak*/İstanbul**

Ankara:

29 Temmuz Ulus Heykel:
Direne direne kazanacağız!

İMF-TÜSİAD hükümetinin sosyal yıkım paketine karşı 24 Temmuz'da Ankara'da alanlara çıkan kamu emekçileri ve işçiler 29 Temmuz 1999 Perşembe günü de eylemdeydiler. Türk-İş'in karardan cayması üzerine, Emek Platformu'nu oluşturan sendikalardan KESK, DİSK, TMMOB, Tabib Odaları, Veteriner Hekimleri Odaları 11:00-12:00 arası 1 saatlik iş bırakma eylemi yaptılar. Eylem alanı olan Ulus Heykel'i saat 11:00'de doldurmaya başlayan emekçiler alanda en çok "İşte direniş işte KESK!", "Direne direne kazanacağız!", "Tahkim vatana ihanettir!", "Vur vur inlesin, kurtlar kuşlar dinlesin!" ve "Kahrolsun İMF bağımsız Türkiye!" sloganlarını haykırdı. Eyleme yaklaşık 2500 kamu emekçisi ve işçi katılırken eyleme destek vermeyeceğini açıklayan Türk-İş'e bağlı TÜMTİS alandaydı. KESK'e bağlı sendika şubelerinin ve DİSK Genel-İş'in kitlesel katıldığı eylemde "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganı emekçiler tarafından gür bir şekilde atıldı. KESK Genel Başkanı Siyami Erdem yaptığı konuşmada bunun bir genel grev provası olduğunu dile getirdi. Yapılan konuşmalardan sonra eylem saat 1:00'de olaysız bitti.

Sürekli "Genel grev genel direniş!" sloganının atılması ve "Pazarlık yok, direniş var" haykırışları gelecek günlerin mücadele sıcaklığıyla geçeceğinin bir göstergesidir. Bunu da "Söz bitti, sıra eylemde!" sloganıyla dile getiren emekçiler Türk-İş'in ihanetini de "Kahrolsun sendika ağaları!" dövizleri ve sloganlarıyla dile getirdiler.

***Kızıl Bayrak*/Ankara**

İzmir:

Tahkim yasasına hayır!

"Emek Platformu" tarafından, yüz binlerin yaptığı Ankara çıkarmasının ardından Perşembe günü 1 saatlik iş bırakma eylemi kararı alınmıştı. Ancak daha sonra Türk-İş Başkanı Bayram Meral kendinden bekleneni yaptı ve Türk-İş'in Emek Platformu'nun aldığı karardan vazgeçtiğini açıkladı. Ayrıca Türk-İş'in yanı sıra Hak-İş, Türk Kamu-Sen ve Memur-Sen de renklerinin tamamen "sarı" olduğunu gösterdiler.

29 Temmuz Perşembe günü KESK saat 11:00 ile 12:00 arası iş bırakma eylemi yaptı. İzmir Sümerbank önünde toplanmaya başlayan kamu emekçileri sloganlarla Konak Meydanı'na girdiler. Eyleme işçi sendikalarından sadece TÜMTİS ambar işçileriyle destek vermişti. DİSK'e bağlı sendikalarsa işyerlerinde iş bırakma eylemi yaptı. KESK dönem sözcüsü, SES İzmir Şube Başkanı Mevlüt Ülgen'in okuduğu basın açıklamasında; "Hükümetin uzlaşma zemini olarak ortaya attığı bu teklif bizim taleplerimizi karşılamaktan uzaktır. Sosyal güvenlik hakkını tasfiye etmeyi amaçlayan yasa tasarısının özünde bir değişiklik yapmamaktadır. Plan ve Bütçe Komisyonu görüşmeleri sırasında ortaya atılan uzlaşma söylentisi gerçek dışıdır. Eylemi kırmaya yönelik bir girişimdir"denildi. Basın açıklaması okunurken devletin Maliye Bakanı eylemi İzmir Kaymakamlık binasından izlemekteydi. Bunu öğrenen emekçiler alkış ve yuhalamalarla Maliye Bakanı'na seslerini duyurdular. "Pazarlık yok, direniş var!", "İşçi memur el ele, genel greve!", "Tahkim yasasına hayır, bağımsız Türkiye!", "Genel grev, genel direniş!", "Yılgınlık yok, direniş var!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" vb sloganlarının atıldığı eylem çekilen halaylarla ve bir dahaki eylemde buluşma sözüyle sona erdi.

***Kızıl Bayrak*/İzmir**

Adana:

Seyhan'da uyarı grevi!

Sosyal güvenlik yasa tasarısının mecliste görüşülmesi nedeniyle, DİSK ve KESK'in ortak olarak aldığı bir saatlik uyarı grevi kararı gereği bugün (29 Temmuz 1999) DİSK ve KESK'e bağlı işyerlerinde iş durduruldu. DİSK'e bağlı Genel-İş ve KESK'e bağlı TÜMBEL-SEN ortak eylem gerçekleştirdi.

Seyhan Kültür Merkezi önünde toplanan yaklaşık 500 kişilik kitle eyleme sloganlarla başladı. Atılan sloganlar "Mezarda emekli olmayacağız!", "Genel grev, genel direniş!", "İşçi memur el ele, genel greve!", "Direne direne kazanacağız!", "Hükümet istifa!", "İşçiler burada, Okuyan nerede!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Ankara Ankara duy sesimizi, bu gelen emeğin ayak sesleri!" oldu.

Eyleme TÜMTİS'e bağlı Ambar işçileri dövizleriyle destek verdi.

DİSK Bölge Başkanı Yusuf Yürekli konuşma yaptı. Konuşmasında 1 Temmuz'dan bu yana gelişen eylemleri anlatıp, bugün yapılan uyarı eylemine DİSK'e bağlı tüm işyerlerinin katıldığını söyledikten sonra "Artık emekçiler konuşuyor" başlıklı merkezi bir metni okudu. Hükümete iki gün süre verdiklerini, yasa emekçilerin istediği şekilde çıkmazsa, Cuma günü 15 emek örgütüyle bir araya gelip, eylem takvimini belirleyeceklerini açıkladı. Konuşmasının sonunda eylemin sürdürülmesini, kendisinin bunun dışında iki fabrikayı daha ziyaret edeceğini söyleyip ayrıldı. Eylem bitiş saatine kadar slogan ve alkışlarla devam etti.

İşçi memur el ele genel greve!

***Kızıl Bayrak*/Adana**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Saldırılar işçi sınıfının, geniş emekçi yığınların kazanımlarının gaspına yöneliktir."

İMF-TÜSİAD saldırı paketi ve buna karşı işçi sınıfının yükselen eylem dalgasıyla ilgili ***Emekli-Sen 4 No'lu Şube sekreteri Salih Tekmil*** *ile gerçekleştirdiğimiz röportajı yayınlıyoruz:*

-İşçi sınıfı bir dönemdir, yani yeni hükümetin kurulmasından sonra açıklanan paketle birlikte toptan bir saldırıyla yüz yüze kaldı. Tepkisini dile getirdi, alanlara çıktı. Bir dizi eylemlilik gerçekleştirdi. Bu dönemi nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Birincisi şunu belirtmek gerekir. Saldırıların hedefinin ne olduğuna bakmak gerekir. Saldırılar işçi sınıfının, geniş emekçi yığınların kazanımlarının gaspına yöneliktir. Ve sermayenin krizinin altedilmesine, sermayenin tıkanıklıklarının önünün açılmasına ve sermayeye yeni rant alanları açılmasına hizmet etmektedir. Bu anlamda da işçi sınıfımız gasp edilmek istenen kazanımlarını kaybetmemek, onları bunların eline vermemek için bütün güçleriyle, iyi yanı, bütün emekçi örgütleriyle birlikte sokaklara çıkmıştır ve kararlılığını da bugüne kadar göstermektedir.

-Şu andaki sendikal yapılanmalarla bir genel grevin gerçekleşebileceğini düşünüyor musunuz? Yani sendikalar bunu kaldırabilir mi? İşçi sınıfının hazırlığı bunu kaldırabilir mi?

- Amacı belirler bunu. Şu andaki sendikaların hareketi elbette ki kendiliğinden bir hareket. Siyasal anlamda işçi sınıfının iktidara yönelik "artık herşeyi biz elimize alacağız" anlamında eylemler olarak böyle bir örgütlülüğün harekete geçirdiği eylemler olarak değerlendirmek mümkün değil. Ancak kendiliğinden eylemler de varmak istediği hedef ve amaç açısından başarılı görülebilir, başarı sağlanabilir. Çünkü varmak istenen amaç ve hedef bunun belirleyicisidir.

-Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

-Son olarak söylemek istediğimiz işçi sınıfına ve sınıfın önderlerine, sendikal önderlere, sendikal yöneticilere bugüne kadar ihmal edilmiş olan emekliler, yaşlılar ve emeklilerin hakları sorununa daha çok eğilmeleri ve bu anlamda da Türkiye'de işçi sınıfının emeklilerinin, geçmişin emekçilerinin tek örgütü olan Emekli-Sen'e daha çok destek vermelerini talep ediyoruz.

%30'luk, %25'lik yaşayın, der gibi yüzdelik farklar açıklanıyor. Emeklilerin yaşamlarıyla ilgili olan maddi alımlarıyla ilgili olan maaşları hep hükümetlerin iki dudağı arasından çıktı. Halbuki, bizler bizim olan sosyal güvenlik fonlarının yönetiminde de taraf olmak istiyoruz. Emeklilerin, yaşlıların bütün sorunlarının çözümünde de taraf olmak istiyoruz. Bu anlamda sendika olarak toplusözleşme hakkı talep ediyoruz. Bizi ilgilendiren, bugün yaşayanları ilgilendiren yanı bir yanıyla böyle. Ama başka bir yanıyla biz sadece kendimizden değil tarihimizden de sorumluyuz. Gelecek kuşaklara karşı sorumluyuz. Bu anlamda da bizi derinden etkileyen ve ilgilendiren bir sorun, bir konu olarak bakıyoruz.

Faaliyetin içinden...

Organize Sanayi Bölgesi'nde Birleşik Metal'e üye fabrikalardan Tek-İz ve MAG'a dağıtım yapacağız. Ertesi gün yürüyüş olacağı için bugün dağıtmanın ayrı bir önemi var. Tek-İz İşçileri yavaş yavaş çıkıyorlar. Bir-iki servise dağıttıktan sonra dışarıda hem dağıtıyor hem de sohbet ediyoruz. Önceki gün basın açıklaması yaptıklarını söylüyorlar. Ertesi günkü eylemi soruyoruz. Diğer fabrikalarla birleştirerek yapacaklarını söylüyorlar. Tüm işçiler çıktıktan sonra MAG'a yöneliyoruz. Ancak işçiler çok yavaş çıkıyorlar, biz de kapının yanında her çıkan işçiye uzatıyoruz, almayan olmuyor. Bir tanesi "Komünist Partisi gelmiş" diyor. Zaten diğer işçileri beklerken burada da bir sohbet olanağını yakalıyoruz. Bütün işçiler çıkınca başka bir dağıtıma yetişmek üzere yola koyuluyoruz.

Yine OSB'deki Lastik-İş'e üye Beybi Eldiven ve DİSK Tekstil'e üye Beybi Çuval'a dağıtacağız. Çıkış saati geçti işçiler yavaş yavaş çıkıyorlar. Beklerken işçiler bize birazdan dağıtacağımız fabrikanın ve Packard'ın saatlerini söylüyorlar. "Onların da hepsi sosyalist, emekçi" deyip kendilerinin daha önce yaptıkları yürüyüşlerden bahsediyorlar. Dağıtımı tamamlayıp çıkıyoruz.

İMES'in biraz dışında bir fabrika çıkışındayız. Ancak henüz işçiler çıkmadığı için görecek bir yerde, biraz uzakta oturup bekliyoruz. Bu arada işçiler çıkıp servislerine binmeye başlıyorlar. Biz de oraya yöneliyoruz. Bir polis minibüsü hemen fabrikanın önünden yavaşça geçiyor.

Yürüyüşümüzü yavaşlatıp geçmesini bekliyoruz. Hemen ardından başlıyoruz. Bir servise yaklaşıyorum. Daha binmeden bir işçi pencereden uzanıp bir tane alıyor. Bir başka servisteyim. "Bu günlük mü?", Bir başka işçi "A, Kızıl Bayrak! Bedava mı dağıtıyorsunuz?" "Evet" "Ne güzel!" Diğer yoldaş da servislerin dışında dağıtıyor. İşçiler yorgun bir işgününün ardından servisleriyle evlerine doğru yola koyuluyorlar, biz de onları evlerinde bulmak için semtlere.

"Yarın Karyapsan bu yolda yürüyüş yapacağına göre bugün artık burayı afişlemeliyiz." Bir kova kostiğimizi hazırlayıp yola koyuluyoruz. Önce Kartal Köprüsü yoluna bir miktar vurup Karyapsan yoluna iniyoruz. Elimizdeki tüm afişleri yoğun bir şekilde vuruyoruz. Ertesi günkü yürüyüşe afişi yapan yoldaşlarımız daha Maltepe'de eylem başlamadan gerekçesiz bir şekilde gözaltına alındığından dolayı katılamıyorlar. Ancak afişlerimiz işçiler tarafından ilgi ve beğeniyle karşılanıyor.

Hedeflediğimiz afiş bölgesine yürüyerek gidiyoruz. Yolda da kâh bir duvar, kâh bir trafo beğendiğimiz noktaları da süslemeyi ihmal etmiyoruz. Bir ev kadını çıkıyor "Ne güzel yazmışsınız öyle, keşke şu duvar da (bahçe duvarını kastediyor) biraz büyük olsaydı da oraya da vursaydınız" Başka bir merkezde vuracağımız noktanın hemen karşısında polisler kalabalık halde çay içiyorlar. Doğallığında oradan vazgeçiyoruz. Caddeden içeri girdiğimizde orta ölçekli birçok işletmenin arasında güzel bir duvar görüyoruz. Oraya vurmaya başlıyoruz. Duvarına afiş vurduğumuz işletmeden ellerinde çaylarıyla metal işçileri çıkıyorlar. "Özelleştirmelere, sefalet ücretine, mezarda emek..." yüksek sesle okuyorlar.

Bu defa pullarımızla donatıyoruz mahalleyi. Mahalle halkı çok ilgili. Bir Kürt ana "Nedir o?" diye soruyor. Pulu okuyorum "Kürt halkına özgürlük" "İyi, iyi, şöyle ortaya yapıştır da her taraftan görünsün." Karı-koca iki emekçi yolda yürürken rastlıyorlar bize elimizdeki pulları görmek istiyorlar. Kadın bir tane beğenip alıyor. Genellikle ne yapıştırdığımızı soranlara devrimci olduğumuzu, afişleme yaptığımızı söylüyoruz. Olumlu tepkilerini alıyoruz. Mahalleyi güzelce donatıp elimizdeki materyallerimizi bitirdiğimizde çıkıyoruz.

Beybi Plastik'ten bir işçiyle röportaj...

Kızıl Bayrak: Son süreçte sermayenin yoğunlaşan saldırılarına ve buna karşı genişen eylemler ve yapılması gerekenler hakkından ne düşünüyosunuz.

İşçi: 15-16 Haziran'da sendika bürokrasisi böylesi bir hareketin önüne set olmuştur. Bugün de buna benzer bir durum söz konusudur. Sendikaların yetersizliği sendikalı iş yerlerinde ön plana çıkarılmalı ve teşhir edilmelidir. Bununla beraber toplumun her alanında da her kesiminde de örgütlenme yaratılması gerekiyor. Tabanda birimler yaratıp bu birimlere devrimci ve demokratların öncülük etmesi sağlanmalıdır. Bu saldırıları ancak böyle püskürtülebiliriz. Ve genel grev gerçekten de iyi örgütlenmeli, sözde kalmamalıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Son siyasal gelişmeler/4

Devlet partisi ve devletin süreklileşen tahkimatı

Türkiye'nin bir MGK'sı var. Devrimci teşhir ve ajitasyonda son yıllarda MGK belirgin biçimde önplana çıkarılıyor, ama sorun MGK'dan da öteyedir. MGK ordunun siyasal yaşam üzerindeki dolaysız etkisinin meşrulaştırıldığı bir yasal biçim sadece. MGK toplantılarını izleyin, hükümetler oraya yalnızca hesap vermeye ve yeni direktifler almaya gidiyorlar. MGK bir devlet platformudur, partilerle bağlantılı bir politik platform değildir. Genel planda devlet ideolojisi içerisinde de bu zaten böylece konuluyor. Görünürde hükümet partileri orada kritik bazı bakanlıklar üzerinden temsil ediliyor görülmekle birlikte, gerçekte orada tümüyle işlevsizdirler. Ya da işlevleri hesap vermek, "tavsiye kararları" adı altında ordudan alınan direktifleri getirip parlamentoda ya da hükümette karara dönüştürmektir.

Marksistler her zaman dikkatleri parlamentodan, hükümetten öteye, devlete yöneltirler. Bu genel bir marksist politik davranış tarzı. Kitlelere biz mümkün mertebe devletin kendisini göstermeye çalışırız. Hükümete ve parlamentoya, söz konusu topluma göre rolleri ne ise, ancak o sınırları içerisinde değinebiliriz. Bu aslında batının sözde demokratik rejimleri için de böyle. Ama az-çok siyasal istikrarı bulunan, kitleler üzerinde denetimi kuvvetli olduğu ölçüde daha rahat olan batılı emperyalist ülkelerde, bu seremoni biraz daha incelikli ve karmaşık gibi görünüyor.

Konuya seçimler üzerinden başladık. Ama ele almak istediğim öteki konu ve sorunlara da bir biçimde girmiş olduk. Bu bir yerde doğal; zira seçimler gibi bir siyasal platform, toplumdaki temel siyasal akımlar ve güçler üzerinden bir tartışmayı, devlet üzerinden bir tartışmayı, egemen sınıfın dönemsel politikaları üzerinden bir tartışmayı gerektirdiği ölçüde, anlatım bütün bunları kapsayan yönleri de içerecekti.

Politikanın hakim gücü: Asker partisi

Türkiye bir seçimi daha geride bıraktı, bugün yeni bir hükümet ile yüz yüze. Muhtemel koalisyon bileşimine bağlı olarak kurulacak yeni hükümetin izleyeceği politikalar üzerine bir tartışma çok anlamlı değil. Zira, konuşmamın ön kısmında da vurguladığım gibi, Türkiye'de partiler politika üretmiyor, hükümetler politika oluşturup uygulamıyor. Türkiye'nin hükümetler üstü politika üretim merkezleri var ve hangi bileşimli bir hükümet gelirse gelsin bu politikaları uygulayacaktır, uygulamak zorundadır. Bu sadece biz devrimcilere ait ileri bilincin ürünü bir saptama da değil. Bu toplumda politikanın kimler tarafından üretildiği, MGK'nın, dolayısıyla ordunun bu toplumun siyasal yaşamındaki yeri, bugün giderek geniş yığınların da bilincine dönüşüyor.

Kaldı ki siyasi partilerin kendileri bile bu gerçeği bir biçimde teslim ediyorlar, kendi başka bazı özelliklerini ya da sözde misyonlarını önplana çıkararak yığınlardan destek istemek yoluna gidiyorlar. Dış politika, iç politika, Kıbrıs politikası, Kürt politikası vb. birçok temel konuda, parti temsilcileri, büyük bir yüzsüzlükle şunu söyleyebiliyorlar: Bu konuda zaten devletin saptanmış bir politikası var, hangi hükümet gelirse gelsin, hangi parti olursa olsun bunu uygulamak durumundadır.

Bu önemli bir nokta. Ben MHP'nin seçim başarısı üzerinden yaratılan havayı eleştirmek için bu noktanın altını çizmiş oldum. Ama genel planda Türkiye'deki siyasal yaşamı, Türkiye'de egemen sınıfın mevcut ve muhtemel politikalarını değerlendirmek için bakılması gereken adresi doğru bilebilmek açısından, bu temel olgusal gerçeğin altını da döne döne çizmek gerekiyor.

Türkiye'nin bir MGK'sı var. Devrimci teşhir ve ajitasyonda son yıllarda MGK belirgin biçimde önplana çıkarılıyor, ama sorun MGK'dan da öteyedir. MGK ordunun siyasal yaşam üzerindeki dolaysız etkisinin meşrulaştırıldığı bir yasal biçim sadece. MGK toplantılarını izleyin, hükümetler oraya yalnızca hesap vermeye ve yeni direktifler almaya gidiyorlar. MGK bir devlet platformudur, partilerle bağlantılı bir politik platform değildir. Genel planda devlet ideolojisi içerisinde de bu zaten böylece konuluyor. Görünürde hükümet partileri orada kritik bazı bakanlıklar üzerinden temsil ediliyor görülmekle birlikte, gerçekte orada tümüyle işlevsizdirler. Ya da işlevleri hesap vermek, "tavsiye kararları" adı altında ordudan alınan direktifleri getirip parlamentoda ya da hükümette karara dönüştürmektir.

Marksistler her zaman dikkatleri parlamentodan, hükümetten öteye, devlete yöneltirler. Bu genel bir marksist politik davranış tarzı. Kitlelere biz mümkün mertebe devletin kendisini göstermeye çalışırız. Hükümete ve parlamentoya, söz konusu topluma göre rolleri ne ise, ancak o sınırları içerisinde değinebiliriz. Bu aslında batının sözde demokratik rejimleri için de böyle. Ama az-çok siyasal istikrarı bulunan, kitleler üzerinde denetimi kuvvetli olduğu ölçüde daha rahat olan batılı emperyalist ülkelerde, bu seremoni biraz daha incelikli ve karmaşık gibi görünüyor. Hükümetler sıradan insana politikayı gerçekten belirleyen, uygulayan, değiştirenler gibi görünebiliyor. Bu, kitlelere böyle yutturabiliyor. Bizde bir bunalım toplumu olduğu ölçüde, bu iş böyle incelikli yürüyemiyor. İstikrarsızlığın konjonktürel değil yapısal olduğu bir toplumda, bu oyun öyle kolay oynanamıyor. Her şey fazlasıyla kaba ve açık bir şekilde cereyan ediyor. Zaten bu nedenledir ki, politik partilerin [illegible] ciddi bir itibarı yoktur. Politikanın ordu tarafından saptandığı ve dayatıldığı, bunun MGK platformları üzerinden ya da duruma göre dosdoğru ordu adına Genelkurmay üzerinden yapıldığı, bu toplumda iyi-kötü biliniyor.

Dolayısıyla, dikkatleri MGK'dan öteye, MGK'nın hakim gücü olarak dosdoğru ordunun üzerine çekmek gerekiyor. Türkiye'de bir tür ordu partisi, generaller ve üst düzey subay kastı tarafından temsil edilen bir "asker partisi" olduğu gerçeğini göz önünde bulundurmak gerekiyor.

Kuşkusuz bütün bunları söylerken, "asker partisi" tarafından yönetilen derin devletten öteye, Türkiye'ye, onun ekonomisine ve maliyesine, iç ve dış politikasına yön veren temel dış kuvvetleri, uluslararası sermayenin temsilcileri olarak İMF ve Dünya Bankası'nı, emperyalist merkezlerin icra organları olarak örneğin NATO ve Pentagon'u, CİA'yı ve tek tek emperyalist hükümetleri bir yana koyuyorum. Türkiye'ye egemen kılınan, toplum yaşamımıza yön veren politikaların üretilmesi, planlanması ve uygulanması elbette bunlarsız düşünülemez. Ama ben bunları bilerek bir yana koyuyorum, deyim uygunsa Türkiye'ye "içerden", iç egemen politik yapılanmadan bakıyorum ve ordunun, onun tarafından temsil edilen "asker partisi/devlet partisi"nin özel ve hakim rolüne de buradan bakıyorum.

Yakın tarih ve MGK

Tüm bunlara sözü belli bir yere getirmek için değindim. İktisadi ve sosyal gelişme siyasal biçimlerde hep belli değişiklikler yaratır. Bunu sadece sosyal mücadeleler her zaman toplumun siyasal yapısını etkiler ve değiştirir anlamında söylemiyorum. Bizzat egemen sınıfın kendisi de, hüküm sürdüğü toplumdaki iktisadi-sosyal gelişmelerin ihtiyaçları, artı sınıf mücadelesinin o evredeki durumuna bağlı olarak, kendi siyasal yapısında belli değişimlere gidebiliyor. Bunu siyasal sürecin seyrine, sınıflar mücadelesinin gelişimine bağlı olarak kendi egemenlik ve baskı kurumlarını düzenleme ve hazırlama olarak da düşünebiliriz.

Kurtuluş Savaşı içerisinden bir kemalist rejim çıkıyor. Bu bir tek şef-tek parti rejimi. Bu rejimde partinin il başkanları aynı zamanda devletin o illerdeki valileri durumunda. Parlamento da bu partinin merkezi. M. Kemal seçilecek adayları bizzat saptıyor. Bu dönemin ortaya çıkardığı kendine özgü bir siyasal yapı var. Temel demokratik özgürlükler bir yana, işçi sınıfının basit bir sendikal örgütlenme hakkından bile yoksun olduğu zorba ve keyfi bir diktatörlük rejimi bu. Amacım tarihsel değerlendirme yapmak değil burada; egemen sınıfın kendi inisiyatifi çerçevesinde gündeme gelen siyasal değişimleri örneklemek ve sonunda sözü bir kez daha orduya ve MGK'ya getirmek için kaba çizgiler halinde geçiyorum.

Bu kemalist tek parti rejimi, savaş sonrasında son buluyor. Dünyadaki bir takım gelişmeler, tek parti olan CHP'nin aşırı yıpranmışlığı, beraberinde çok partili rejime geçişi egemen sınıf için bir ihtiyaç haline getiriyor. Burada inisiyatif egemen sınıfta, ama egemen sınıf dünya konjonktürünü de gözetmek durumunda kalıyor. Çok partili sözde bir demokratik rejim görüntüsüne bürünmek, toplumu daha kolay

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

idare etmenin bir imkanı oluyor. Öte yandan, 20 yılı aşkın hüküm süren tek parti rejiminin yığınlarda yarattığı büyük bir hoşnutsuzluk birikimi var. Bunu bir biçimde emmek, yatıştırmak, düzen kanalları içinde boşa çıkarmak gerekiyor. Bunu emmenin ve boşa çıkarmanın da bir mekanizması oluyor bu çok partili sözde yeni rejim. Nitekim bakıyorsunuz, bir muhalefet partisi çıkıyor, birkaç yıl sonra yapılan seçimlerde o güne kadar hükmeden partiyi, "tek parti"yi silip süpürüyor.

Ardından "Bayar-Menderes dönemi" denilen dönem var. Bu da gerçekte kendi çapında bir tek parti diktatörlüğü. Muhalefette tek parti döneminin hakimi CHP var, son derece güçsüz durumda. İktidar partisi parlamentoda o kadar büyük bir çoğunluğa sahip ki, dilediğini yapabilecek denli kuvvetli ve pervasız davranabiliyor. Bu tek partili dönem, egemen sınıfın palazlandığı, Türkiye'de kapitalizmin hızlı gelişme kaydettiği bir dönemi işaretliyor. Bu açıdan egemen sınıfların çıkarlarına aykırı olmak bir yana, dönemsel ihtiyaçlarına fazlasıyla yanıt vererek, artı o güne kadar tek partili rejimdeki hoşnutsuzluk birikimini emerek ve düzen kanalları içerisinde boğarak, temel önemde bir rol oynuyor.

Fakat ortaya bir gerçeklik çıkarıyor. Çok partili biçim içerisinde parlamenter seçimler yolu ile güç kazanan partiler belli noktalarda düzenin iç dengelerini bozan eğilimler gösterebiliyorlar. Bayar-Menderes rejimi şahsında böyle bir sonuç ortaya çıkıyor. Öte yandan, bu on yıllık dönem, aynı zamanda kapitalist gelişmenin hızlandığı, modern sınıfların oluştuğu, yeni sosyal katmanların, özellikle de işçilerin grev ve toplusözleşme türünden bir takım taleplerle (göstermelik sendika hakkı var, ama grev ve toplusözleşme hakkı olmadığı ölçüde bir işlevi de yok) kendilerini göstermeye başladığı bir dönem. Artı, bu dönemde tek partinin keyfi rejiminin burjuva muhalefette yarattığı huzursuzluklar var. Artı, bu burjuva muhalefetin de etkisiyle gençlik içerisinde, orta sınıflarda, ordunun daha çok alt kademelerinde doğan bir hoşnutsuzluk var. Bütün bu hoşnutsuzluk birikimi Bayar-Menderes rejimine bir müdahaleyi, 27 Mayıs'ı gündeme getiriyor.

27 Mayıs'ın yaptığı anayasanın bu toplumun ölçülerine göre "ilerici" bir anayasa olduğu hep söylenir. Bu anayasa gerçekten ileri bir takım hükümler içeren bir anayasa. Türkiye 27 Mayıs'ta, '50'lere egemen cendereyi biraz gevşeterek toplumsal birikimi yatıştırmak girişimine sahne oldu. 27 Mayıs Anayasası, baskı rejimi koşullarını hafif gevşeterek, toplumsal muhalefetin belli istemlerine, belli haklarına rıza göstererek toplumu yatıştırmaya ve kontrol etmeye yönelik bir girişim oldu. Bu girişim içerisinde ordu bünyesindeki alt kademe subaylarının rolü, gençliğin rolü, muhalefete siyasal yaşam alanı açılmasından yana güçlerin ağırlığı var. Böylece Türkiye'de 27 Mayıs Anayasası'nda ifadesini bulan düzenlemelerle, deyim uygunsa belli bir siyasal gevşeme dönemine geçildi. Bayar-Menderes dönemi öyle bir dönem ki, hükümeti şuradan ya da buradan eleştirdiği için düzenin 40 yıllık savunucuları hapse atılabiliyorlardı. Parlamento çoğunluğuna dayanan bir baskı ve keyfilik rejimiydi bu. Parlamentoda büyük bir güç kazanmış olmak bu keyfiliği yaratıyordu. Ama bu rejim son yıllarında gitgide yıprandı. Artı, '58 yılında büyük bir devalüasyon yaptı. (O zaman ve daha sonraları, devalüasyonlar toplumun bünyesinde çok büyük sarsıntılar yaratabiliyordu. Şimdi devalüasyonu günlük hale getirdikleri için, benzer türden şok etkiler yaratmıyor. Buna ayrıca değinebiliriz.) Neticede 27 Mayıs'ta, belli haklar tanınarak, siyasal rejimde belli bir yumuşama denenerek, toplumsal muhalefet emilmeye çalışıldı.

Ve ne oldu? Bayar-Menderes dönemini anlatırken de işaret etmiştim, parlamenter sistem oyununun beraberinde belli sıkıntılar getirdiği de görülmüştü. Bayar-Menderes rejiminin deneyimleri üzerinden çok ilerici olarak sunulan o '60 Anayasası'na, bir de Milli Güvenlik Konseyi diye bir kurum koydular. İşte bu, ordunun doğrudan politik yaşam üzerinde vesayet kurmasının anayasal dayanağı oldu. Ordu böylece dolaysız olarak politik yaşamın içine girdi. Dikkat edin, devlet politikaları MGK'da saptanır. Devlet politikaları demek, hükümetin uygulayacağı politikalar demektir. Devletin soyut bir genel politikası olmaz ki. Devlet politikayı genel olarak saptar, ama neticede onun somut olarak hükümetler tarafından uygulanması gerekir. Ve zaten MGK yasasına göre MGK değerlendirme yapar, politika saptar, bunu hükümete "tavsiye eder " ve hükümet de gereğini yapar. O "tavsiye"nin gereğinin şaşmaz bir biçimde nasıl yerine getirildiğini ise biliyoruz.

Burada kritik nokta şudur. MGK, basitçe ordunun politikaya burnunu sokma ihtiyacının ürünü değildir. Bu aşırı bir basitleştirme olur. MGK, düzenin bekçisi ve devletin belkemiği olarak ordunun, burjuvazinin sınıf egemenliğinin genel çıkarlarını şu veya bu parlamenter partinin tercihine, keyfine ya da kaprisine bırakmamak kaygısının ürünüdür. Burası bir yön çizme, genel davranış çerçevesini saptama; bu çerçeve içinde yönlendirme; denetleme, dengeleme ve gerektiğinde düzeltici müdahaleler yapma platformudur. İşler bu şekilde götürülür ve işlerin bu şekilde bile yürüyemeyeceğine kanaat getirildiği noktada ise, daha dolaysız müdahaleler ve somutta askeri darbeler gündeme getirilir. Son 30 yıllık tarihte işler böyle yürütüldü.

Burada kritik nokta şudur. MGK, basitçe ordunun politikaya burnunu sokma ihtiyacının ürünü değildir. Bu aşırı bir basitleştirme olur. MGK, düzenin bekçisi ve devletin belkemiği olarak ordunun, burjuvazinin sınıf egemenliğinin genel çıkarlarını şu veya bu parlamenter partinin tercihine, keyfine ya da kaprisine bırakmamak kaygısının ürünüdür. Burası bir yön çizme, genel davranış çerçevesini saptama; bu çerçeve içinde yönlendirme; denetleme, dengeleme ve gerektiğinde düzeltici müdahaleler yapma platformudur. İşler bu şekilde götürülür ve işlerin bu şekilde bile yürüyemeyeceğine kanaat getirildiği noktada ise, daha dolaysız müdahaleler ve somutta askeri darbeler gündeme getirilir. Son 30 yıllık tarihte işler böyle yürütüldü.

Sosyal mücadeleler ve devletin sürekli tahkimatı

'60'lar öyle bir dönem ki, kapitalist gelişme sürüyor, kırlar çözülüyor, kentlere büyük insan yığınları akıyor, işçi sınıfı büyüyor, fabrikalar çoğalıyor, büyük kentler büyüyor, büyük kentler içerisinde öğrenim ve kültür yaşamı büyüyor vb. Ve bu gelişmenin ortaya çıkardığı ya da yıkıma uğrattığı sosyal sınıf ve katmanlar hak talepleriyle ortaya çıkıyorlar. Çözülen köylü kaybettiği toprağını ya da karşılığını almadığı ürününün karşılığını isteyerek direniyor. Büyüyen, safları kalabalıklaşan işçi sınıfı, iktisadi-sosyal haklar istiyor, bunun için eylem ve direnişlere geçiyor. Öğrenciler akademik-demokratik haklar istiyorlar. Öğretmenler sendika istiyorlar. Özetle, çok değişik toplumsal katmanların hareketlendiği ve kendi demokratik özlemlerini ifade etmeye başladığı bir dönem bu. Biz bunun hızla ivmelendiğini ve güçlü kitle mücadeleleri biçimini, sert sosyal çatışmalar biçimini aldığını biliyoruz.

İşte sol siyasal akımlar bu zeminde gelişip serpildiler. Aynı dönemde güçlü bir sol aydın hareketi de var. Bu da çok önemli. Aydınlar devrimci bir platformda değil, ama büyük ölçüde rejime karşı ilerici bir muhalefet platformundalar. Hızlı kapitalist gelişme, beraberinde emperyalizmle daha organik, daha derinlemesine ilişkiler ve daha yaygın bir talanı getirdiği ölçüde, bu orta sınıf aydınlarında yurtsever bir duyarlılık yaratıyor. Bunlar düşünce, kültür, sanat adamları oldukları ölçüde, yazdıklarıyla, çizdikleriyle, eserleriyle, itibarlarıyla kitleleri etkilemede, ilerici yönde politize etmede önemli bir rol oynuyorlar. (Parantez içinde bugünle bir kıyaslama yapacağım. O zaman ilerici bir köşe yazarı yazdığı günlük makalelerle gündem oluşturabiliyordu. Örneğin Çetin Altan bir makale yazıyor, kimi zaman bütün tartışma onun o gün yazdıkları üzerinden oluşabiliyordu. Şimdi durum ne kadar farklı. Akbaba Yaşar Kemal'in 3-4 sene önce bir basın toplantısında söylediği bir söz geliyor. "Burada bu kadar sanatçı bir açıklama yapıyoruz, Tarkan'ın bilmem nesi kadar basına haber olamıyoruz" diye yakınıyordu Yaşar Kemal. O zamanki toplum ile şimdiki toplum arasındaki farka çarpıcı bir örnek bu. Bu farkın gerisinde başka şeyler yanında son 30-40 yılda tekelci gelişme ve egemenliğin aldığı boyutlar var. Son 30 yılda tekelci burjuvazinin kendi siyasal hakimiyetini ve tekelini ideolojik, siyasal, kültürel her alanda nasıl kurduğunu da gösteriyor bu olgu.)

Sol hareketin gelişip güçlendiği, kitle mücadelelerinin ivmelendiği bir dönem oldu bu, demiştim. Sol hareketin genel güçlenmesinin ötesinde, sol hareket kendi içerisinde radikal akımların tohumlarını taşımaya başladı. Bilimsel sosyalizmin temel eserleri Türkçe'ye kazandırıldı, insanlar bunları incelediler, bu onların reformizmden kopuşunu kolaylaştırdı. Kitle dinamizmi bunun toplumsal zemini oldu, vb.

27 Mayıs'la birlikte siyasal yaşam üzerinde vesayetini kuran ordunun Genelkurmay başkanı, '60'ların sonunda, toplumsal-siyasal gelişmeyi, kitle mücadeleleri ve sol hareketteki gelişmeyi kastederek, "Türkiye'de sosyal gelişme iktisadi gelişmeyi aşmıştır, bunun için sosyal gelişmeye müdahale etmek ve dizginlemek gerekir" dedi. Çok geçmeden de 12 Mart darbesi oldu.

12 Mart'tan itibaren devletin sürekli bir tahkimatı süreci var. Değişik evrelerden geçerek günümüze kadar gelen ve hâlâ da devam eden bir süreç bu. 12 Mart öncelikle toplumsal muhalefeti ezdi, devrimci akımları dağıttı, kitle hareketini geçici olarak durdurdu, belli anayasal değişikliklere gitti ve en temel bazı hakları gasp etti. Bunları yaptıktan sonra geri çekildi. Hem yaptıklarını yaptığı için geri çekildi, hem de kendisine karşı hızla bir tepki birikimi oluştu, bunun karşısında geri çekilmenin doğru olacağına inandı.

Bu tepki birikiminin '73'lerden itibaren ivmelenerek, '74'lerden itibaren de kitle hareketi olarak patlayarak nasıl geliştiğini biliyoruz. Yığınların mücadelesi, bu mücadele içerisinde devrimci hareketin güçlenmesi, çok geçmeden 12 Mart'ın gasp ettiği bütün hakların yeniden ve hatta fiilen fazlasıyla kazanılması sonucunu yarattı. Mesela 12 Mart'ta derneklar yasasında değişiklik yapılarak, "dernekler politika yapamaz" hükmü getirilmişti. Ama 12 Mart'ın hemen ardından kurulan bütün dernekler devrimci siyasal çalışma platformlarıydılar. Bu yasanın en ufak bir pratik değeri yoktu. Öğrenci dernekleri devrim ve sosyalizm sorunlarının tartışıldığı, faşist saldırılara karşı mücadelenin örgütlendiği devrimci platformlardı. Dernekler yasasına göre politika yapan derneklerin kapatılması gerekiyordu, ama kapatılamıyordu. Yığın mücadelesi hızla kaybedilmiş mevzileri fazlasıyla geri aldı. Ve Türkiye'de fiilen hayli geniş bir siyasal özgürlük ortamı doğdu. Bu, yığınların yasaları geçersiz kılmasının, yığın hareketinin basıncının yapısında

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

gevşeklik olan devleti kendi içinde zaafa uğratmasının bir sonucuydu.

Devlet o dönem büyük bir zaafiyete uğradı. Polis kendi içinden bölündü, ordunun alt kademelerinde sol düşünce yeniden etkinlik kazanmaya başladı. Daha '74'te astsubay eşleri bile Ankara'da (başkentte!) bir takım haklar uğruna gösteriler yapabiliyorlardı. Bu doğrudan ordunun iradesine yöneltilmiş bir tepki idi. Nitekim o astsubayların çoğunu ordudan tasfiye ettiler. Sol düşünce harp okulları, hava liseleri vb.'ne kadar yayıldı. Bunların büyük bir bölümünü 12 Eylül'de tutukladılar, tasfiye ettiler. Bunları, kitle mücadelesinin basıncı altında devletin nasıl bir zaafiyete uğradığını anlatmak için örnek veriyorum. Devlet bir iç zaafiyete uğradı o dönem.

Seçimler üzerine konuşurken de, günümüzde devletin çeteleşerek bir iç zaafiyete uğradığından söz etmiştim. Ama bu çetelerin çatışması, iç iktidar mücadelesi anlamında bir iç zaafiyet. '70'lerdeki iç dağılmanın tersine, bu, kitle hareketinin basıncının olmadığı bir evrede, egemen sınıfın devlette hakim mevkiler tutmak için kendi içindeki didişmesinin ifadesiydi. '70'lerde yaşanan, kitle hareketinin genel basıncının devlet bürokrasisini zedelemesi idi. Siyasi polis çalışamıyordu. '79 sıkıyönetimine kadar doğru dürüst örgüt operasyonu göremezsiniz. Bugünkü örgüt operasyonları dizisi o zaman yoktur. Ve örgütler çok büyük bir gevşeklik içerisinde çalıştıkları halde bu böyledir. Çünkü devlet kendi içerisinde büyük bir zaafiyete uğramıştır.

Egemen sınıf, egemen sınıf adına ordu, bu devlet partisi, bundan kuşkusuz çok iyi bir ders çıkardı ve 12 Eylül'de bu dersleri uyguladı. 12 Eylül müdahalesi, daha önce de vurguladığım gibi, kendi misyonunu var olan gelişmeyi ezmekle sınırlamadı, geleceğin gelişmelerinin önünü alacak bir kurumsal ve yasal tahkimat operasyonuna girişti. Yasal ve idari planda, bizzat devlet aygıtının düzenlenmesi olarak yapıldı bu. Artı, belli kurumlar üzerindeki etkisi üzerinden kamu yaşamına, gündelik yaşama egemen olmanın çeşitli kurumları, mekanizmaları yaratıldı. Yasal planda ise ortalık dümdüz edildi zaten.

Orduyu kendi içinde "aykırı" unsurlardan temizledi, birleştirdi. Egemen sınıflar arasındaki çelişkileri kontrol altına aldı. Basın üzerinde özel bir denetim kurdu, basını kendi kontrolüne aldı, devletleştirdi deyim uygunsa. Sendikalar üzerinden benzer şeyler yaptı. Geçmişte toplumsal muhalefet içerisinde özel yeri olan bir takım kurumlarda (Barolar Birliği vb.) mevziler kazanmaya ve bu alanda da mevzilerini güçlendirmeye çalıştı. Aydın hareketini ya ezdi, ya terbiye etti, ya da satın aldı.

Devlet partisi ordunun siyasal ve kültürel yaşam, genel olarak toplum yaşamı üzerinde bu çok yönlü denetimini kurma çabası, egemen sınıfın palazlandığı bir döneme de denk geldi. Tekelci burjuvazi güç kazandığı ölçüde, ordu bütün bunları yaparak aslında onun ihtiyaçlarını karşılamaya yöneldi. Neticede siyasal değişimler, iktisadi-sosyal gelişmenin siyasal yansımaları oluyor yalnızca. '60' lara bakıyoruz, işbirlikçi burjuvazi sanayici-tekelci kimliğiyle aslında yeni yeni kendini buluyor. Bizde devlet tekelleri daha cumhuriyetin kuruluşundan itibaren vardı, kapitalizm bizde başından itibaren tekelci bir yapıda gelişmiştir. Ama bunlar devlet tekelleridir, daha çok da ticari tekellerdir. '30'ların devletçiliği ayrıca tekele sanayici bir boyut kazandırdı, KİT dediğimiz oluşumlar ortaya çıktı. Dikkat edin, Koç gibi bugünün Türkiye'sinin en büyük tekelci grubu ilk fabrikasını ancak 1948'de kurabiliyor. Daha çok ticari işlerde, ithalat ve ihracatta palazlanan komprador burjuvazinin, emperyalist tekellerle birlikte doğrudan sanayi yatırımlarına geçtiği dönem '50'li yıllar ve sonrası oluyor. Ve bu durmadan yaygınlaşıyor, burjuvazi buradan durmadan semiriyor. '70'li yıllar buna yeni boyutlar kazandırdı. Tekelci burjuvazi günden güne güçlendi, holdingler büyüdü ve etki sahaları genişledi.

Biz ordunun son 40 yılda toplum üzerinde kurduğu ağır siyasal tekeli, bu sermaye tekelinden, tekelci burjuvazinin iktisadi-sosyal tekelinden ayrı düşünemeyiz ve kavrayamayız. Dikkat edin, bugün kirli savaş medyası diyoruz. Bu medya aslında holdinglerin medyası. Holdinglere hizmet ediyor anlamında söylemiyorum bunu. Mesela '60-70'lerde gazeteler vardı, bunlar basit bir anonim şirketin gerçekten günlük gazetesi olabiliyordu. Bu gazeteyi gerektiğinde kapitalistler ya da hükümetler rüşvetle, başka yollarla satın alabilirdi, yönlendirebilirdi, kendine borazan yapmak için. Oysa '80'li yıllardan itibaren Türkiye'de basın görülmemiş boyutlarda tekelleşmeye başladı. Tekeller basın-yayın alanını doğrudan ele geçirdiler. Ya basın tekelleri holdingleştiler, kendileri başka alanlara (sanayi, ticaret, sigortacılık vb.) kaydılar ya da Milliyet–Hürriyet patronu örneğinde görüldüğü gibi, basbayağı tekeller basını ele geçirdiler, yeni basın organları, yeni televizyon kanalları yarattılar. İlk kurulan özel televizyon, bildiğimiz bir holdingin medya alanındaki bir ilk girişimiydi. Şimdi aynı holding gazete grupları kuruyor, günlük gazete ve dergiler çıkarıyor. Bugün kirli savaş medyası ordunun tam hizmetinde. Neden bu kadar kolay tam hizmetinde? Çünkü tekelci burjuvazi para gücüyle onları kendi elinde toplamış, ordu kendi ordusu, yaptığı her müdahaleyi tekelci bujuvazinin sınıf çıkarları doğrultusunda yapıyor ve doğal olarak da bu medya ona tam hizmet veriyor. En ufak bir çatlak ses çıkmıyor. Ayrıca tekelci burjuvazinin ekonomik ve mali denetimi, kendi başına görünen yayın organlarını (*Cumhuriyet* gazetesi gibi) bile terbiye ediyor. Öyle bir tekel kuruyor ki, kendi rüşvetine muhtaç hale getirdiği ölçüde, onu kendi dümen suyu içine çekiyor. Yoksa kredi vermiyor, ilan vermiyor, vb.

'80'ler, Türkiye'de devletin tahkimatında dev adımların atıldığı böyle bir dönem oldu. Ordu, polis, istihbarat örgütleri kendi içinde bütünleştirildi. Yani toplumsal muhalefetin etkisinin yansıdığı bütün öğelerden temizlendi. Bunlar egemen sınıfın saf aygıtları haline getirildiler. Toplumsal muhalefet ve devrimci hareket ezildi bu arada.

'90'lı yıllar: Devletin tahkimatında yeni aşama

Bu süreçte beklenmedik bir gelişme olarak Kürt hareketinin yükselişi çıktı ortaya. Ve gerçekten toplumu büyük ölçüde sarsan, rejimin dengelerini bozan Kürt hareketinin yaşadığı bu gelişme oldu. Bu hareket, yıllardır varlığı ve kimliği reddedilmiş ve 12 Eylül'de çok özel bir terör rejimiyle yüz yüze kalmış bir mazlum halkın başkaldırısı olduğu ölçüde, toplumda büyük bir şaşkınlık, ilgi, merak ve tartışma yarattı. Ama halk kitlelerinde çok özel bir düşmanlık, bugünkü türden bir şovenizm yaratmadı, bunu belirtmek gerekiyor. Devletle Kürt halkı arasında bir çatışma görünümünü korudu uzun zaman, yığınlar bu çatışmayı edilgen ve tepkisiz biçimde izlediler.

Dikkat edin, '87'de grev hareketleri yeniden başladıktan sonra ve '91 yılına kadar, kitle hareketini etkileyen bir yönü yok bu gelişmenin. Kürtler orada kendi hakları için direniyorlar, işçiler de büyük kentlerde 12 Eylül'deki kayıpları üzerinden direniyorlar. Bunların her biri, her bir ezilen kesimin kendi hak ve talepleri uğruna verdiği mücadeleler oluyorlar, birbirlerini zora sokmak bir yana kolaylaştırıyorlar. Büyük Zonguldak direnişi sırasında, "Zonguldak–Botan köprüsü" şiarları atılabiliyordu. Bu o kitle eylemi bünyesinde atılıyordu ve en ufak bir problem yaratmıyordu. Zonguldak işçileri Körfez krizinin mayalamakta olduğu Körfez Savaşı'na karşı tepki içerisindeydiler, savaşa hayır diyorlardı, ama Kürt halkının haklı mücadelesine karşı en ufak bir olumsuz eğilim söz konusu değildi. Bunlar ezilenlerin, birbirinden kopuk ama birbirine paralel mücadele ve direnişleriydi. 12 Eylül'ün yıllar süren bastırma hareketine karşı değişik ezilen toplum katmanlarının kendi cephelerinden yaptıkları çıkışlardı.

Ulusal hareket bu dönemde toplumsal muhalefeti hiçbir biçimde olumsuz etkilemediği gibi, devletin ve ordunun itibarını ve otoritesini sarstığı ölçüde, öteki sosyal mücadelelere, öteki emekçi kesimlerin hak arama mücadelelerine belli biçimlerde soluk da aldırıyordu. Ordunun itibarında büyük prestij kayıpları yaşanıyordu. Ordu zaten faşist 12 Eylül üzerinden ilerici emekçi kitleler nezdinde suçlu bir orduydu, Kenan Evren şahsında temsil edilen bir faşist cunta ordusuydu, '80'lerin sonunda tecrit olmuştu. Bununla da etkisi olmalı ki, Perinçek gibileri "hala 12 Eylül'e takılmış kalmış olanlar" diyebiliyorlar bugün. Hani "devrimci ordu" propagandası yapıyorlar ya, "hala orduya 12 Eylül üzerinden bakan, düşmanlığı da oradan gelenler" demeye getiriyorlar.

12 Eylül'de kendini muazzam bir biçimde tahkim eden devletin karşısına '80'li yılların ortasından itibaren tek gerçek problem olarak Kürt hareketi çıktı, demiştim. Devletin Kürt hareketi karşısında başlangıçta uğradığı zaafiyet ne olursa olsun, kendini toparladığı andan itibaren, Kürt hareketi devletin tahkimatında yeni bir safha oldu. Ordu, savaşı yürüten kuvvet olarak siyasal yaşam içerisine daha dolaysız bir biçimde girdi ve devlet kurumlaşması büyüdü. Özellikle '92'den sonra benimsenen "yeni konsept"le

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

birlikte, kirli savaşı yürütmek üzere Kürdistan'da özel tim ve güçlendirilmiş korucu birlikleri, devlete bağlı suç çeteleri oluşturuldu. "Yeni konsept", Kürt özgürlük mücadelesini her türlü yolu mübah sayarak bastırmak anlamına geliyordu. Devlet zaten çete, ama bu çete içinde daha özel suç örgütleri oluşturuldu; insanları kaçıran, öldüren, Kürt işadamlarının listesini çıkaran ve öldüren, devletin kirli savaşına uyuşturucudan kaynak aktaran, bu arada Kürt mafyasının o alandaki etkisini kıran, buradaki kaynakları devletin bütçesi içine çeken, vb...

Tahkimatında yeni bir aşamayı Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırma çabası üzerinden yaşayan devlet, öte yandan tam aynı dönemde, Devrimci Sol gibi örgütleri özel hedef haline de getirerek, bireysel terör eylemlerinin intikamını almak çerçevesinde, geçmişte bu toplumda yapamadığı şeyleri "terörizme ve bölücülüğe karşı mücadele" adı altında yapabilir hale geldi. İnsan öldürmek özel baskı dönemleri dışında çok kolay değildi bu toplumda, çok büyük tepkilere yol açabiliyordu. İki de bir orayı burayı basmak, "hücre evi", "direnç gösterdiler" vb. diyerek insanları katletmek, her tespit ettiği örgüt evini (bir takım örgütler şahsında) bir katliam alanına çevirmek, insanlar kaçırıp öldürmek, kayıplar, "faili meçhuller", kitle hareketlerinin üzerine terörle gitmek, vb., toplum tüm bunlara şu veya bu ölçüde alıştırıldı.

Dikkat edin '87-91 döneminde bunu yapamadılar. İşçiler o kadar yürüdüler, o kadar yasa çiğnediler, hiçbir biçimde işçilere müdahale edilemiyordu, öğrencilere bugünkü gibi müdahale edilemiyordu '80'lerin son birkaç yılında. Kısmen 1 Mayıs gösterilerine müdahale ettiler, bir noktadan sonra geri çekilmek zorunda kaldılar. Ama '92'den sonra bütün bunları meşrulaştırdılar. Bu çerçevede "terör ve bölücülük" kavramlarını çok etkili bir biçimde kullandı egemen sınıf. Propagandayla bunun alt yapısını çok başarılı bir biçimde döşeyerek, bütün bunları (insan öldürmeyi, insan kaçırmayı, insan kaybettirmeyi, sistematik işkence yapmayı) bu toplumda meşru hale getirdiler. Aslında bu toplumun son 6-7 yıl içerisindeki en büyük kaybı bu oldu. Bu toplumun yapısı, değer yargıları, vicdanı böyle şeylere çok alışık değildi. '60-70'li yıllarda bunları yapmak o kadar kolay değildi. 12 Eylül döneminde bile işkence gören devrimciler dava açıp yer yer sonuç bile alabiliyorlardı. Devlet bu davaların bir kısmını açmak ve yer yer bir takım işkencecileri mahkum etmek zorunda kalıyordu. İşkenceciler işkencede adam öldürmekten korkuyorlardı, sorumluluğu vardı çünkü. Görevden alınan polis şefleri oldu o dönemde. Faşist bir askeri cunta döneminde bile bu böyle olabiliyordu. Ama şimdi bakıyorsunuz, Limter-İş'in eğitim sekreteri işkencede öldürülüyor, DİSK'in sesi çıkmıyor, kendi sendikacısına bile sahip çıkamıyor. Vicdanı tükenmiş düzen kamuoyu ise böyle şeylerin sözünü bile etmiyor.

Terörizm ve bölücülük propagandasını bir umacıya çevirerek kitleleri sersemletmek, egemen sınıf payına son yılların en önemli kazanımlarından biri oldu. Ancak yeni bir güçlü kitle mücadelesiyle bu mevzi egemen sınıfın elinden koparılıp alınabilinir, toplum yeniden devrimci demokratik değerlerle donanabilir, hassasiyeti meşrulaşabilir. Faşistler '70'li yıllarda bir devrimci öldürdükleri zaman kıyamet kopabiliyordu, hele başlangıç dönemlerinde, 12 Mart döneminin hemen ertesinde. Şimdi Türkiye kan gölüne dönmüş, insanları bölük bölük öldürmek için, "terörist"liler demek yetebiliyor.

Rejim bunu önemli ölçüde medyasıyla başardı. Ama bu medya, bu topluma egemen sınıfının medyası, tekelci medya. Bütün bu kan, bütün bu irin bir sınıftan akıyor. Bu çok önemli bir nokta. Neden? Çünkü kırk yılın solcuları bile, örneğin ömrü kendi çapında sosyalizm davasını savunmakla geçmiş bir Mihri Belli bile, tekelci medya Susurluk çeteleriyle ilgili bir şeyler yayınladı diye; "bu fırsat kaçırılmamalı, tekeller toplumun temizlenmesini istiyor" diye yazabildi. Orduya, polise, suç çetelerine, koruculara herşeyi yaptırır bu egemen sınıf, kendini bunun dışında tutar. Dışsal güç olarak bir devlet vardır, onlar da başkaları gibi devlet mağdurudur! (Yeni Demokrasi Hareketi'nin, Cem Boyner'in söylemini hatırlayın.) Bundan dolayı, "burjuvazi de demokrasi istiyor" diyerek, demokrasi mücadelesinde işçi sınıfı ile burjuvazinin ittifakını savunan neo-liberaller bile oldu.

Bu, toplumun nasıl aldatıldığının, nasıl sersemletildiğinin, bilincinin nasıl yıkıma uğratıldığının çarpıcı bir örneği. Diyeceksiniz ki, bilinçsiz emekçi yığınlar herşeyle kandırılabilinir. Hayır, bilinçsiz emekçi yığınları meselesi değil bu; Mihri Belli yazı yazıyor, bu fırsat kaçırılmamalıdır, diyor. Neymiş; tekelci medya Abdullah Çatlı, Mehmet Ağar gibi bir kısım çete artıklarıyla ilgili bir takım belgeleri yayınlıyorlarmış! Oysa olayın aslı ne? Devlet kendi içinden bir kolu tasfiye etmek istiyor, bütün bir toplumsal muhalefetin desteğini de alıyor buradan. Adı "devlet, içine sızmış bir takım çeteleri temizlemeye çalışıyor" oluyor, sınıf aklanıyor, devlet aklanıyor, ordu aklanıyor. Davası zaten zaman aşımına uğramış olan Kemal Türkler'in katilini ikna ediyorlar, getirip teslim ediyorlar. İlhan Selçuk kalkıp yazı yazıyor, "ordunun 28 Şubat süreci olmasaydı, bu olmazdı" diyebiliyor. İşte toplumsal bilinç böyle yıkıma uğratılıyor.

Asker partisi/devlet partisi: Egemen sınıfın gerçek yönetici gücü

Siyasal gelişmeleri anlamak için nereye bakacağız? Söze buradan başladım dikkat ederseniz, devlet partisi ordu, sınıf ve onun gerçek yönetici gücü/partisi, dedim. Egemen sınıfın bu partisi, asker partisidir. Devlettir anlamında söylemiyorum, daha değişik bir şey söylüyorum. Devlet her yerde egemen sınıfın devletidir. Bazı ülkelerde bu devletler gerçekten egemen sınıfın güçlü partileri aracılığıyla yönetiliyor. Zamanında Churchil'in bir partisi var mesela, bu parti güçlü bir parti, devlet sivil bir parti ile yönetiliyor. Ama bu ülkede bu böyle değil. MGK üzerinden ordu bir devlet partisi olarak, Türkiye'nin en etkili politika üreten kurumu olarak toplumu yönetiyor. Biz siyasal gelişmeleri anlayabilmek için buradan bakmalıyız. CHP'nin, Yılmaz'ın, Çiller'in, diğerlerinin ne dediğinin bu açıdan hiçbir önemi yok. Bunlar olsa olsa egemen sınıfın değişik kesimlerinin, rant kavgası ve devletin belli yerlerini tutmak üzerine verdiği mücadeleleri anlamak için bizim ilgimizi çekmeli. Bunun ötesinde egemen sınıfın ezilen sınıfa karşı politikası nedir sorusunun yanıtını nereden arayacağımızı, hangi adrese bakacağımızı doğru anlamak zorundayız. Siyasal gelişmeleri buradan izlemek durumundayız.

Türkiye'nin son 30 yıllık sosyal mücadele tarihi, egemen sınıfı kendini devletini sürekli güçlendirmeye, pekiştirmeye, tahkim etmeye götürdü. "Devleti küçültelim" diyorlar da, bu da bir başka büyük aldatmaca. Tersine, devlet görülmemiş ölçüde büyüyor. Egemen sınıf, KİT'leri özelleştirip yağmalamak için küçük devlet istiyormuş gibi görünüyor. Oysa devlet dün nispeten küçüktü, asıl şimdi görülmemiş ölçekte büyüdü. KİT'ler devlet demek değil. Devlet yöneten ve baskı uygulayan bir aygıttır. Devlet bürokrasi ve militarizm demektir. Devlet ordu, polis ve bürokratik aygıt demektir. Devlet toplumun günlük yaşamını kontrol etmeye çalışan muazzam bir dev aygıt haline getirildi Türkiye'de. Ben burada DGM'lerden YÖK'e kadar bir dizi kurumdan da sözetmedim. Bütün bu kurumlar bu dönemde yaratıldı.

Devlet gelinen yerde başka amaçlarla da büyütülüyor. Devletin bir de dış politikada rolü var. Devlet artık bölge jandarması. Dün de güneyde petrol için ve Ortadoğu halkalarına karşı, kuzeyde ise Sovyetler Birliği'ne karşı, bölgede 50 yıldır NATO'nun jandarmalığını yapıyordu. Ama bugün artık daha aktif bir rol oynuyor. Devlet, onun vurucu gücü ordu, artık çevre bölgelere yönelik bir müdahale gücü rolü üstleniyor. Yeri geliyor Irak'a giriyor, yeri geliyor Yugoslavya'ya, önce Bosna'ya, şimdilerde Kosova'ya sürülüyor. Ve gelecekte de ABD-Türkiye-İsrail mihverinin ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa, onu yapacak. Demek oluyor ki devlet ve onun ordusu, egemen sınıfın dış politika ihtiyaçları çerçevesinde de büyütüldü.

Daha da önemli bir nokta. Devlet partisi ordu ve TÜSİAD, krizleri yönetmenin, bu çerçevede toplum yönlendirmenin yöntem ve mekanizmalarını buldular. Türkiye'de krizler yapısaldır. Bu hem Türkiye kapitalizminin iç yapısından, hem de bağımlılık yapısından geliyor. Adı üzerinde, yapısal kriz! 30-40 yıldır çözülmeyen bir kriz. Borç, enflasyon, işsizlik, zam, dış ticaret açığı, döviz kıtlığı vb... Çözümü bunun ürettiği faturayı sistematik bir biçimde emekçilere ödettirmede buluyorlar ve ödettiriyorlar. Ödettirmeyi başardıkları andan itibaren de işler bir parça götürülüyor. Devlet bu faturayı ödetmenin bekçiliğini yapıyor. Bunun için önce kitleleri şaşırtmak (burada medyasından öteki kurumlarına kadar ideolojik ve popüler propaganda aygıtlarının büyük bir önemi var), artı, buna rağmen direnç gösterenleri gemlemek ve ezmek, artı direnç gösterenlerin ezilmesi sürecinde toplumu terörize etmek, hak arama mücadelelerinde güçsüzlük duygusu ve yılgınlık yaratmak, artı, kah şovenizm kah irtica üzerinden hedef şaşırtmak işini yerine getiriyor.

Kürt hareketinin yarattığı handikap

O zaman onların işleri iyi, bizim içinse durum kötü, denilecektir. Durum böyle değil kuşkusuz. Sorunları artan bir egemen sınıfla, yığınların çok yönlü hoşnutsuzluğunun derinleşmesinin önünü alamayan bir egemen düzenle, devletle karşı karşıyayız. Kürt hareketinin yarattığı handikap olmasaydı (bunu önemle söylüyorum, bu zamanında olanaktı, sonra ne yazık ki bir tür handikap haline

Türkiye'nin son 30 yıllık sosyal mücadele tarihi, egemen sınıfı kendini devletini sürekli güçlendirmeye, pekiştirmeye, tahkim etmeye götürdü. "Devleti küçültelim" diyorlar da, bu da bir başka büyük aldatmaca. Tersine, devlet görülmemiş ölçüde büyüyor. Egemen sınıf, KİT'leri özelleştirip yağmalamak için küçük devlet istiyormuş gibi görünüyor. Oysa devlet dün nispeten küçüktü, asıl şimdi görülmemiş ölçekte büyüdü. KİT'ler devlet demek değil. Devlet yöneten ve baskı uygulayan bir aygıttır. Devlet bürokrasi ve militarizm demektir. Devlet ordu, polis ve bürokratik aygıt demektir. Devlet toplumun günlük yaşamını kontrol etmeye çalışan muazzam bir dev aygıt haline getirildi Türkiye'de. Ben burada DGM'lerden YÖK'e kadar bir dizi kurumdan da sözetmedim. Bütün bu kurumlar bu dönemde yaratıldı. Devlet gelinen yerde başka amaçlarla da büyütülüyor. Devletin bir de dış politikada rolü var. Devlet artık bölge jandarması. Dün de güneyde petrol için ve Ortadoğu halkalarına karşı, kuzeyde ise Sovyetler Birliği'ne karşı, bölgede 50 yıldır NATO'nun jandarmalığını yapıyordu. Ama bugün artık daha aktif bir rol oynuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geldi), Türkiye'deki sosyal mücadeleler bu saldırıyı çoktan püskürtmüştü. Fakat tersine, Kürt hareketinin hataları bunun devlet için bir olanağa dönüşmesini kolaylaştırdı. Bizim için en dar anlamıyla bir Kürt kimliğini kazanmak hiç de yeterli değil; biz ezilen ve sömürülen Kürt halk yığınlarının ezilen ve sömürülen Türk halk kitleleriyle birleşip kurtuluşunu hedef alıyoruz diyerek, politik açılımlarını bu doğrultuda yapacak bir Kürt hareketinin Türkiye'deki sosyal-siyasal mücadele için yaratacağı sonuçlar başka türlü olurdu. Kendini dar kimlik sorununa indirgeyen ve bu noktada egemen sınıfla ve emperyalizmle uzlaşma yolunu seçen bir hareketin yaratacağı sonuç ise bir başka türlü oldu. '92 yılındaki "yol ayrımı"nda ikinci yolun seçildiğini biliyoruz.

"Ulusal bir hareket toplumsal devrime yönelemez", denilecektir. Ama yönelemediği zaman da neye yöneleceği bellidir. O zaman ulusal hareket üzerinden devrim iddialarının bir yana bırakılması gerekiyor. O zaman; "Bu bir burjuva kurtuluş hareketidir; bu, burjuva düzen zemininde, emperyalizmin vesayeti altında duruma göre kopup bir ayrı kukla devlet kurarak; bunu yapamazsa, mevcut egemen sınıfın kendisiyle uzlaşarak bu düzen içinde kendi kimlik sorununu çözmeye çalışıyor", diyebilmeniz gerekiyor. "Söz konusu olan, ulusal reformcu, ulusal liberal bir burjuva harekettir, tutarsız ve yüzeysel bir burjuva özgürlük hareketidir", diyebilmeniz gerekiyor. Devrimcilik iddiası taşıdığınız bir noktada ise, kendi siyasal sorununuzu, her şeyden önce kendi işçi sınıfı ve emekçilerinizin sosyal sorunları zeminine oturtmak zorundasınız. Çünkü devrimciliğiniz kendisini ancak burada gösterir. Ezilen sınıfların çıkarlarından koparılmış bir devrimcilik iddiası, gerçekte boş bir laftır. Bu tam bir aldatmacadır.

Kürt kimliği sorunu bugün bir kısım Kürt burjuvaları için de bir sorundur, ama o bunu burjuvazinin sınıf çıkarları ekseninden çözmeye çalışır. Siz adınıza Kürdistan İşçi Partisi diyerek yola çıkmışsınız. O zaman sizin bunu işçi sınıfının çıkarları eksenine, onunla bağlantılı olarak yoksul köylülüğün, kent emekçilerinin çıkarları eksenine, yani, ezilen, çalışan ve sömürülen sınıfların çıkarları eksenine oturtmanız, ulusal soruna ilişkin politikanızı bu zemin üzerinde belirlemeniz gerekir. Devrimci olmak iddiası taşısanız da, bunu yapmadığınız bir noktada, salt ulusal kimlik, bunun için de Türk burjuvazisiyle uzlaşma, emperyalizmi de buna hakem tutma dediniz mi, siz ulusal reformcu bir platforma otursunuz. Bu durumda, devrimcilik üzerine aldatıcı iddiaları da dürüst davranıp terketmeniz gerekir.

Biz bunu en baştan söyledik, sonuç bugün gözler önündedir. Biz söylediğimizde; "geçici bir soluklanma için bir ateşkes ilan ediliyor, Türk solu zaten taktik bilmiyor, politika yapmasını bilmiyor, PKK'nin neden bu adımı atmak istediğini anlamak istemiyor" vb., deniliyordu. Sonuç? Geldiğimiz noktada ortada değil mi? Öcalan'ın İmralı'da açıkladığı "8 madde" teslimiyetin belgesi değil mi?

'92 yılı değerlendirmeleri bir yana, '91 yılı başına dönelim. EKİM 1. Genel Konferansı'nın ulusal soruna ilişkin değerlendirmesini okuyalım. O zaman Kürt hareketi gürül gürül gidiyordu, hiçbir gerileme de, problem de yoktu, görünürde elbette. Ama biz orada şunları söylüyoruz: Bir sorunun çözüm gündemine getirilmesi ile çözüme kavuşturulması iki ayrı şeydir; ulusal hareket, Kürdistan'da birikmiş ulusal enerjiyi açığa çıkararak, Kürt sorununu bu toplumun gündemine sokabilir; ama Türkiye'nin toplam sınırları içindeki toplumsal güçlerden gerekli kuvvetleri bulamazsa, bu sorunu çözemez; Kürt sorunu İran'da da, Irak'ta da 40 yıldır toplumun gündeminde, ama çözümünü bulamıyor; çünkü çözümü gerçekleştirecek gerçek sosyal kuvvetlere ulaşamıyor.

Kürt ulusal hareketi kendi ulusal kimlik sorununu kendi işçi ve emekçi sınıflarının sosyal çıkarlarıyla birleştirmek durumundaydı, demiştim. Bunu yapması zaten onu götürüp dosdoğru Türkiye işçi sınıfıyla buluşturur ve bütünleştirir. "Türkiyelileşmek" diyorsunuz, işte böyle Türkiyelileşebilirsiniz. "Türkiyelileşmek" sosyal-siyasal içeriği olan bir kavramdır. Nasıl Türkiyelileşebilirsiniz? Sizin Türkiyelileşebilmeniz için, Ferro Krom'daki Türk işçisiyle Kürt işçisini birlikte örgütleyebilecek bir devrimci-sınıfsal politik platforma kavuşabilmeniz gerekir. Ama siz salt Kürt kimliği, Kürt ulusal hakları dediğiniz zaman, Ferro Krom'daki bütün öteki Türk kökenli işçileri bir biçimde şovenizmin, MHP'nin kucağına itiyorsunuz. Çünkü salt Kürt kimliği davası, bilinçsiz işçiye bir anlam ifade etmiyor. Tersine, bu konuda kolaylıkla kendi burjuvazisinin yedeğine giriyor. Ama siz ona kendi sosyal çıkarları üzerinden de yaklaşırsanız, işçiyi ezen de Kürdü ezen de aynıdır bilincini, o işçi çok geçmeden rahat bir biçimde edinecektir.

Kürt ulusal hareketi kendi ulusal kimlik sorununu kendi işçi ve emekçi sınıflarının sosyal çıkarlarıyla birleştirmek durumundaydı, demiştim. Bunu yapması zaten onu götürüp dosdoğru Türkiye işçi sınıfıyla buluşturur ve bütünleştirir. "Türkiyelileşmek" diyorsunuz, işte böyle Türkiyelileşebilirsiniz. "Türkiyelileşmek" sosyal-siyasal içeriği olan bir kavramdır. Nasıl Türkiyelileşebilirsiniz? Sizin Türkiyelileşebilmeniz için, Ferro Krom'daki Türk işçisiyle Kürt işçisini birlikte örgütleyebilecek bir devrimci-sınıfsal politik platforma kavuşabilmeniz gerekir. Ama siz salt Kürt kimliği, Kürt ulusal hakları dediğiniz zaman, Ferro Krom'daki bütün öteki Türk kökenli işçileri bir biçimde şovenizmin, MHP'nin kucağına itiyorsunuz. Çünkü salt Kürt kimliği davası, bilinçsiz işçiye bir anlam ifade etmiyor. Tersine, bu konuda kolaylıkla kendi burjuvazisinin yedeğine giriyor. Ama siz ona kendi sosyal çıkarları üzerinden de yaklaşırsanız, işçiyi ezen de Kürdü ezen de aynıdır bilincini, o işçi çok geçmeden rahat bir biçimde edinecektir.

Grevlere bakın. En basit hak arama grevlerinde bile işçiler bu bilince çıkabiliyorlar. Örneğin; Makina Kalıp grevinin başlangıcında Kızıl Bayrak'ı görür görmez "komünist yayın"dır diye yırtan işçi, sonradan o gazeteyi grev boyunca evine götürüp okudu. Grevin başında yırttı, ama birkaç hafta sonra bu o işçinin üstünde koca bir ağırlığa, ezikliğe, utanca dönüştü. Grev dediğiniz bir sosyal mücadele alanı ve okuludur. Bakınız TÜMTİS Ankara'da terminaldeki işçileri örgütledi. O işçilerin hepsi değilse bile çoğu, Refah'ın orayı arpalık olarak değerlendirip işe aldığı Refahlı işçilerdi. Onlar Refah'a karşı direndiler ve birçoğu sol siyasal düşünceye kaydı. Oysa başlangıçta Refahlı işçilerdi bunlar.

İşte sosyal mücadelenin sırrı bu, dönüştürücü gücü burada. Şovenizmi kırmak mı istiyorsunuz, dar milliyetçi platformlardan çıkmak, devrimci sınıf mücadelesi zeminine girmek zorundasınız. Başka türlü kıramazsınız. Başka türlü kendi cephenizden ulusal duyguyu, heyecanı, özlemleri körükleyerek Kürtleri kendi çizginize belki çekersiniz, ama Türk halkını da karşı tarafa iter, gericiliğe ve şovenizme hediye edersiniz. Sonra da bunun faturasını "Türk solu"na kesersiniz. Bu aynı "Türk solu"nun '70'li yıllarda yüz binlerle, milyonlarla buluştuğunu unutursunuz. Neden acaba, '70'lerde mücadelenin ağırlık merkezi Türkiye'deyken, bu aynı zamanda Kürdistan'da Kürt hareketinin gelişip güçleneceği zemini de güçlendiriyorken; '90'lı yıllarda, mücadelenin ağırlık merkezinin Kürdistan'a kaydığı bir evrede, bu Türkiye devrimci hareketinin kitlelerle buluşmasını zora sokan etkiler yarattı? Bu soru üzerine bunca deneyimden sonra oturup düşünmek gerekmez mi? Salt Kürtler ve Kürt sorunu üzerine politika yapmanın bunda payı nedir acaba? Bu milliyetçi dar görüşlülüğün burdaki payını neden sorgulamıyorsunuz? Bu dar görüşlülük, Kürt sorununu da çözümsüzlüğe ve bugünkü çıkmazlara sürükledi. Zira kendi sorununuzu salt Kürtleri kazanmakla çözemiyorsunuz. Bu sorunu çözmek için, ezen ulus emekçilerinin aktif desteğine ihtiyacınız var.

Amacım şu an Kürt hareketini çözümlemek değil, bunu ayrıca ele alacağız. Burada şunu anlatmaya çalışıyorum. Kürt hareketi bir handikaba dönüştüğünden beri, Türkiye'deki sosyal haraketliliğin önünü bir biçimde tıkıyor. Tıkadığı ölçüde de, burjuvazi bu toplumu daha rahat yönetme, aldatma, oradan oraya sürükleme, (PKK'nin deyimiyle) "Türk halkıyla oynama" olanağını fazlasıyla buluyor. "Türk halkı bu son yıllarda çok düşürülmüştür, hiçbir zaman Türk halkıyla bu kadar oynanmadı" demek, kendi başına çok anlamı değil. Önemli olan, "oynama"yı kolaylaştıracak zemini ortadan kaldırmak için kendi üstünüze düşeni yapabilmektir. Ama siz bunu yapmak yerine tutar Mavi Çarşı'yı yakar, tutar taksi şöförlerini havaya uçurursanız, bu sanki kontra devletin çok mu umrunda? Faşizm yüzlerce insanın hayatına mal olan provokasyonlarla toplum üzerindeki egemenliğini pekiştirmeye çalışır. Mavi Çarşı'da 12 sivil insan ölmüş, derin devletin çok mu umurunda? Tersine onun için bulunmaz bir imkan bu. Elinden gelse kendisi yapacak? Kaldı ki yapmadığı, sızdırdığı ve denetlediği unsurlara yaptırmadığı ne malum? Bunu bile henüz bilmiyoruz.

(Devam edecek...)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 206, Temmuz '99, Başyazı

Yeni eylem dalgası

Emperyalizm ve bir avuç tekelci asalak adına Türkiye'yi yönetenlerin işi bu kez zor görünüyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin son İMF görüşmelerinin hemen ardından gündeme gelen eylem dalgası gitgide büyüyor. Günlerdir Türkiye'nin dört bir yanında işçiler ve emekçiler hareket halinde. Tabanda gittikçe büyüyen bir öfke, kendini yaygınlaşan yerel yürüyüş ve gösterilerde somut olarak gösteren güçlü bir eylem isteği var. Gündemde 24 Temmuz'da Ankara'da yapılacak büyük gösteri ve onun sonrasında ise, eğer bir ihanetle hareket boşa çıkarılmazsa, geriye düğümü çözmek için başvurulması zorunlu tek yol olarak kalan genel grev-genel direniş var.

Mevcut hareket gerek kapsam, gerek dinamizm ve gerekse kararlılık bakımından, 12 Eylül sonrasının en güçlü eylem dalgasını oluşturmaktadır. Bunun birkaç temel önemde nedeni var.

Bunlardan ilki, gündeme getirilen saldırı ve yıkım programının yakın geçmiştekilerle karşılaştırılamayacak bir kapsamda ve acımasızlıkta olmasıdır. Zira yeni İMF reçetesi yalnızca krizin biriktirdiği faturayı zamlar, düşük ücretler ve tensikatlar biçiminde bir kez daha işçi sınıfına ve emekçilere ödettirmek istemekle kalmıyor, daha da önemli olarak, SSK'nın tasfiyesi ve "mezarda emeklilik" yoluyla, işçi sınıfının ve tüm çalışanların kazanılmış temel haklarını ortadan kaldırmayı da hedefliyor. 12 Eylül'le birlikte gasp edilmiş haklarını henüz geri alamamış işçilerin ve emekçilerin, bu yetmiyormuş gibi yeni temel hak kayıplarına kolayca boyun eğmesi elbette beklenemezdi. Saldırının bu niteliği, emekçilerin öfkesinin gücünü ve onların mücadele kararlılığını açıklayan temel bir etken durumunda.

İkinci olarak, yeni saldırı temel haklar konusunda yalnızca işçi sınıfını değil, işsizi, memuru, küçük esnafı, köylüyü, kısaca tüm çalışan ve emeğiyle geçinenleri bir arada hedef alıyor. Gündeme getirilen saldırı karşısında yalnızca işçilerin ve memurların değil, tüm çalışan kesimlerin duyarlılığının ve birleşik eylem pratiğinin gerisinde bu var. Çalışanların şu veya bu ölçüde bir araya gelip örgütlendikleri tüm sendika ve kurumların bu saldırı karşısında kolayca bir araya gelmeleri ve bir "Emek Platformu" kurmak zorunda kalmalarının gerisinde de bu var.

Üçüncü olarak, bu son saldırının genel kapsamı ve bazı temel unsurları, işçi ve emekçilerin çıkarlarıyla ülkenin gerçek çıkarlarının bir bütün olduğunu çıplak gözle görülebilir hale getirmiştir ve bu harekete apayrı bir moral ve politik güç kazandırmıştır. Türkiye'nin ekonomisinin ve maliyesinin doğrudan İMF memurlarının direktifine tabi olmasının ve özelleştirme talanının ardından, şimdi gündemde bir de "uluslararası tahkim" var. İşçiler bunu açıkça "vatana ihanet" saymakta, bununla yeni bir kapitülasyonlar devrinin başladığını söylemektedirler.

İşçi sınıfı ve emekçiler, kapitalist küreselleşme adına uluslararası tekellerin etkinliklerini iç hukuk denetimi dışına çıkarmak isteyen uşakça düzenlemeler karşısına, emekçi yurtseverliği ile çıkmaktadırlar.

Ve son olarak, bu eylem dalgası, son birkaç yılın içten içe biriken öfkesinin bir patlama olarak açığa çıkmasının ifadesidir. Susurluk'tan bu yana neredeyse son iki buçuk yıldır, arada 4 Mart'ta kamu çalışanlarının ve '98 Eylül'ünde metal işçilerinin yaşadığı türden bazı çıkışları saymazsak, işçi ve emekçi hareketi belirgin bir durgunluk ve gerileme içindeydi. Oysa bu aynı dönemde sermayenin saldırıları kesintisiz olarak sürdü. Bunun biriktirdiği hoşnutsuzluk bir yerde kendini dışa vuracaktı. İMF'nin sınıfın ve emekçilerin temel kazanımlarını da hedef alan son saldırı programı, bu hoşnutsuzluğu açığa çıkarmakla kalmadı, onu gerçek bir öfke patlaması düzeyine de çıkardı.

Bu son saldırının kapsamı, Türkiye kapitalizminin yapısal zayıflıklarını, onun ne denli çürük ekonomik temeller üzerine oturduğunu da bir kez daha açığa çıkarmıştır. Bu bir borç ve rant ekonomisidir. Kendi işçi sınıfı ve emekçilerini son 20 yıldır aşırı bir yoksulluk sınırında, en ağır koşullarda çalıştırıp sömüren bu ekonomi, buna rağmen belini doğrultamamakta, tersine gitgide daha çok batağa saplanmaktadır. Batağa saplandıkça da, işçi sınıfı ve emekçilere daha da ağırlaştırılmış çalışma ve sömürü koşullarını dayatmak, onların zaten son derece güdük ve sınırlı olan kazanımlarını tümden ortadan kaldırmak yoluna gitmektedir. Bu, çarkların dönmesi için tek çıkış yolu olarak görülmektedir. İç ve dış borç batağında kıvranan, vergi gelirlerinin tümünü, bütçesinin neredeyse üçte ikisini borç faizlerinin ödemesinde kullanan Türkiye'nin kapitalist ekonomisi, kendi emekçisine en geri koşullardaki bir sigorta ve emeklilik hakkını bile çok görebilmektedir.

Borcu yeni borçlarla ödeyen bu batak ekonominin yöneticileri, bu yeni borçları "yeşil ışık" yakılsın diye uluslararası tekellerin İMF eliyle dayattığı koşullara kölece boyun eğmektedirler. Komşu halklara ve kardeş bir halkın özgürlük mücadelesine karşı milliyetçilik adı altında en azgın bir şovenizmi bayrak edinenler, ülke kaynaklarının emperyalistlere peşkeş çekilmesine gelince işbirlikçi-uşak kimliklerini açığa vurmaktadırlar.

İşçi sınıfı ve emekçilerin son eylem dalgası, işte bu sözde milliyetçi, gerçekte ise işbirlikçi ve uşak takımının maskesini de düşürmüştür. Türkiye'nin dört bir tarafında hareket halinde bulunan emekçiler, "uluslararası tahkim vatana ihanettir" diyerek bunların hain ve işbirlikçi kimliklerini tescil etmektedirler. Eylem dalgası sosyal ayrımları, sınıfsal kutuplaşmayı ve buna dair istemleri toplum düzeyinde ön plana çıkararak, son 7-8 ayın şovenist histeri atmosferine de büyük bir darbe vurmuştur. Düşününüz ki bugün hükümeti oluşturan İMF uşağı işbirlikçi takımı daha 2-3 ay öncesinden bu şovenist dalgaya binerek seçim başarıları elde etmişlerdi. Sınıf mücadelesinin şovenizmin gerçek panzehiri olduğu, işçi sınıfı ve emekçiler arasındaki yapay ayrım ve bölünmeleri geri plana ittiği, onları sermayeye karşı ortak çıkarlar ve istemler temelinde birleştirdiği, bu son eylem süreciyle bir kez daha görülmüştür. Sözün burasında belirtelim ki, Kürt hareketinin devrimci ve sosyalist öğeleri, hareketin yıllardır içine düşürüldüğü çıkmazdan devrimci çıkış yolunun nerede yattığını da emekçi kitle hareketinin estirdiği rüzgar ve yarattığı imkanlardan giderek görebilirler.

Kitle hareketinin bu yeni dalgası, bugüne kadar sonuçsuz kalan çıkışlardan farklı olarak, sonuç alma şansına sahiptir. Hareketin gücü, dinamizmi ve kararlılığı, İMF reçetelerini meydanlarda yırtarak işbirlikçi burjuvaziye ve onun uşak hükümetine geri adım attırma olanağının güçlü bir işaretidir. Önderlik alanındaki boşluğa, örgütlenme alanındaki zayıflıklara ve şu ana kadar taban basıncı karşısında eylem kararları almak zorunda kalan sendika bürokrasisinin muhtemel ihanetine rağmen bu böyledir, bu şans vardır.

Ve eğer bu başarılırsa, sermayenin pervasız saldırısı bu kez bir ölçüde olsun püskürtülürse, bu gerçekten yeni bir dönemin başlangıcı olabilir. Buradan güç, moral ve mevzi kazanarak çıkmış bir işçi ve emekçi hareketi, böylece yeni çıkışların ve başarıların da zeminini hazırlamış olur. İşçi ve emekçi hareketi yıllardır eksikliğini ve ağırlığını yaşadığı öz güveni nihayet kazanmış olur. Türk ve Kürt emekçilerinin eylem ve mücadele içerisinde birleşip kaynaşmaları şovenizme büyük bir darbe olur.

Partimiz kitle hareketinin yeni çıkışının imkanlarını bu perspektif içinde ele almaktadır. Tüm örgütlerimiz, tüm parti güçlerimiz yaşamakta olduğumuz günlerin görev ve sorumluluklarına bunun ışığında bakmalıdırlar. İşçi ve emekçi kitleleriyle mücadele içinde buluşmak, kitle hareketinin başarılı bir gelişme çizgisinde büyümesi için gerekli her türlü çabayı harcamak önümüzdeki en acil ve en yakıcı görevdir.

*(Bu metin **Türkiye Komünist İşçi Partisi** Merkez Yayın Organı **Ekim**'in Temmuz '99 tarihli 206. sayısının başyazısıdır.)*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri: S

Sınıf çalışmasının so

Biz kitle hareketinin, somutta işçi sınıfı hareketi üzerinden umutlu sinyaller verdiği bir dönemde siyaset sahnesine çıktık, '87 yılı oluyor bu. 12 Eylül'ün yıllarca süren karanlık ve durgunluk döneminin ardından, ilk hareketlenme belirtileri sınıf hareketi içinde ortaya çıktı. '80'lerin ortasına doğru Türk-İş'in bazı bölgesel toplantılarında dile gelen tepkileri, ortaya konulan mücadele isteğini hatırlayalım. Bu belirtiler, o dönem için gerçekten çok önemli bir ilk gelişmenin ifadesiydiler. '87 yılında ise, sınıf hareketi daha çok grevlerle kendini gösteren eylemli bir zemine oturmaya başladı. Yıldan yıla büyüyerek '89 Baharının büyük eylem dalgasına yolaçtı. '89-91 döneminde yeni bir düzeye çıkan ve öteki emekçi kesimlerdeki hareketlenmelerle birleşen işçi sınıfı hareketi, bu dönemde toplumu sarstı ve doğal olarak devrimci sol çevrelerde büyük umutlar yarattı. '89 çöküşünün dünya ölçüsünde yarattığı büyük tasfiyeci dalganın bize biraz gecikerek ulaşmasında sınıf hareketinin bu yıllardaki kitlesel canlılığının önemli bir payı oldu. Bilindiği gibi aynı yıllar, Kürt ulusal hareketinin de tempolu bir gelişme yaşadığı ve Serhıldan denilen büyük politik kitle gösterilerinin yaşandığı bir dönemi işaretliyordu.

Sınıf hareketinin farklı sektörleri

Temmuz: Komisyon taslağının birinci başlığı, tekelci sermayenin büyük ölçekli temel işletmelerini kapsıyor. Tekelci sermayenin elindeki bu büyük ölçekli işletmeler ülke ekonomisinin belkemiğidir. Bunlar hem iç pazar hem de yer yer dış pazar için üretim yapıyorlar. İleri bir teknoloji ile çalışan bu yerler, çevrelerinde genellikle geniş bir yan sanayi örgütlemiş durumdalar. Yan sanayiye üretimin bazı süreçleri kaydırılmasına rağmen, bu işletmeler halen de geniş bir işçi kitlesini istihdam ediyorlar. Koç ve Sabancı gruplarının Arçelik, Beko, Bossa, Sasa, Brissa vb.'leri, Trakya'ya kayan bir dizi entegre işletme, akla ilk gelenler. İSO'nun her yıl yayınladığı ilk 500 sanayi işletmesi dökümü aslında bu işletmelerin dökümüdür. Bu dökümde elbette KİT'ler de yer alıyor, ama komisyon metni KİT'leri ikinci bir başlık olarak ele alıyor.

El koyduğu artı-değerden, kullandığı teknolojiye ve istihdam ettiği işçi kitlesine kadar, bütün temel özellikleriyle bu işletmeler, gerek ülke ekonomisi içinde, gerekse işçi hareketi açısından çok temel ve kritik bir yer tutuyorlar.

Önümüzdeki dönemde, başlangıçta içine doğrudan konumlanamasak da, yine de buralara müdahalenin imkanlarını parça parça bulabiliriz. Bu çerçevede, içeriye konumlanma sorunundan bağımsız olarak, bu temel birimlere dönük bütün araç, yol ve yöntemlerle her açıdan sistemli bir müdahaleye yoğunlaşma gibi bir görev önümüzde duruyor.

İkinci başlık, KİT'ler üzerine. Bugün KİT'lerin en temel özelliği, özelleştirme saldırısıyla karşı karşıya olmalarıdır. Bu işletmeler belli dönemler, belli vesilelerle bir hareketlilik göstermektedir. Komisyonun sunduğu taslağın son paragrafında bu konuda şunlar söyleniyor: *"Taşıdıkları stratejik önem, özelleştirme saldırısı ile yüz yüze olmaları ve bunun yarattığı hareketlilik, bütün sorunlarına rağmen öncü işçi birikimini ve örgütlülük düzeyini büyük ölçüde koruyor olmaları, KİT'lere dönük çalışmamızın bugünkü zayıflığını aşmamızı yakıcı hale getiriyor. Başlangıçta içine konumlanarak çalışma imkanları hemen hiç olmamakla birlikte, mevcut hareketlilik ve öncü birikim, ısrarlı bir yönelişle sonuç almayı mümkün kılmaktadır."*

Tekelci sermayenin büyük ölçekli özel işletmelerinden farklı olarak, sendikalar üzerinden az çok bir hareketlilik olduğu, öncü işçi birikimini koruduğu göz önünde alınırsa, müdahalenin imkanlarının çok daha geniş olduğu gerçekten yerinde bir düşüncedir.

Orta-büyük ölçekli işletmelere gelince. Demir-çelik sektörü de bunun içinde düşünülebilir, ama metinde ayırma yoluna gidilmiş. Bu iki kategori zorlukları farklı olmakla birlikte, tekstil iş kolunun yanı sıra içerden çalışma imkanları bulduğumuz esas çalışma alanlarını oluşturuyor. Stratejik fabrikalara yoğunlaşmak temel perspektifine rağmen ortaya çıkan bu durumun, çalışmamızın sınırlılığından ve bu birimlerdeki göreli dinamizmden gelen bir mantığı var. Bu alanlarda kazanılmış mevzileri korumak, bu çalışmayı daha kapsamlı ve sistemli yürütmek, somut mevziler tutmaya çalışmak görevi önemlidir.

Tekstil sektörüne ilişkin bir parça ayrı bir tartışmaya ihtiyaç var. Bu sektörün ekonomi ve işçi hareketi içindeki özellikleri basınımızda değişik zamanlarda ele alındı. Türkiye ekonomisinin emperyalist-kapitalist sistemde tabi olduğu iş bölümünden hareketle, sektörde özellikle büyük entegre fabrikaların dışında kalan işletmelerde sermayenin esneme olanaklarının zayıflığı bilinmektedir. Patronlar, sendikal girişimle karşılaştığı yerde, tensikattan makineleri söküp iş yerini başka yere taşımaya kadar varan bir direnç gösteriyor. Devletin de sektörün sermaye birikimi modeli içinde tuttuğu yerin bilincinden hareketle bilinen yaklaşımı söz konusu. Bunların bir uzantısı olarak, sendikal bürokrasinin tutumu da özünde farklı değil.

Sektörde son yıllarda bir dizi mevzi direniş ve sendikalaşma girişimi yaşandı. Bu hareketlilik içinde sorunlarıyla birlikte ortaya çıkmış bir öncü kuşak var. Ama hareket kendini tekrar ettiği ve hep yenilgilerle karşılaştığı ölçüde, öncü kuşak da giderek kendine ve işçi kitlesine güvenini kaybetti. Hareket geriye çekildi. Bu süreç sendikal ihanetle el ele gittiği için, sendikalara da güvensizlik besledi. Fabrikalardaki tepkiler giderek soluktan yoksun bir hal aldı.

Küçük sanayi sitelerinde çalışmaya girmeyeceğim, bu gençlik çalışmasının bir alanı.

Bizim esasta en temel eksikliklerimiz KİT'ler ve tekelci sermayenin büyük ölçekli işletmelerinde ortaya çıkıyor. Bu stratejik birimlere yönelmenin sorun ve güçlüklerini, ortaya çıkardığı görevleri tartışmak gerekiyor.

Kısa vadeli beklentiler değil, uzun vadeli soluklu bir çalışma

Cihan: Kendimi şimdilik komisyon metninin ortaya koyduğu sorunlar çerçevesiyle sınırlayarak birkaç nokta üzerinde duracağım.

Biz kitle hareketinin, somutta işçi sınıfı hareketi üzerinden umutlu sinyaller verdiği bir dönemde siyaset sahnesine çıktık, '87 yılı oluyor bu. 12 Eylül'ün yıllarca süren karanlık ve durgunluk döneminin ardından, ilk hareketlenme belirtileri sınıf hareketi içinde ortaya çıktı. '80'lerin ortasına doğru Türk-İş'in bazı bölgesel toplantılarında dile gelen tepkileri, ortaya konulan mücadele isteğini hatırlayalım. Bu belirtiler, o dönem için gerçekten çok önemli bir ilk gelişmenin ifadesiydiler.

'87 yılında ise, sınıf hareketi daha çok grevlerle kendini gösteren eylemli bir zemine oturmaya başladı. Yıldan yıla büyüyerek '89 Baharının büyük eylem dalgasına yolaçtı. '89-91 döneminde yeni bir düzeye çıkan ve öteki emekçi kesimlerdeki hareketlenmelerle birleşen işçi sınıfı hareketi, bu dönemde toplumu sarstı ve doğal olarak devrimci sol çevrelerde büyük umutlar yarattı. '89 çöküşünün dünya ölçüsünde yarattığı büyük tasfiyeci dalganın bize biraz gecikerek ulaşmasında sınıf hareketinin bu yıllardaki kitlesel canlılığının önemli bir payı oldu. Bilindiği gibi aynı yıllar, Kürt ulusal hareketinin de tempolu bir gelişme yaşadığı ve Serhıldan denilen büyük politik kitle gösterilerinin yaşandığı bir dönemi işaretliyordu.

Sonrasında dalga kırıldı, ama solun tümünde değilse bile biz de dahil bir kesiminde umutlar hep canlı kaldı. Sınıf hareketinin yeniden toparlanacağı, yeni çıkışlar yapacağına dair inanç hep koruna geldi. Sınıf hareketi hiçbir zaman tam bir durgunluğa gömülmedi. Belli hareketlikler, belli çıkışlar her dönem yaşandı. Bunlar genellikle yerel direnişler biçiminde kendini gösterdi. Zaman zaman da sendika konfederasyonları merkezi eylem girişimlerinde bulundular. Sınıfın içinde biriken öfkeyi ve mücadele birikimini dikkate alan, fakat elbette ki boşa çıkarmayı hedefleyen bazı merkezi eylemleri (ki genellikle Ankara'da yapılan merkezi gösteriler oldu bunlar) gündeme getirmek zorunda kaldılar. Ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ınıf hareketi ve çalışması/1

runları ve öncelikleri

toplamda gerek sınıf hareketine gerekse genel kitle hareketine baktığımızda, '91yılından bu yana kısmi hareketlilikle iç içe giden göreli bir durgunluk döneminin yaşandığı da bir gerçek.

Bizim bu olgudan hareketle çıkarmamız gereken bazı sonuçlar var.

Hiçbir tahlil kitle hareketinin geleceğini kesin bir biçimde öngöremez. Biz bu basit gerçeği vesilesi doğduğunda bazı çok bilmişlere özellikle hatırlattık. 1917 Ocak'ında, 1905'in 12. yıldönümü için verdiği bir konferansta Lenin,"Gelecek devrimi biz görebilecek miyiz, pek zanetmiyorum" diyebiliyor. Patlak verecek ve Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'ne varacak olan Şubat devriminden yalnızca iki ay önce söyleniyor bunlar. Oysa aynı Lenin, aynı dönemde savaşın yarattığı yıkıcı etkileri tahlil ederken, tümüyle farklı bir iyimserlik içinde konuşuyor. Bunun devrimci bunalımı besleyip olgunlaştırdığını, kaçınılmaz olarak devrimci kitle hareketine yol açacağını vurgulayıp duruyor. Yüzeysel bir bakışla ele alındığında burada kaba bir çelişki ya da tutarsızlığın olduğu sanılacaktır. Gerçekte ise alakası yok.

İnsan sınıf mücadelesini ya da kitle hareketini besleyen maddi zeminleri tahlil edebilir. Ama kendi başına bir sanayi bunalımı, sömürünün artması ya da baskı koşullarının ağırlaşması vb. etkenler, kitle hareketinin gelişmesi için yeterli olmayabilir. Bu genel bir maddi zemindir. Bu zemin üzerinde kitle hareketlerinin ortaya çıkması, gelişip serpilmesi çok daha karmaşık bir dizi başka etkene de bağlıdır.

Bunları şunun için hatırlatıyorum. Kısa vadede bir kitlesel yükseliş ya da sınıf hareketinde yaşanacak politik patlamalar türünden özel beklentileri bir yana bırakmak, bu türden beklentilerin etkisinden kendimizi kurtarmak durumundayız. Devrimci bir teorik temel ve buna dayalı bir program üzerinde yükselen devrimci bir sınıf partisi olma konumunun getirdiği ciddiyetle, sınıf mücadelesine, bu arada işçi sınıfı hareketinin gelişme seyrine sabırlı ve soluklu yaklaşmak durumundayız.

Biz uzun vadeli ve soluklu bir çalışma perspektifine göre konumlanırız ve sabırla çalışır, işimize bakarız. Ama öylesine dinamik ve esnek bir örgütsel yapıya ve çalışma tarzına sahip oluruz ki, bu bize beklenmedik gelişmeleri, kitle hareketindeki beklenmedik çıkışları başarıyla karşılama olanağı da sağlar. Lenin'in de sık sık vurguladığı gibi, biz devrimi örgütlemeye bakarız, bizim görevimiz sabırla ve sebatla devrimi örgütlemektir; ama devrim, genellikle olduğu gibi, bizim irademiz dışında ve beklenmedik zamanlarda ve beklenmedik biçimler içinde patlak verecektir. Doğal olarak bu devrimci kitle hareketleri için de geçerlidir. Biz gündelik çalışmada ne kadar soluklu, sabırlı ve başarılı olursak, beklenmedik bir biçimde gündeme gelecek kitlesel patlamaların önüne düşmek konusunda da o ölçüde hazırlıklı ve başarılı oluruz.

Özellikle buradaki yoldaşların, fakat genellikle ileri kadroların daha soluklu, daha uzun vadeli bir mücadeleye göre sorunları kavramaları ve mücadeleye böyle bakmalarının çok özel bir önem taşıyor. Elimize kalem aldığımızda, siyasal tahlil yaptığımızda, kitlelerin hoşnutsuzluğu üzerinden olur olmaz kısa vadeli beklentiler formüle eden veya bunu ima eden davranışlardan kaçınmak durumundayız.

Bu ülkede sistemin yapısal bir bunalım içerisinde olduğu ve bunun sık sık ağırlaşarak kendini gösterdiği kesin. Yığınlara ağır yaşam koşullarının dayatıldığı ve bunun ağır bir siyasal baskı rejimiyle birleştirildiği de ortada. Bu zemin kesintisiz bir biçimde kitlelerin hoşnutsuzluğunu besliyor, dolayısıyla kitlelerde büyük bir hoşnutsuzluğun olduğu da kesin. Ama bu, bugün hala yükselen bir çizgide eylemli bir kitle hareketi biçimini alamıyor, yıllardır belirgin bir biçimde büyüyen ve devrimcileşen bir kitle hareketliliği dönemine bir türlü giremiyoruz. Çünkü bu, bir dizi başka etkene de, öncü çabaların da ötesinde çok daha karmaşık etkenlere de bağlı bir sorun. Öncü çabaların elbette burada çok özel bir yeri ve önemi var, bunu sık sık ortaya koyduk, değerlendirmelere konu ettik, anlamını ve önemini vurguladık, işin bu yönü yeterince açık; ama ben farklı bir yanını, yeterince gözetilmediği için bilerek gündeme getiriyorum.

Çoğu kere belli bir birikimin ardından kendiliğinden patlak veren hareketlilikler, başarılı öncü müdahalelerle buluşamadığında, kendi gücüyle önünü açamıyor, kendiliğinden dinamiklerle daha üst bir evreye çıkma gücü göstermiyor, o zaman geri çekiliyor. Bu gibi durumları tam da son on yılın işçi ve kitle hareketlilikleri üzerinden bir çok kez tahlil ettiğimiz için, burada yinelemelere girmiyorum. Yineliyorum, burada amacım sorunun farklı bir yönünü vurgulamaktır. Bunun öncü müdahalenin önemini küçümsemekle bir ilgisi yok. Kitle hareketi nesnel dinamiklere dayalıdır ve öznel etken burada sadece temel faktörlerden biridir; bunun yeterince gözetilememesinin yarattığı ve daha da önemlisi gelecekte yaratacağı hatalı sonuçlara işaret etmeye çalışıyorum burada.

Bu noktayı, sınıf içinde konumlanma sorununa da bu gözle bakmamız gerektiğine de sözü getirmek için, özellikle ifade ettim.

Temel önemde ve öncelikle çalışma birimleri

3. Genel Konferansımızın gerek temel değerlendirme metinlerine, gerekse konuya ilişkin tutanaklara bakarsanız, orada net bir biçimde; temel sanayi birimlerinin sınıf çalışmamızda öncelikli ve belirleyici stratejik birimler olduğu, sınıf hareketinin, dolayısıyla mücadelenin geleceğinin bu birimlerce belirleneceğine yapılan açık vurguları görürsünüz. Yine orada deniyor ki, bu birimler bugün şu veya bu nedenlerle belli bir durgunluk içerisinde; buralarda konumlanmak ve çalışmak bugün için çok büyük güçlükler taşıyor. Fakat buna rağmen buralar bizim için öncelikli ve stratejik önemde temel çalışma birimleridir, öyle olmalıdır.

Öte yandan da; tekstil gibi, belediye iş kolu gibi bazı sektörlerde sık sık hareketlenmeler gündeme geliyorsa; bu alanlara girmek ve çalışmak nispeten daha kolaysa; gerek girip çalışma kolaylıkları ve gerekse bu hareketlenmelerin sunduğu imkanlar temeli üzerinde buralarla ilgilenmek sınıf çalışmasında bize deneyim kazandıracaksa; o zaman biz buraları da kısa dönemli olarak ihmal etmemeliyiz, deniliyor aynı değerlendirmelerde. Taktik olarak buralara da ilgi göstermeli, önem vermeli, pratik çalışma alanlarımız olarak seçmeliyiz, deniliyor .

Oysa bu ikinci sorun doğru anlaşılamadı ve çalışma pratikte kendini bir dönem için önemli ölçüde tekstil sektörüyle sınırladı. Hatta bu sektörün temel birimleri de değil, bazı marjinal, örgütsüz, dağınık birimleri temel çalışma alanlarımız haline gelebildiler. Bu İstanbul'un bazı alt bölgelerinde çalışmamızı fiilen belirleyen bir pratik duruma da dönüştü.

3. Genel Konferansın taktik olarak bu tür iş kollarına, bu tür alanlara yönelmenin yararları üzerine söyledikleri bence hâlâ da geçerli. Yanlış olan, bunun tek yanlı anlaşılması, bir kolaycılığa dönüşmesi ve temel sanayi sektörlerine ya da birimlerine yönelişin zayıflaması pahasına yapılmasıdır. Partili aşamayla birlikte artık temel sanayi sektörlerine yönelme, temel işletmelere ne

Biz uzun vadeli ve soluklu bir çalışma perspektifine göre konumlanırız ve sabırla çalışır, işimize bakarız. Ama öylesine dinamik ve esnek bir örgütsel yapıya ve çalışma tarzına sahip oluruz ki, bu bize beklenmedik gelişmeleri, kitle hareketindeki beklenmedik çıkışları başarıyla karşılama olanağı da sağlar. Lenin'in de sık sık vurguladığı gibi, biz devrimi örgütlemeye bakarız, bizim görevimiz sabırla ve sebatla devrimi örgütlemektir; ama devrim, genellikle olduğu gibi, bizim irademiz dışında ve beklenmedik zamanlarda ve beklenmedik biçimler içinde patlak verecektir. Doğal olarak bu devrimci kitle hareketleri için de geçerlidir. Biz gündelik çalışmada ne kadar soluklu, sabırlı ve başarılı olursak, beklenmedik bir biçimde gündeme gelecek kitlesel patlamaların önüne düşmek konusunda da o ölçüde hazırlıklı ve başarılı oluruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

edip edip girme meselesini somut bir biçimde gündemimize almalı ve pratikte bu sorunu çözmeliyiz. Yeni dönemde, sanayinin omurgasını oluşturan, sınıf hareketinin orta ve uzun vadede geleceğini belirleyecek olan bu temel sektörlerde çalışmak meselesini çözmek durumundayız. Tekstil sık sık hareketlikler yaşıyor, fakat bu tür hareketlenmenin cazibesine gereğinden fazla kapılmamak gerekir. Komisyon raporunda değerlendirdiği ve toplam tablonun da gösterdiği gibi, bu sektör aynı zamanda çok da oturmamış, henüz gerçek anlamda proleterleşmemiş bir alan. Özellikle konfeksiyon için bu belirgin biçimde böyle.

Sınıf hareketinin geleceğini belirleyecek olan, genelde sanayinin, ülke ekonomisinin omurgasını oluşturan sanayi kollarında, sanayi birimlerinde çalışmanın sorunları üzerinde yoğunlaşmalıyız. Komisyonun raporu biraz esnek biçimlerde de olsa bu konuda belli önerilerde bulunuyor. Bunlara çok daha kesin ifadeler kazandırmak gerekiyor. Çalıştığımız her kentte il örgütlerimiz, temel belirleyici sanayi birimlerini saptamak ve buralara girmenin yollarını arayıp bulmak zorundalar.

Buralara ulaşmak, bu alandaki sınıf kitlelerini ve hareketini etkilemek sanıldığı gibi sadece pratik bir sorun değil. Genelde bizim yayın faaliyetimizi ve propaganda-ajitasyon faaliyetimizi de doğrudan ilgilendiren bir alan bu. Politik yayınımızın bu temel birimlere ve sektörlere konu alan sistemli bir propaganda-ajitasyon ve teşhir yapması gerekir. Bugün bazı önemli birimlerdeki bir takım gelişmelere ilişkin değerlendirmeler belli yoldaşların çabalarıyla gelebiliyor ve biz bunları yayınlarımızda yansıtabiliyoruz. Hedef alacağımız temel çalışma birimleri için bunu genelleştirmemiz ve süreklileştirmemiz lazım. Bu iş kollarında ya da fabrikalarda ne oluyor, buralarda örgütlü sendikalarda işler nasıl gidiyor, buraların sahibi durumundaki tekelci grupların faaliyetleri ne durumda, vb. konular popüler basınımızda sık sık yer alabilmelidir. Stratejik birimlerde çalışmanın çok değişik yönlerini kesen bir yayın faaliyetimiz genel planda olmak durumundadır. Yayınlarımızın bu sektörleri bilinçli ve planlı bir tutumla öne çıkarması gerekiyor.

Öte yandan, bu birim ya da sektörlerdeki sendikaları çok iyi tanımak ve gerici yönetimlerini özel biçimde hedef haline getirmek zorundayız. İşçilerin sendikalarına sahip çıkması ve bu sendikaların devrimcileştirilmesi genel politikası çerçevesinde bir çizgi izlememiz gerekir. Buralara yönelik popüler propaganda-ajitasyonu süreklileştirmeliyiz. İki yıl önce Türk Metal'i teşhir eden popüler broşürler hazırlayıp temel metal fabrikalarında dağıtmayı bir görev olarak önümüze koymuştuk, bunu özellikle bir ildeki yoldaşlarla konuşmuştuk, fakat saldırı vb., nedenlerle sonuçta bu gerçekleşmedi. Ama artık bu türden şeyleri gerçekleştirebilmek durumundayız. Metal işçilerinin bu ülke işçi hareketi tarihindeki özel yerini ve rolünü de gözeterek, bugün bu sektörün önünü tıkayan Türk Metal çetesini düşman ilan etmeli, özel bir hedef haline getirmeliyiz. Bu çeteyi gerek yayınlarımızda kamuoyu önünde, gerekse fabrikalarda işçiler önünde sürekli biçimde teşhir etmeliyiz. Doğal olarak bunun yayın organlarında yapılış tarzı başkadır, fabrikalarda dağıtılacak popüler broşürlerde yapılış tarzı başkadır.

Sınıfa politikayla gideceğiz. Bu biraz taktik politika yapmanın sorunları kapsamında olduğu için, burada fazla girmeyeceğim. Bugün yerel çalışmanın en temel sorunlarından biri olan özgül-pratik politika meselesini çözersek, sınıfın ileri kesimlerine, sınıf hareketinin belirleyici sektörünü oluşturan alandaki işçi kitlelerine ne diyeceğimiz, neyi götüreceğimiz konusunda da önemli bir açıklığa ulaşmış olacağız. Eğer mesele gerçekten gündelik olarak hareketlikler yaratmak değil de, daha orta vadeli olarak buralarda sınıf mücadelesini geliştirmekse, bu çerçevede taktiğin, politikanın, taktiğe bağlı propaganda-ajitasyonun çok büyük önemi kendiliğinden ortaya çıkar.

İşçi kitlelerini eylemlilik içerisinde eğiteceğiz, onun öncüsüyle eylem içerisinde buluşacağız. Ama bu, eylemi kendi başına fetişleştirmek, dolayısıyla nerede eylem varsa, nerede bir parça hareketlilik varsa, güçleri, ilgiyi propaganda-ajitasyonu oraya yığmak anlamına gelmemelidir. Biz biliyoruz ki, taktik çizgi ve davranışlar, bu çerçevede taktik öncelikler, stratejik hedeflere hizmet etmek zorundadır. Eğer biz sınıfın farklı bölmelerine yönelmede stratejik önceliklere sahip değilsek, dolayısıyla işçi kitlelerini kendi eylemleri sonuçları temelinde eğitmek meselesine bu gözle yaklaşmıyorsak, o zaman, nerede hareket orada bereket mantığı içinde, savrulup dururuz.

Son üç yıllık çalışmaya bu açıdan da eleştirel gözle yaklaşmalıyız.

Çalışmanın bize sağladığı kazanımlar ortada, elbette bunlar tartışma konusu yapılamaz. Biz ilk defa bu temel üzerinde sınıf içerisinde az-çok sistematik bir çalışma yürüttük, direnişlerde taraf olduk. Bizim sınıf içinde taraf olduğumuzu gösteren müdahaleler oldu bunlar, deneyim kazandık. Tüm bunları saklı tutuyorum.

Bir takım yeni açılımları mevcut pratiklerimizi mahkum etmek, küçümsemek üzerinden yapmamız hiç de gerekmez. Sorunu buradaki sınırlılığı ve tek yanlılığı tespit etmek olarak ele almalıyız. Öte yandan soruna, buralardan kazandığımız deneyimlerin de yardımıyla, artık belirleyici ve stratejik alanlara gereken ağırlığı verme olarak bakmalıyız.

Sınıf hareketinin geleceğini belirleyecek olan, genelde sanayinin, ülke ekonomisinin omurgasını oluşturan sanayi kollarında, sanayi birimlerinde çalışmanın sorunları üzerinde yoğunlaşmalıyız. Komisyonun raporu biraz esnek biçimlerde de olsa bu konuda belli önerilerde bulunuyor. Bunlara çok daha kesin ifadeler kazandırmak gerekiyor. Çalıştığımız her kentte il örgütlerimiz, temel belirleyici sanayi birimlerini saptamak ve buralara girmenin yollarını arayıp bulmak zorundalar. Buralara ulaşmak, bu alandaki sınıf kitlelerini ve hareketini etkilemek sanıldığı gibi sadece pratik bir sorun değil. Genelde bizim yayın faaliyetimizi ve propaganda-ajitasyon faaliyetimizi de doğrudan ilgilendiren bir alan bu. Politik yayınımızın bu temel birimlere ve sektörlere konu alan sistemli bir propaganda-ajitasyon ve teşhir yapması gerekir.

Emeğin korunması uğruna mücadele

Politika yapmak denilince, doğal olarak politik sorunlar akla geliyor. Bu ülkede gerçekten yakıcı politik sorunlar var. Bu ülkede özgürlük yok, baskı rejimi var, bir ulus alabildiğine eziliyor, devlet kontralaşmış, çeteleşmiş, hukuk yok, her türlü ağır faşist terör uygulaması söz konusu. Ülke emperyalizmin bölgesel saldırı üssü, vb. Gerçekten politik sorunların büyük ve belirleyici bir önemi var.

Ama bu ülkede ve elbette her ülkede bir de yığınların gündelik yaşam sorunları vardır. Gerçekte bu ikisi arasında organik bir ilişki var. Politik sorunlar, demokratik siyasal mücadelenin sorunları, yığınların gündelik iktisadi-sosyal yaşam sorunları ile birlikte ele alınmalıdır. Bu anlayışla, örneğin, program tartışması yaptık; yığınların çalışma ve yaşam sorunları burada temel bir bölüm olarak, "emeğin korunması" ya da "işçi sınıfının korunması" bölümü olarak ifade edilir.

Devrimci sosyalist mücadele son tahlilde çalışan emekçi yığınların kölelikten kurtulmasına ve refahına yöneliktir. Sermaye köleliği işçi sınıfı ve emekçileri baskı, sömürü, kötü yaşam koşullarına tabi tutmaktadır. Devrimci-sosyalist mücadelenin nihai amacı, sermaye köleliğini ortadan kaldırarak, iktisadi ve kültürel tüm zenginliklerin çalışan emekçi yığınlara mal edilmesidir. Buharin'in Komünizmin ABC'sinde emeğin korunmasını izah ederken söylediği bir söz vardır, çok anlamlıdır. "Son tahlilde komünizm uğruna mücadele, emeğin korunması uğruna mücadeledir" diyor. Emek ücretli kölelik bağlarından kurtulmak zorundadır. Bu, üreten insanın ürettiğine ve dolayısıyla tüm toplumsal yaşama egemen olması sorunudur.

Kapitalizm koşullarında emeğin korunması da bu genel nihai amacın reformlar bölümünü kapsamaktadır. Bu işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi, onun fiziki ve moral çürümeden korunması mücadelesidir. Ve bu aynı zamanda, bu uğurdaki mücadele süreci içerisinde işçi sınıfına devrimci iktidar mücadelesi için gücünü toparlaması ve birleştirmesi olanağını verir. Ki bu zaten komünistlerin emeğin korunması mücadelesine, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi için mücadele çabalarına yaklaşımlarının da kritik noktasıdır. Bu son nokta devrimci marksistlerle reformistlerin soruna yaklaşımı arasındaki temel ayrım çizgisini de verir.

"Emeğin korunması" olarak sınıflandırılan mücadelenin bizim ülkemizde apayrı bir önemi ve anlamı var. Bildiğiniz gibi Türkiye'yi yönetenler onu bir "ucuz emek cenneti" haline getirdikleriyle övünebilmişlerdir bir dönem. 12 Eylül saldırısının temel nedenlerinden ve sonuçlarından biri bu olmuştu. İMF reçetelerinin temel hedeflerinden biri de her zaman budur.

Düşününüz ki, bu ülkede sendika hakkı var, ama işçiler sendikalaşamıyor, sendikalaşmak istedikleri için işten atılıyorlar. Düşününüz ki, bu ülkede büyük bir işsizlik var, işsiz kitle var, işçiler 9 saat, 10 saat normal işgünü olarak çalıştırılmakla kalmıyorlar, bir de ağır mesailer altında tüketiliyorlar. İnsan ömrü gerçekten oralarda tüketiliyor, işçiler yük hayvanı gibi çalıştırılıyorlar. Belli sektörler için özellikle bu böyle; tekstil sektöründe çalıştık, buraları iyi biliyoruz.

İşçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi, yanısıra emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi gibi bir sorun var. Bizim ise bu alanda henüz çok sistematik bir propaganda-ajitasyon çalışmamız yok. Bu konuya zamansız girdim. Program bölümünde tartışmak istiyordum. Ama sınıf çalışmamızdaki temel bir eksiklik alanı olduğu için değinme ihtiyacı duydum. Sınıfa politikayla gitmekten söz ediyoruz. Emeğin korunması taleplerinin hepsi politik taleplerdir. Bunlar ancak hükümetlere ve mevcut yasalara karşı mücadeleyle elde edilebilir taleplerdir. Bunlar uğruna mücadeleyi de önemsemek ve sistemleştirmek gibi bir sorunumuz var.

Lenin'in Engels'ten yararlanarak yaptığı sınıflama çerçevesinde bildiğiniz gibi, sınıf mücadelesinin üç temel alanından biri ekonomik mücadele alanıdır. Ama bu, dar ücret mücadelelerine ya da toplusözleşme dönemlerinde koparılacak bazı sosyal haklara indirgendiği için, gereğince anlaşılamıyor ve çok küçümsenebiliyor. Soruna bir takım kırıntılar için mücadele temel bir mücadele

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rakkey.org

alanı olabilir mi, diye bakılabiliyor. Ama bakıyoruz, bu alan, "emeğin korunmasına ilişkin talepler" başlığı altında, marksist parti programlarının üç temel bölümünden biri olarak ortaya konabiliyor. Özellikle klasik programlarda teorik bölüm, siyasi bölüm ve emeğin korunması bölümü olarak sınıflandırılan üç temel bölümden birini oluşturuyor bu.

Bunun marksist işçi sınıfı partilerinin programına temel bir bölüm olarak girmesi hiç de boşuna değil. Marks'ın *Kapital*'in birinci cildinde onlarca sayfa boyunca İngiltere örneğinden hareketle, sanayideki çalışma koşullarının o hayvansı görünümleri üzerinde uzun dökümler vermesi ve bundan bir dizi teorik sonuç çıkarması da boşuna değil. Rosa Luxemburg'un 1905 devrimini, 1905 devriminin gelişme dinamiklerini, iç gelişme evrelerini genellerken, ekonomik hareket siyasal hareket biçimine, siyasal hareket biçimi daha da yaygınlaşan ekonomik hareket biçimine dönüşerek hareket sürekli ivmelendi, devrimin diyalektiğinde bu vardır, demesi de boşuna değil.

Lenin, *Ne Yapmalı*'da, ekonomist bir akımı, emeğin korunmasını kendi içinde amaçlaştıran, onu bağımsız bir platforma çeviren ekonomist bir akımı hedef aldığı için, çubuğu bir tarafa büküyor. Ama aynı Lenin, tam de aynı *Ne Yapmalı*'nın temel önemdeki ilk bölümünde, iktisadi mücadeleyi, ki program diliyle konuşursak buna emeğin korunması mücadelesi de diyebiliriz, proletaryanın üç temel mücadele alanından biri sayıyor. Özellikle 1905 Devrimi deneyiminden itibaren yazdıklarına bakarsak, net bir biçimde, ekonomik mücadeleyle siyasal mücadelenin birleştirilmesinin proleter kitle mücadelesinin gücünün kaynağı olarak tanımlandığını görürüz. Bunu hep de Rus devriminin deneyimine atıf üzerinden gerekçelendirir; Rus devriminin deneyimleri göstermiştir ki, kitle hareketinin muazzam gücü burada yatmaktadır, der.

Parti programının ilgili bölümünün tartışılması, bunun doğru ve sağlam biçimde kavranmasının uygun bir vesilesi olacaktır. Bu alanın önemi ve bu uğurda mücadelenin anlamı ve kapsamı ortaya çıkacaktır. Ve bunu somut olarak tartıştığımızda, göreceğiz ki, burada çok geniş ve kritik önemde bir mücadele alanı var.

Kritik bir nokta olarak belirtiyorum; bu alan, işçi sınıfına anti-kapitalist bilinç vermenin çok işlevsel ve elverişli bir alanıdır. Grevin bir sınıf mücadelesi okulu olması işlevi de bu çerçevede kavranabilir. Burada emek ve sermaye, işçiler ve kapitalistler somut bir biçimde karşı karşıya geliyor. Hangi anlamda? Ücretli köleliği ortadan kaldırmak değil, ücretli köleliği sınırlamak, hafifletmek anlamında. Ama neticede emek ve sermaye arasındaki bir çatışma alanı bu. İşçi sınıfına anti-kapitalist bilinç vermenin, sömürünün ve çalışma koşullarının ağırlığından giderek mücadeleler geliştirmenin, işçi sınıfına emekle sermaye arasındaki çelişkileri göstermenin geniş imkanları var burada.

Bunu açmayacağım, zira bu bölümü temel bir başlık olarak ayrıca tartışacağız. Konunun önemi bunu fazlasıyla gerektirmektedir.

Sınıfla sanayinin temel sektörleri üzerinden birleşmeyi hedeflemeliyiz

Nadir: Bu bölümde tartışacağımız en önemli sorunlardan biri, bence Cihan yoldaşın konuşmasının başında dikkat çektiği nokta olmalıdır. Gerek sınıf hareketinin bugünkü seyri, gerekse (bizim güç yetersizliğimizin de etkisiyle) bugün örgüt sayfalarında varolan eğilimler, bu tartışmayı daha geniş bir tazda yapmayı zorunlu kılıyor.

Pratiğimiz üzerinden bakıldığında da stratejik sektörler diye tanımladığımız alanlarda görece durgunluk ile bizdeki güç yetersizliği birleştiği ölçüde, çalışmanın sık sık hareketli alanlara kayması ve temel stratejik alanların boşa düşmesi gibi bir olguyla karşı karşıya kalıyoruz. Bugün karşımıza çıkan durum bir parça budur.

İki şeyi gözetmek gerekiyor. Biz hareketliliğin olduğu alanlara seyirci kalamayız. Ama, bu her hareketliliğin peşinde koşturacağımız anlamına gelmiyor. Bir tarafta saflarımızı hızla genişletmek ve kısa dönemde güç olmak diye bir sorunumuz var. Ama diğer tarafta da işçi hareketiyle sanayinin temel sektörleri üzerinden buluşmak diye stratejik bir hedefimiz var. Bu ikisini başarıyla birleştirmek sorunu, sınıf çalışmamızın genel kapsamını oluşturuyor.

3. Genel Konferans'ta hiç de yanlızca hareketlilik alanlarına yoğunlaşan bir çalışma tarzı, planı tartışmış değiliz. Tersine, biz her zaman, gerek geçmiş perspektiflerimizde, gerekse 3. Konferansta ortaya konulan perspektiflerde, çalışmanın güncel ihtiyacıyla (kısa dönemde işçi hareketi içine yerleşmeye), stratejik sektörler, o çerçevede işçi hareketiyle stratejik buluşmayı bir arada tartıştık. Durum bizim karşımıza farklı çıkmış olabilir, bunun kendi içinde anlaşılır nedenleri vardır. Ama, soluklu bir plan ve bu temel üzerinde ısrarlı ve soluklu bir çalışma, bugün en önemli ihtiyaçtır.

Partimizin işçi hareketiyle bütünleşmesi, işçi hareketinin organik bir parçası haline gelebilmesi için zorunludur. Stratejik temel sektörlere yönelmek, bu çerçevede işçi hareketiyle temel sektörleri üzerinden stratejik bir buluşma, önümüzdeki en önemli sorunlardan biridir. Proleter sosyalizmi ile işçi hareketini bütünleştirme pratik planın en önemli halkalarından biridir.

Pratiğimiz üzerinden bakıldığında da stratejik sektörler diye tanımladığımız alanlarda görece durgunluk ile bizdeki güç yetersizliği birleştiği ölçüde, çalışmanın sık sık hareketli alanlara kayması ve temel stratejik alanların boşa düşmesi gibi bir olguyla karşı karşıya kalıyoruz. Bugün karşımıza çıkan durum bir parça budur.

İki şeyi gözetmek gerekiyor. Biz hareketliliğin olduğu alanlara seyirci kalamayız. Ama, bu her hareketliliğin peşinde koşturacağımız anlamına gelmiyor. Bir tarafta saflarımızı hızla genişletmek ve kısa dönemde güç olmak diye bir sorunumuz var. Ama diğer tarafta da işçi hareketiyle sanayinin temel sektörleri üzerinden buluşmak diye stratejik bir hedefimiz var. Bu ikisini başarıyla birleştirmek sorunu, sınıf çalışmamızın genel kapsamını oluşturuyor.

Ama bizde özellikle mevzi direnişler üzerinden, ki 3. Konferans bu noktaya dikkat de çekmişti, belli dikkat kaymaları ve pratik yoğunlaşmada sorunlar ortaya çıkabildi. Sorunun bu yanını irdelemek gerekiyor. Mevzi direnişler alanına kendisinden öte bir anlam yüklemekten, tek tek mevzi direnişlerin işçi hareketinin genelini sarsacağı gibi bir beklentiden ya da bu tarz ajitasyondan kaçınmamız gerekiyor. Tek tek mevzi direnişlerin, belli birimlerde ya da sektörel düzeyde gündeme gelecek belli hareketliliklerin işçi hareketinin geneli üzerinde bir etkisi muhakkak vardır. Yine, deneyim birikimi, güçlerin bu çerçevede daha etkin bir tarzda harekete geçirilmesi, motivasyonu, siyasal faaliyetimizin geliştirilmesi ve yetkinleştirilmesi bakımından belli bir önemi vardır. Ama bunlar, bu düzeydeyken hareket genelde örgütsüz, öncüsüz olduğu ölçüde, gerek sendikal korucular üzerinden gerekse demin sözünü ettiğim dezavantajlar yüzünden, mevzi direnişler kendi alanlarıyla sınırlı kalabiliyorlar.

Bu bugün hareketin içerisindeki temel bir eğilimi de gösteriyor. Bu nedenle bizim mevzi direnişlere müdahalemiz hiçbir zaman siyasal çalışmamızın esası olmamalı. Yer yer öne çıkan, belli güç yoğunlaşmasına yol açan bir sonuç doğurabilir. Ama burada uyanık olmak ve inisiyatifi mutlaka elde tutmak gerekiyor. Oysa bizim çalışmamıza baktığımız zaman mevzi direnişlerin peşinde sürüklenen ya da bütün çalışmayı yalnızca bunlara müdahaleyle sınırlayan bir konuma düştüğümüz sık sık karşımıza çıkan bir olgudur.

İkincisi, 3. Konferans'tan sonra biz hiçbir zaman sektörel düzeyde bir parti örgütü yaratmak ya da partiyi bu temelde örgütlemek gibi bir sorun tartışmış, böyle bir perspektif taşımış değiliz. Böyle bir örgütlenme biçimi içine girmiş de değiliz.

Söz konusu olan bir ildeki tekstil organıysa, bu tekstil organının durumuna pratikte bakmak gerekiyor. Bu ilin belli bir bölgesinde bir çalışmamız var ve bu söz konusu bölgede güç yoğunlaştırılacak alanlar da tekstil alanları. Sanayinin diğer sektörlerinin orta ve büyük ölçekli işletmeleri çok büyük ölçüde bu bölgeden kaydırılmış. Burada doğal olarak sınıf çalışması, tekstil alanına dönük bir çalışma olarak ortaya çıkıyor. Bunun dikkat kaymasına yol açabileceğini düşünerek, bu ilin diğer bölgelerindeki çalışmaları başka sektörlere yönelttik. Ama bu sektörel bir çalışmayı tasarladığımız ve böyle bir gelişmeyi düşündüğümüzden ötürü değil. Bütün bölgelerinde çalışmayı esasta orta ve büyük ölçekli işletmeler üzerinden, hangi işkolu olacağından bağımsız olarak planladık ve ilgili organların dikkatlerini esasta buraya yöneltmelerini ısrarla belirttik. Bu, temel sektörlerle birleşme kaygımızın doğal bir sonucu olarak ortaya çıktı.

Çalışmamızın ihtiyacı bakımından en çok dikkat çekmek istediğim nokta şu: Birincisi, hareketlilik alanlarıyla soluklu bir çalışmayı gerektiren alanlara dönük çalışmanın bütünlüğünü biz pratikte yeterince başarıyla kuramıyoruz.

İki, belli birimler üzerine oturmuş ve ısrara dayanan bir çalışmayı örgütlemeyi başaramayabiliyoruz. Israra dayanan ve mutlaka sonuç almayı hedefleyen bir çalışma için sizin ille de o fabrikanın içine de girmeniz gerekmiyor. Elbette elimizdeki güçleri sınıfla sosyal kaynaşmayı sağlayacak tarzda konumlandırmalıyız. Ama bu hiçbir zaman siyasal sınıf çalışmasının ancak fabrikalara girilerek örgütlenebileceği anlamına gelmez. Bir dönem buna ağırlık verdik, buna çubuğu büktük, bu gerekliydi. Bugün gelinen yerde, eğer örgütümüzün bütün bir dikkatini sınıf hareketi alanına çekmeyi başarabilmişsek ve siyasal çalışmayı sınıf hareketiyle bütünleşmiş, sınıf hareketine devrimci müdahale, devrimci önderlik sorumlulukları çerçevesinde az çok oturtabilmişsek, bu gerçekten kalıcı bir mevzi haline gelmiş ise, bizim artık kendi güçlerimizi fabrikanın dar sınırları içerisinde boğan bir tutumda ısrar etmemiz gerekmiyor.

Bunları böyle bir zaaf alanımız bütünüyle ortadan kalktığı için söylemedim. Dikkati şuraya çekmek istiyorum: Belli bir birimi temel almak ve bu birim üzerinden sınıf hareketine sistemli ve sürekli müdahale, fabrikaya girmekten bağımsız bir olgudur. Israr göstermede yetersizlik, örgütsel-siyasal çalışmamızın sınıf çalışmasında ortaya çıkan en önemli zaaflarından biridir.

(Devam edecek...)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

20 Temmuz Dersleri'nden...

Genel grev üzerine

(...) Türk-İş bürokratları 20 Temmuz'u bir "uyarı" eylemi olarak tanımlamış bulanmaktadırlar. Bu onların genel bir eylemi mümkün olduğunca daraltıp sınırlamak niyetlerinin bir sonucudur. Böyle olsa bile, bir ön hazırlıktan, açık hedeflerden ve taleplerden yoksun bir eylemin genel bir uyarı amacı içinde tanımlanması herşeye rağmen bizim işimize gelir. Bürokratlar hazırlıksız gündeme getirdikleri pasif ve ruhsuz bir uyarı eylemiyle işçilerin genel grev isteğini kırmak amacındadırlar. Fakat biz tersinden bunu militan ve sonuç alıcı bir genel greve bir ön hazırlık eylemi olarak değerlendirebiliriz. Eylemi izleyen andan itibaren ve eylemin dersleri temeli üzerinde, işçiler arasında militan bir genel grev ajitasyonunu daha etkili bir biçimde sürdürebilir, bunu somut bir örgütsel hazırlıkla birleştirebiliriz. Bürokratlar 20 Temmuz'da hava boşatmak, öfke yatıştırmak, genel eylem isteğini geçiştirmek hesabı içindedirler. Biz ise 20 Temmuz'u sermayenin saldırılarını püskürtecek bir hareketlilik sürecinin etkili bir ilk çıkışı olarak değerlendirebiliriz. Eğer eylem bürokratların göstereceği beceri sayesinde demoralize edici biçimde sonuçlanmazsa, işçilerin dikkatini uyarı eyleminin ardından bizzat genel grevin kendisine yöneltmek için elverişli bir zemin oluşacaktır.

20 Temmuz eyleminin ardından ayrı bir önem taşıyacak birkaç noktayı şimdiden gözetmek gerekmektedir. Bunlardan ilki ve en acili, hükümetin ve sermayenin, "kanunsuz" ilan edecekleri eylemin hemen ardından gündeme getirecekleri saldırılardır. Bu konuda işçileri şimdiden uyarmak ve saldırıyı göğüslemeye çağırmak gerekir. Eylem günüyle ilgili ücret kısıntısından, "iş barışını bozmak"tan işten atmalara kadar bu saldırılar değişik biçimler alabilecektir. Nitekim bu 3 Ocak sonrasında somut olarak yaşanmıştır. O zaman Türk-İş bürokratları buna seyirci kaldılar ve bunun işçi hareketi üzerindeki ayrı bir moral bozucu etkisi oldu. Bu kez hazırlıklı olmak, gündeme gelecek uygulamaları bir direniş dalgasıyla karşılamak görevi var işçilerin önünde. Şu veya bu sektörü ya da fabrikayı hedef alacak böyle bir saldırı sınıf dayanışmasını da somut bir sınavdan geçirecektir.

Direnişin derslerini anında değerlendirmek ve bunu işçi tabanına yaymak ve tartıştırmak bir başka önemli noktadır. İşçiler bu eylemin sonuçlarını bilince çıkartabilmelidirler. Bunu başarabildikleri ölçüde gelecekteki direnişlere de daha iyi hazırlanabileceklerdir.

Üçüncüsü, bu genel uyarı eylemini, yeni bir genel eyleme kadar hareketsiz bir bekleyiş değil, tersine sermayenin genel planda süren ya da şu veya bu alanda gündeme getirilecek saldırılarına karşı çok değişik biçimler kazanacak direnişler zinciri izlemelidir. Kendini hep eylemin genel biçimine kilitlemek ve bu olmayınca da tek tek mücadeleleri sonuçsuz sayacak bir edilgenliğe girmek, işçi hareketinin bugün düşebileceği en tehlikeli ruh halidir. İşçiler şu veya bu fabrikada, işletmede eylemin her biçimini kullanarak direnmedikçe kendilerini başarılı bir genel greve götürecek güç ve olanakları da biriktiremeyeceklerdir. Bir genel eylem, ancak sayısız özel, tekil, mevzii eylemlerden oluşan bir hareketlilik sürecinin ileri, üst ve genel bir biçimi olarak gündeme gelebilir. Güç, enerji, deneyim ve örgütlenme böyle bir sürecin içinden geçilerek kazanılır ve militan bir genel grevi olanaklı kılabilir. Kitle hareketi özelden genele, basitten karmaşığa, geri ve alt biçimlerden ileri ve üst biçimlere bir gelişme diyalektiği izler.

Elbette topyekün bir saldırı ortamında topyekün bir direnişin önemini sürekli vurgulayacağız. Fakat topyekün bir direnişi her zaman ve her durumda tek bir genel eylem olarak düşünmek mantıksızdır. Kitleler aynı şiarlar ve ortak taleplerle ve sayısız biçimler alan eylemlerle de ortaya genel hareketlilik anlamında bir topyekün direniş koyabilirler. Devrimci siyasal mücadeleler tarihi ve kitle hareketinin diyalektiği bu konuda yeterince açıktır. Genel grev–genel direnişler, giderek devrimci genel silahlı ayaklanmalar, uzun bir sürece yayılan bu tür kaynaşmaların ancak kısa anlara sığabilen üst biçimleri olarak patlak vermişlerdir. Sorun böyle kavranmazsa, genel eylem isteği ve ajitasyonu mevzii direnişleri küçümsemenin bir dayanağı haline getirilirse, bu, genel eylem beklentisi içinde edilgenliği yaymak, böylece de aslında genel eylemi de olanaksız kılmak demek olur.

Elbetteki tekil ya da yerel eylemin sınırlılığına işaret etmek zorundayız. Fakat bunu, onun küçümsemenin değil, tersine, genel eylem biçimlerinin bir basamağı olarak değerlendirmek üzere yapmak zorundayız. Tek tek eylemler genel eylemin zeminini döşeyecek, yolunu açacaktır. Bir genel eylem de, eğer olaylar bir devrimci durum ortamına tırmanmıyorsa, yerini gerisin geri tek tek eylemlere, mevzii grev ve direnişlere, bunlardan oluşan sınırlı ya da az çok yaygın kaynaşmaya bırakacaktır.

20 Temmuz eylemi sonrasına da bu bakışla hazırlanmak, gelecekte onu izleyecek bir genel grevi de bu bakıştan giderek adım adım örgütlemek gerekir.

(*20 Temmuz: Yeni Bir Başlangıç*, *20 Temmuz Dersleri* içinde, s.11–13)

***

(...) 20 Temmuz öncesinden bakıldığında görülmekteydi ki, eylemin kaderi ve başarı düzeyi, başlıca dört faktör tarafından belirlenecekti. İlkin, sendika bürokrasisinin eylemi savuşturmada göstereceği başarı. İkinci olarak, fabrika ve işyerlerindeki ileri işçilerin ortaya koyabilecekleri eylem inisiyatifinin sınırları. Üçüncü olarak, örgütlü devrimci hareketin dolaylı ve dolaysız her yoldan eylemi başarılı kılmak için gösterebileceği çabanın düzeyi. Ve son olarak, işçi kitlelerinin içinde bulunduğu ruh hali, eylem isteği ve kararlılığı...

(*20 Temmuz: Önderlik ve Organizasyon İhtiyacı*, *20 Temmuz Dersleri* içinde, s.18)

***

(...) Genel grev istemi işçiler için yeni bir istem değil, neredeyse on yıllık bir geçmişi var. Akan yıllar içinde bu istem sürekli güçlendi. 5 Nisan'ı izleyen dönemde ayrı bir güncellik kazandı. İşçiler Türk-İş yönetimine bir genel grev kararı için, zaman zaman artan ya da azalan, sürekli bir basınç uyguladılar. Türk-İş 3 Ocak 1991'de böyle bir karar almak zorunda kaldı. Fakat eyleme öylesine sınırlar çizdi ki, sonradan "3 Ocak soytarılığı" diye anılan bu çerçeveyi, yazık ki işçiler herhangi bir biçimde kıramadılar.

Şimdi 20 Temmuz'da da aşağı yukarı benzer bir durum yaşandı. İşçilerin basıncıyla bir genel uyarı eylemi kararı alındı. Fakat kamu çalışanları ile işçilerin çok sınırlı bir kesiminin yürüyüş ve gösterileri hariç, sendika bürokratlarının çizdiği çerçeve geniş işçi tabanı tarafından aşılamadı. Aşılmak bir yana, "bir günlük iş bırakma" olan bu çerçeve, bir çok işkolunda ya da işyerinde uygulanamadı bile. Bugünkü bilinç, önderlik ve örgüt durumları ile geniş işçi kitleleri, çok arzuladıkları bir eylemi yeterli güç ve etkinlikte, çizilen "resmi" sınırlar içinde bile hayata geçiremediklerini gösterdiler. Sendikanın aktif biçimde sahip çıkmadığı, doğan boşluğu güvenilir bir başka gücün dolduramadığı durumlarda, işçiler ya eylemden geri durmakta, ya da en geri eylem biçimleri ile yetinmektedirler.

20 Temmuz eylemi net bir biçimde göstermiştir ki, kitlelerin genel eylem isteği ile bu çapta bir eyleme hazırlığı aynı şey demek değildir. Hatta işçi hareketinin son on yıllık deneyimi göstermiştir ki, bunlar önemli ölçüde farklı şeylerdir. İşçi sınıfındaki genel eylem isteği, onu bu tür bir eylem için örgütlemek ve hazırlamak için son derece elverişli bir durumdur. Fakat işçi sınıfı tabanda yürütülecek özel bir çalışmayla buna hazırlanmadığı sürece, işçilerin bu çapta bir eylem için haklı olarak güvenmedikleri sendika bürokrasisine alternatif bir somut önderlik ortaya konamadığı sürece, işçiler etkin bir eylemden geri durabilmektedirler. Kuşkusuz bunu başarmak için sınıf genelini tabandan örgütlemek hiç de gerekmez. Büyük kentlerin, dahası üç büyük kentin en etkin işkollarında bu başarıldı mı, başarılı bir genel eylem de güvenceye alınmış demektir.

(*20 Temmuz'un Gösterdikleri*, *20 Temmuz Dersleri* içinde, s.28-29)

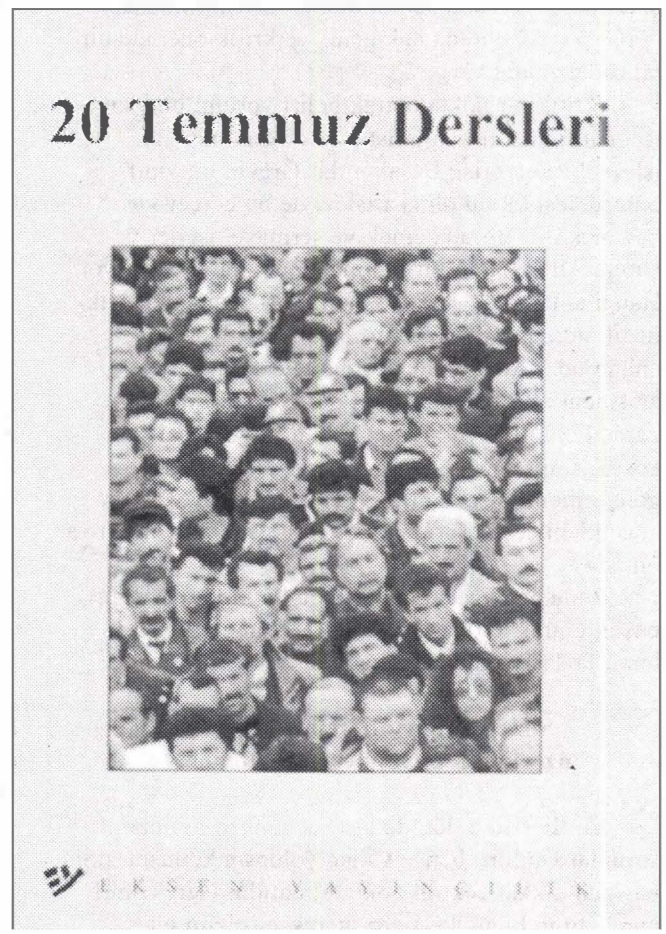

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

(...) Nedir genel bir proleter sınıf eylemi? Bir kere, kendi içinde tanımlanmış hedefleri ve talepleri ne olursa olsun, bu çapta bir eylem, objektif niteliği bakımından tümüyle politik bir eylemdir. Bir sınıf tarafından bir başka sınıfın hükümetler aracılığıyla izlediği genel ya da özel politikalara yöneltilmiştir ve kendisi için ortak sınıfsal kazanımlar elde etmeyi amaçlamaktadır. Dolayısıyla, öncelikle bu yönüyle, yani amacı ve muhtevası bakımından tümüyle politiktir. Öte yandan, toplu bir sınıf hareketi olmasının yanısıra, Türkiye gibi ülkelerde bu tip bir eylem başta Anayasa olmak üzere mevcut yasalara tamamen aykırı olduğu için, dahası onların açık ve kaba bir çiğnenmesi anlamına geldiği için, biçim yönünden de tümüyle politik bir eylemdir.

Bütün bunlardan, ülke çapında bir genel eylemin proletaryanın sınıf mücadelesinin oldukça ileri ve üst bir biçimi olduğu sonucu çıkar. Bunun daha doğru ve tam anlaşılabilmesi için Türkiye gibi bir ülkede ve hele de Türkiye'nin bugünkü koşullarında yaşanacak toplu bir sınıf hareketi ile, barışçıl bir geleneği ve bu çerçevede belli yasal kazanımları olan Avrupa işçi hareketinin alışılmış genel grevleri arasındaki temelli farkın gözönünde bulundurulması gerekir. Türkiye'de az-çok başarılı bir militan genel grev, rejime vurulmuş ciddi bir politik darbe ve sınıf hareketinin gelişme seyrinde çok önemli bir sıçrama anlamına gelir. (...)

Şüphesiz, öyle durumlar olabilir ki, belli bir mücadele süreci içinde pişmiş, bu mücadele süreci içinde önemli moral, siyasal ve örgütsel kazanımlar biriktirmiş, verili durumda militan mücadele isteğini yalnızca şiarlarla değil eylemlerle de gösterebilen bir sınıf hareketi, tepesindeki sendika bürokratlarını genel bir eylem kararına zorlayabilir ve böyle bir kararın olanaklarını, kendi mahalli ve taban inisiyatifi ile az-çok etkili bir biçimde değerlendirebilir. Böyle durumlar, genellikle bu zemin üzerinde gelişme imkanı bulmuş komünist ya da devrimci örgütlerin "öncü" müdahaleleriyle de birleştiği ölçüde, genel eylem militan ve kararlı bir kimlik kazanabilir. Ve nihayet, merkezi sendikal bürokrasinin ihaneti sonucunda eylem yenilgiyle sonuçlansa bile, bu savaşılarak alınmış bir yenilgi olur. Sonrasına yine de olumlu kazanımlar bırakır.

Ya da bir başka durum sözkonusu olabilir. Kitle hareketi politik kaynaşmalar içinde gelişir. Grevler, direnişler, politik gösteriler, sokak çatışmaları, mahalli genel grevler zinciri birbirini izler. Hareket öyle bir dinamizm kazanır ki, olaylar tırmanışa geçer ve hareket kendini bir genel grev–genel direniş noktasında bulur. Böyle durumlarda hareket zaten kendi önünü tıkayan bürokratik ve hantal örgütleri de bir tarafa iter. Eylemin ulaştığı düzey ve dinamizme uygun düşen yeni örgütlenmeler yaratır, bunlar hızla mahalli planda birleşir ve ülke çapında merkezileşir. Burada olayların kendiliğinden tırmanışı ile her düzeyde ve alanda olaylara devrimci müdahele içiçe gelişir. Ve asıl önemli olan nokta, bu tür bir gelişmede, hareket genel grev aşamasında kalmaz; zamanında ezilmediği durumlarda, bu gelişme silahlı bir genel ayaklanmaya doğru tırmanır, mücadeleler zinciri devrimde doruğuna ulaşır.

(...)

20 Temmuz yalnızca bir genel uyarı eylemiydi. Genel bir iş durdurma eylemi olarak, kuşkusuz genel grev kategorisi içinde düşünülebilir. Böyle olsa bile yalnızca bir uyarı genel greviydi. İşçi sınıfı bu eylemiyle gücünü ve kararlılığını sermaye sınıfına ve hükümetine göstermiş olacaktı. İstemleri gözetilmez ve saldırıdan geri adım atılmazsa, bu saldırıyı bizzat püskürtmek ve bir dizi istemi kabul ettirmek için (ve kabul ettirinceye kadar sürdürülecek) bir genel grev eylemine girişeceği konusunda, sermayeyi ve hükümeti uyarmış olacaktı. Dolayısıyla burada o an sonuç alma değil, fakat güç ve kararlılık gösterisi vardır. Eylemin süresi ve sınırı bellidir. Bu yönüyle aslında ülke çapında bir eylemin en geri ve en kolay biçimidir. Öyle ki, böyle bir eylemde merkezi sendika bürokrasisinin eyleme ihanetine rağmen az–çok bir başarı sağlamak, kısmi bir devrimci müdahele durumunda hiç de zor değildir.

Oysa istemleri ve hedefleri olan, bunların hiç değilse bir kısmını sermayeye dayatıp kabul ettirmek amacında olan bir genel grevde, durum tümüyle farklıdır. Böyle bir eylem merkezi bir yönetim, açık bir politika, eyleme ilişkin başarılı bir strateji ve taktik gerektirir. Eylem iki sınıfın ileri düzeyde ve ülke çapında karşı karşıya gelişidir. Her iki taraf da gücünü, kararlılığını, önderlik kapasitesini ve kıvraklığını en etkin biçimde göstermek zorundadır...

(20 Temmuz Dersleri, 20 Temmuz Dersleri içinde s.41-44, Eksen Yayıncılık, 1994)

İZMİR İŞÇİ BÜLTENİ

SSK'yı batıranlar şimdi yağmalamaya başladı

(Bu metin İzmir İşçi Bülteni'nin Temmuz '99 tarihli son sayısından alınmıştır.)

Sermayenin gözü uzun süredir SSK'nın birikmiş zenginliğindeydi. Bu zenginliğe 1980'den önce el uzatma cesaretleri yoktu. Biliyorlardı ki yapılacak bir müdahale pahalıya patlayacaktı. Mücadele halinde olan işçi hareketi buna asla göz yummazdı. Tıpkı 15-16 Haziran'da DİSK'in kapatılmak istenmesine karşı iki günlük direnişte olduğu gibi.

12 Eylül'de darbe, çalışanların tüm haklarını geri almak için, gerici yasalar çıkarmak ve sermayenin iktidarlarını sağlamlaştırmak için yapıldı. Bu günden sonra SSK'nın bütçesi sürekli talan edildi.

* SSK'nın kaynakları düşük faizli bonolara yatırıldı, toplam miktar: 20 milyar dolar (8,5 katrilyon TL). Bu paralar tekellere, rantiyelere, devletin içindeki mafya çete ilişkilerine, ucuz kredi olarak gitti.

* SSK'nın 500 trilyonluk gayri menkulu (binalar, arsalar) ucuz fiyatlarla satıldı. Bundan gelen gelirlerle ya bütçe açıkları kapatıldı, ya da tefeci sermayeye borç faizi olarak gitti.

* İşverenlerin SSK'ya olan borçları defalarca silindi. Buna rağmen son aftan bugüne kadar biriken borçları 400 trilyon. Peki bu silinen prim borçlarının hesabını işverenlerden devlet sorabiliyor mu? Bu paraların hepsi bizlerden kestikleri paralardır, ama yine patronların ceplerine iniyor.

* Patronların biriken elektirik borçlarını devlet siliyor. Bizlerin geciken elektrik faturası nedeniyle anında elektriğimizi kesiyor.

*Koç Holding'e peşkeş çekilmek istenen SSK'nın arazileri, oysa bizlerin evleri kaçak gecekondu diye başımıza yıkılıyor.

*Yıllardır SSK batıyor diye naralar atanlar talanı bizzat kendi ellleriyle gerçekleştirdi. Hastaneleri döner sermaye gibi çalıştırarak birer ticarethaneye çevirdiler. SSK'nın gelirlerini oraya buraya dağıtanlar, hastaneler için yatırımı kıstılar. Bütçe gelirinden personel maaşı dışında ödenek ayrılmıyor. Oysa bütçeden Milli Savunma Bakanlığı'na ayrılan pay %107 artarak 1 katrilyon 390 trilyon 263 milyara ulaştı. Bu para yüzlerce hastane, milyonlarca işçinin maaşı demektir.

(...)

Erken emeklilikten şikayetçi olan sermaye ve hükümet sözcüleri sıra milletvekillerine geldiğinde kıyak emeklilik hakkı için bin bir takla atıyorlar. Bizler SSK hastanelerinde ömür tüketirken onlar, Amerika'da dünyanın en pahalı hastanelerinde tedavi oluyorlar. Kendileri 1 milyar 200 milyon maaşı cebe indiriken, asgari ücreti çalışanlara çok görüyorlar. "Adalet mülkün temelidir" diyen devlet ancak mülkü olanlara adalet dağıtıyor, çalışanlara ise sefiller gibi yaşamayı dayatıyor.

Türkiye'de ortalama yaşam süresi 50 yıl. Yani yasayla ancak mezarda emekli olunacak. Türkiye gibi bir ülkede çalışanlara ne bir iş garantisi var ne de gelecek güvencesi. 4,5 milyonun üzerinde çocuk, genç, kadın denmeden kaçak işçi çalıştırılıyor. Devlet bir kez olsun bunun hesabını bile sormadı. Kaçak işçi çalıştırılmasını teşvik etti.

Yasaya göre yeni sigorta olanlara sağlıktan yararlanmak için 120 gün prim ödeme şartı getirildi. Yani net üç aylık çalışma günü dolmadan hastalanmak yasak. Ne çocuğu, ne eşi, ne de kendisi hastalanamaz... Patronlar böyle buyuruyorla!.

Taslaktaki işsizlik sigortası için TİSK Başkanı Refik Baydur "Bu ülkede işsizlik sigortası gerçekleşmez, siz hayal görüyorsunuz" diyor. Tasarıda işsizlik sigortası şu biçimde yer almış;

* 1 yıl 6 ay kesintisiz prim ödemek, işsiz kalmadan önce 4 ay prim ödemek. Ayrıca bundan yararlanmak için kendi kusuru olmadan işten atılmış olmak gerekli. Biz, şimdiki koşullarda bile fabrikalarda kendi isteğimizle ayrılmamız için olmadık baskılara maruz kalıyoruz. Patronlar tazminat ödememek için bin bir oyun çeviriyorlar. Ya sigortasız çalıştırılıyoruz ya da primlerimiz eksik ödeniyor.

Şurası bir gerçektir ki, gelen hükümetlerin hiçbiri işçi ve emekçiden yana olmadı. Kurtlarla, kuşlardan medet umanlar, bunların hiç de kendi söyledikleri gibi olmadığını kısa sürede yaşayarak öğrendiler.

İşçilerin ezilen tüm kesimlerin dostu yine kendileridir, devrimci dostlardır, komünistlerdir. Ancak birlikte omuz omuza mücadelemizde bu asalakları sırtımızdan atabiliriz Artık bu kamburdan kurtulalım. Geleceğimizi kendi ellerimize alalım.

SSK'nın tasfiyesine hayır!
SSK bizimdir yağmaya izin vermeyelim!
Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Öcalan'ın savunmasının eleştirisi/5

Bütünsel bir tasfiyeci platform

Buraya kuşkusuz bir anda gelinmedi. Öcalan'ın da savunmasında birçok kez belirttiği gibi, "bu yönlü bir yoğunlaşma" ve buna uygun düşen pratik yönelimler, '93'ten beri adım adım geliştirildi ve uygulandı. '90'lı yılların başında karşı karşıya kaldıkları yol ayrımında, '89 yıkılışını izleyen son derece elverişsiz tarihsel ortamın da özel etkisiyle, devrimi derinleştirme değil sistemle ve düzenle uzlaşma çizgisi izlemeyi seçenlerin varacağı yer, sonuçta sistemle ve düzenle barışma ve bütünleşme olabilirdi. Öcalan'ın İmralı savunması, bunun tüm sonuçlarına vardırıldığı; bu savunmanın genel ideolojik ve tarihsel mantığı çerçevesinde, geriye herhangi bir dönüş yolunun ve imkanının bırakılmadığı bir büyük tasfiyeci manifesto olmuştur.

Öcalan'ın İmralı savunması tepeden tırnağa bir tasfiyeci proje ve platformdur. Bu büyük tasfiyeci proje ve platform, yalnızca Kürt halkının gerçek eşitlik ve özgürlük umutlarını, bu umutlar uğruna yarattığı büyük devrimci birikimi değil, Türkiye'nin devrimci birikimini de hedef almaktadır.

Buraya kuşkusuz bir anda gelinmedi. Öcalan'ın da savunmasında birçok kez belirttiği gibi, "bu yönlü bir yoğunlaşma" ve buna uygun düşen pratik yönelimler, '93'ten beri adım adım geliştirildi ve uygulandı. '90'lı yılların başında karşı karşıya kaldıkları yol ayrımında, '89 yıkılışını izleyen son derece elverişsiz tarihsel ortamın da özel etkisiyle, devrimi derinleştirme değil sistemle ve düzenle uzlaşma çizgisi izlemeyi seçenlerin varacağı yer, sonuçta sistemle ve düzenle barışma ve bütünleşme olabilirdi. Öcalan'ın İmralı savunması, bunun tüm sonuçlarına vardırıldığı; bu savunmanın genel ideolojik ve tarihsel mantığı çerçevesinde, geriye herhangi bir dönüş yolunun ve imkanının bırakılmadığı bir büyük tasfiyeci manifesto olmuştur.

Burada Öcalan destekçileri ve mazeretçilerinin bilerek görmezlikten geldikleri, değinmemeye özel bir özen gösterdikleri önemli bir olgusal gerçek var. Öcalan savunmasında ısrarla, ben şimdiki platformuma bir anda ya da salt İmralı'ya kapatıldığım için değil, '92'-93'lerden itibaren adım adım geldim diyor. Yaşanan sürecin İmralı'da tam bir sıçramaya, tümüyle bir konum ve saf değiştirmeye vardığını gözden kaçırmamak kaydıyla, Öcalan iddiasında kuşkusuz haklıdır.

Oysa komünistler ile bir kısım devrimci çevreler, "siyasal çözüm" çizgisi ile girilen bu yön değişimine daha ilk adımlarında işaret ettikleri için, başından itibaren ve bugüne kadar, ısrarla haksız değerlendirmelerde ve eleştirilerde bulunmakla itham edildiler. Bu konuda kaba biçimlerde suçlandılar, açık ya da örtülü tutumların hedefi oldular.

Bunu burada hatırlatmamızın nedeni, hiç de bugün tümüyle haklı çıkmış olmamıza işaret etmek değildir. Bunu hatırlatmamızın asıl nedeni düne değil bugüne ilişkindir. Bugün gelinen duruma ve ortaya konulan büyük tasfiyeci platforma ilişkin olarak ortaya koyduğumuz değerlendirme ve eleştirilerin de, tıpkı geçmişteki gibi ucuz demagojik ithamlara ve suçlamalara konu edilmesi, hırçınlık ve gericilikle karşılanmasıdır. Oysa biz tümüyle nesnel bir durumun adını koyuyoruz ve bu topraklarda büyük emekler pahasına yaratılmış devrimci birikimin düzenle barışma ve bütünleşme süreci içerisinde tasfiye edilip boşa çıkarılmasına karşı duruyoruz. Bu bizim komünist devrimciler olmamızın, devrim için ve sosyalizm uğruna verdiğimiz mücadelenin en doğal bir gereğidir.

Evet, zaman geçmiş sürece ilişkin olarak bizi tümüyle haklı çıkardı. İmralı savunmasında ifadesini bulan çizginin niteliği, anlamı ve işlevine ilişkin olarak, gelecekte bir kez daha tümüyle haklı çıkaracaktır.

***

Öcalan savunmasının *"Kişisel Durumum"* başlıklı bölümünde şunları söylüyor:

"Başlangıçta her bakımdan kişi ve kültür, dil inkarına dek baskı ortamı nasıl ki şiddete götürdüyse, özellikle doksanlı yıllara kadar, daha sonra sınırlı özgürleşme olanağı belirince giderek bu benim için anlamını yitiriyordu. Siyasetin daha uygarlaştırıcı demokratik yöntemi etkili olmaya başladı. Doksan üçten itibaren daha sıkça dile getirdim. Şiddeti devletle uzlaşılması halinde gerçekten bırakmak her geçen gün kendini daha fazla hissettiriyordu. Bunda imkan, olanak azlığından ziyade anlamsızlığı, kadar amaca demokratik siyasetle varılabileceği kanısı temel rol oynuyordu.

"Bu konuda en temel eksikliğim ateşkes sürecini derinliğine ve devletin yaptığı hazırlıkları çok iyi görüp değerlendirememe ve böylelikle tarihi bir fırsatı kaçırma olarak değerlendiriyorum."

Burada ve savunmanın tümünde şiddeti "uygar demokratik yöntemler" ya da "demokratik siyaset" türünden burjuva yutturmacalarla kategorik olarak karşı karşıya koyan, ezilen sınıfların haklı devrimci şiddetinin derin demokratik özünü ve amacını gözlerden gizleyen görüşleri şimdilik bir yana koyuyoruz. Sistemin ve düzenin safına geçenler doğal olarak onun diliyle, onun kitleleri aldatmaya yönelik ideolojik argümanlarıyla konuşurlar.

Yukarıdaki sözlerin devamında, '93'ten sonraki sürecin "pek anlamı olmayan bir tekrarlama" süreci olduğu söyleniyor. Bu fikri Öcalan savunmasının başka yerlerinde de sık sık yineliyor. Bu düşüncenin gerisinde sözkonusu sürece bugünden bakmanın getirdiği bir tutum var. Sonunda varılacak yer bugün varılmak istenen devletle barışma ve düzenle bütünleşme olduğuna göre, bu anlamsız tekrardan ve onun yarattığı acı kayıplardan kaçınmak gerekirdi demek istiyor Öcalan. Buna ilişkin gözlem ve değerlendirmelerinde, İmralı savunması, bu anlamsız tekrarın ve kayıpların esas sorumlusu olarak belirgin biçimde PKK'yi görüyor.

Buna ilişkin bazı pasajları daha önceki bölümlerde aktarmıştık. "Devlet aslında bu yıllarda genelde olduğu gibi ciddi (bir) kabuk değişikliği"nden geçiyordu diyen Öcalan, PKK'nin dünyadaki gelişmelerle birlikte devletteki bu kabuk değiştirmeyi (sözde yumuşama ve demokratik açılımlar yapma eğilimini) göremediğini, eski çizgisinde ve dolayısıyla "kendini geliştirmeden ziyade aşırı tekrarda" direndiğini, böylece süreci zora soktuğunu söylüyor. Öcalan adeta devrimciliği zamanında tam olarak terketmeyen, bunu sürece yayarak sürüdüren PKK, aradaki kayıp ve acılı yılların sorumlusudur demeye getiriyor. (Bkz.. *"PKK'de Dönüşüm Sorunları"* başlıklı bölüm).

Şöyle devam ediyor Öcalan:

"(PKK) 70'ler programını bırakıp yeni bir programa ulaşmalıydı. Türkiye'yi, hem kuruluşunda hem 90'larda yaşadığı gelişmeyi de göz önüne getirerek yeniden çözümlemeli ve programını bu yeni gelişmelere dayandırmalıydı. Dünya çapında reel-sosyalizm çözülüyor, Sovyet sistemi dağılıyor, çözüm kör-topal bir demokraside görülürken bundan şüphesiz önemli sonuçlar çıkarılmalıydı. İdeolojik-ütopik bir söylemden öteye gitmeyen, ayrı parça ayrı devlet yerine, ortak anavatanın bir parçası olarak ana coğrafya kavramı ve gerçekliği de objektif olarak mümkünü çok zor bir parça devlet anlayışı yerine -ki kurulsa da kendini yaşatması mümkün olamaz ve gerekmezdi de- bunun yerine, dünya çapında gelişim gösteren aynı sınırlar dahilinde, ama demokratik bir toplum olarak Kürtlerin cumhuriyetle özgür birlikteliğini açık görmeli, göstermeliydi. Hele aşırı iç içe geçmişlik, yoğun asimilasyon, nüfusun neredeyse yarıya yakını farklı coğrafyada ise bulunacak çözüm ve tercih edilecek olanı da, derinleşmiş bir demokrasiydi. Bunun pratik dili kendini giderek yozlaşan ve çok acılara, kayıplara yol açan şiddet yerine siyasal-demokratik faaliyeti yoğunlaştıran bir eylem çizgisine yönelmeliydi. Giderek kirlileşen savaşa son verme de usta ve sorumlu hareket etmeliydi. Artık orduya karşı sürgit bir gerillanın bile, eninde sonunda aynı çözüm noktasına gelmekten öteye rol oynamayacağını görmeli, kontrollü bir biçimde kendini siyasal-yasal bir seçeneğe dönüştürmeyi gündemleştirmeliydi. '93'ten sonra gerillada ısrar, tekrar yerine bunun tedbirlerini alabilmeliydi. Devleti kullanan çetecilik ve gerilladaki aşınma her ne kadar sorumlu tutulsa da yine de doğrusu, '90 başlarındaki hem dünya hem devletteki gelişmeyi görüp yanıt oluşturmaydı."

Bu sözler bir özeleştirel değerlendirme görünümü taşıyor. Ama burada devrimcilere özgü ve devrimci amaca yönelik özeleştirinin zerresi yoktur. Bu düzenin egemenlerine günah çıkarmaktır. Türk özel savaş kurmayları dolaylı yollardan (son olarak Şemdin Sakık'ın ağzından) PKK'nin barış isteminde samimi olabilmesi için, ideolojik-programatik planda iki temel koşulu birarada yerine getirmesi gerektiğini fısıldayıp duruyorlardı.

Bunlardan ilki PKK'nin sosyalizm iddiasını bir yana bırakarak emperyalist dünya sistemini ve Türkiye'nin kapitalist düzenini benimsemesi ve onaylaması idi. İkinci temel koşul ise PKK'nin ilk belgelerinde yer alan "bağımsız-birleşik Kürdistan" hedefinden vazgeçmesiydi. Öcalan savunmasının tümünde ve bu arada yukarıya aktardığımız uzun pasajda, bu iki koşulun gereklerini açık-seçik biçimde yerine getirerek düzenin egemenlerine güven vermeye ve onları kendi teslimiyetçi platformu üzerinden bir barışa ikna etmeye çalışmaktadır. '90'ların başından itibaren bunu köklü bir konum ve program değişikliğiyle yapmadığı için PKK'nin sorumlu olduğunu söylemektedir.

Fakat burada hiç de ayrıntı sayılmaması gereken

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

özel bir nokta var. Öcalan bu konuda kendi sorumluluğuyla PKK'nin sorumluluğunu kendi lehine olarak birbirinden ayırmaktadır. Savunmanın *"Kişisel Durumum"* başlıklı ana bölümü tümüyle bu amaca yöneliktir. Örneğin orada şunlar söylenmektedir: "Kişisel düzeyde yine dikkate alınması gereken temel bir çalışmam, PKK'nin yetmişler dünyasından kalma program ve propaganda tarzını doksanlı yıllardan itibaren değiştirmeye ve aşmaya ilişkin çabalarımdır. ... Bunu ilgili devlet kuruluşları gayet iyi bilmektedir."

"İlgili devlet kuruluşları"nın iyi bildiğini, devrimci idealler uğruna savaştığını sanan PKK kadroları ve militanlarının da iyi bilmesi gerekirdi. Fakat bunun için açık ve dürüst bir politika tarzı şarttı. Ortadoğu'nun adına "reel politika" denilen karanlık ve her yana çekilebilir politika tarzı sayesinde, gerçek yıllarca onlardan saklanmıştır. Köklü bir stratejik yön değişimi, yıllarca devrimcilere ve kitlelere "taktik manevra" olarak sunulabilmiştir. Öcalan savunmasında "ilgili devlet kuruluşları" hakkında önemli başka açıklamalar da yapıyor. MGK'da ve orduda geliştirilen ve "bize kadar da dolaylı yoldan ulaştırılan konsept"ten sözediyor. Buna göre, "ilgili devlet kuruluşları"; "devletin yaşadığı değişimi, PKK'nin de göz önüne getirmesi ve kendisinden beklenen değişime yanıt vermesi" beklentisi içinde olduklarını bir yerlerden PKK'ye fısıldıyorlar. Sözü edilen güya "demokratik-laik cumhuriyeti" geliştirme ve güçlendirme "konsepti"dir. Öcalan'a göre, demokrasiyi geliştirme ve oturtma sürecinin öncü örgütleyici gücü olan ordunun PKK'den beklentileri şöyleydi:

"Bunun PKK'den istediği gelişme, giderek silahlı çatışmaya son vermek kadar ayrılıkçılık anlamına gelen programını da gözden geçirmek ve demokratikleşmeyle Kürt sorununa yavaş yavaş çözüm bulmak, açılan ve giderek açılacak yolda böyle yürümekti. Bu konsepti, perspektifi olumlu bulmanın bir önemli nedeni de pratik geçerliliğiydi. Devleti yıkmanın bile fayda sağlayamayacağı, ayrılıkçılığın yararsızlığı, en iyisinin devletin demokratik niteliğini geliştirmek gibi bir sonuca ulaşmamda, doğru bir kaynaktan çıktığına, gün gün kendisine kanal açtığına da tanık olduğum bu mesajlardan güç aldığımı da belirtmeliyim."

Öcalan bunlara şu son derece anlamlı açıklamayı da ekliyor: "Yapıyı yeni konsepte yavaş da olsa bilgilendirerek hazırlamaya çalıştım. Bugüne bu yaklaşımla geldim."

Bu, nereden nereye hangi hayaller ve aldatıcı yönlendirmelerle geldiğini de açıklıyor. Öcalan'ın İmralı'daki tüm savunması, bu savunmanın tüm temel ideolojik ve tarihsel unsurları, benzer bir aldatıcı yönlendirmeye gereğince yanıt verme kaygısının da ürünüdür: Emperyalist sistemi ve kapitalist düzeni tanıyıp onaylamanın ötesinde, ordunun yüceltilmesi ve sözde demokratik sürecin öncüsü ilan edilmesi, Mustafa Kemal'in ve Cumhuriyet tarihinin bir Kürt yurtseverinin dilinde aşırı yadırgatıcı görünen aşırı yüceltilmesi, Kürt ulusunun varlığını bile reddeden bir milliyetçilik anlayışının "kültür milliyetçiliği" adı altında olumlanması, Kürt sorununun siyasal niteliğinin reddedilerek onun bir "dil ve kültür" sorunu düzeyine indirgenmesi, bu çerçevede mevcut üniter devlet fikrinin teori düzeyine çıkarılması, ezilenler payına ve "uygar demokratik siyaset" adına şiddetin her türlüsünün kategorik olarak reddi, PKK adına günah çıkarmalar, vb., vb... Savunmanın bu türden unsurları, artı, duruşmalardaki davranışlar ve açıklamalar, bütün bunların hepsi, "dolaylı yoldan ulaştırılan konsept"in yeni aşamadaki gerekleridir.

Burada özellikle '89 yıkılışından beri; solun devrimci özünü ve içeriğini boşaltmaya, onu ehlileştirerek düzenin yasal icazetçi çerçevesine eklemlemeye çalışan neo-liberal söylemin bir benzeri ile karşı karşıyayız. Öcalan'ın burada asıl söylemek istediği şudur: Devlet PKK ile anlaşır, PKK'yi kendi yasallığı içerisine alır, böylece Kürt halkının büyük devrimci birikimini boşa çıkarmayı başarırsa, bu solun devrimci kesimlerine büyük moral ve maddi darbe olacaktır; onları yalnızlaştırarak, ya sisteme yasallığına entegre olma ya da tecrit ve marjinalleşme ikilemiyle yüzyüze bırakacaktır. Öcalan'ın bu söylediklerinde elbetteki gerçeklik payı vardır. Fakat yalnızca bugüne kadar PKK'nin kuyruğunda dolanıp duran, bağımsız devrimci bir konum, tutum ve bilinçten yoksun olanlar payına.

Öcalan bütün bu sorunlarda eski mevziler terkedilmeden, özel savaş kurmaylarını tatmin ve ikna edecek yeni değerlendirme ve nitelemeler yapılmadan, bir uzlaşma ve barış imkanı yakalamanın imkansız olduğunu düşünerek hareket etmiştir. Öcalan savunmasının bu amaca yönelik olduğunu işin aslında çok fazla gizlemiyor da. Fakat bu yolda ısrar edilirse, sonuç bir kez daha aldatılma, derin bir hayal kırıklığı ve Kürt tarihinin en büyük fiziki ve moral yıkımı olacaktır.

Öcalan iki halkın tarihi, kültürel ve toplumsal yakınlığı ve içiçe geçmişliği konusunda kendi başına alındığında doğru ve anlamlı değerlendirmeler de yapmaktadır. Fakat onun buradaki kaygısı PKK "ayrılıkçılığı"nı, bu arada genel olarak "ulusal ayrılıkçılığı" mahkum etmek, Kürtleri mevcut düzen tabanı üzerinde ve üniter devlet bünyesinde bir kültürel alt kimlik olarak durumlarını kabullenmeye razı etmektir. Yani bir kez daha doğru şeyler yanlış amaçlara bağlanmıştır. Oysa aynı nedenler iki halkın ve elbette tüm öteki milliyetlerden işçi ve emekçilerin birleşik devrimci mücadelesi için bir temel olarak da ortaya konulabilirdi.

Bu vesileyle kısaca hatırlatılması gereken bir önemli nokta var. PKK'nin devrimciliği hiçbir biçimde ayrı bir mücadele yolu tutması ve ayrı bir Kürt devleti kurma stratejisinden gelmiyordu. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesinin tahrif edilmiş yorumuyla da bağlantılı olarak Öcalan savunmasında sık sık bu anlama gelen değerlendirmeler yapıyor. Ayrı bir devlet kurma hedefini kendi içinde amaçlaştırmak, devrimciliğin değil milliyetçi dargörüşlülüğün ve içe kapanmanın bir göstergesi olabilir ancak. PKK'nin devrimciliği buradan değil, anti-emperyalist, anti-sömürgeci, anti-feodal ilkelere dayalı programından, bu programın marksist düşünce ve sosyalizm idealinden etkilenmesinden, bu temel üzerinde PKK'nin emekçi sınıfların çıkarlarına ve özlemlerine yakınlığından geliyordu. Ve elbette programatik amaçlarına devrimci yol ve yöntemlerle ulaşma pratiğinden geliyordu. Bir başka ifadeyle, PKK'nin devrimciliğe yüz çevirmesi, onu emperyalist dünya sistemiyle ve Türkiye'nin kurulu düzeniyle karşı karşıya getiren devrimci ilkelere yüz çevirmesiyle başlamış, süreç ilerleyerek bugünkü noktaya varmıştır.

Ve bugün, tam da tüm bunlar toptan reddedildiği ya da terkedildiği içindir ki, devrimcilikten kopuluyor, reformist kimlik açıkça yüceltiliyor, düzenle ve devletle yeniden bütünleşme birileri için tek gerçek "yaşam gerekçesi" haline geliyor.

Öcalan'ın tasfiyeci projesinin Kürt sorunu ve Kürt halkının devrimci birikiminden öteye, Türkiye'nin devrimci birikimini tasfiye etmeyi de hedeflediğini, düzen egemenlerinin buradan da istahlandırılmaya çalışıldığını belirtmiştik. Tasfiyeci projenin özetini oluşturan *"Demokratik Birlik Çözümü İçin Tezler"*in beşincisi şöyle başlıyor: "Silahlı çatışma ortamının ortadan kalkması, yıllardır yasadışı konumda olan birçok örgütü, demokratik ortamla bütünleşmeye itecektir. Öçellikle çıkarılacak bir af ve yasa, siyasal çalışmanın önü açık tutulduğunda, demokratikleşmenin daha da kökleşmesine yol açacaktır."

Bu sözlerde aşırı bir subjektivizm ve Türkiye'nin gerçeklerinden uzaklık vardır. Solu terbiye ederek düzenin legalitesi içine çekmek Özal'dan beri devletin temel bir politikasıdır ve yeni kabul edilen "Siyaset Belgesi"nde bu alanda sağlanmış başarı olumlanmakta, dolayısıyla aynı politikanın sürdürülmesi devletin bu gizli anayasasında kayda geçirilmektedir. Bunu şunun için söylüyoruz. Düzenin legalitesi içine yerleşmek, burada ehlileşip çürümek niyetinde olan sol çevrelerin önü zaten açıktır, bunun için hiç de "silahlı çatışma ortamının ortadan kalkması" gerekmektedir. Öcalan son seçimlere sosyalist olmak iddiasındaki dört yasal partinin katıldığını unutarak konuşmaktadır.

Türkiye'de illegal örgütlenme temeline dayalı siyasal mücadeleyi seçen akımlar bu duruma hiç de "silahlı çatışma ortamının" mağduru olarak düşmüş değildirler. Bu bir devrimci perspektif, politika ve örgütlenme sorunudur. Türkiye'de PKK ve onun taraf olduğu "silahlı çatışma ortamı" yokken de çok sayıda illegal devrimci örgüt vardı. Dolayısıyla devrimci perspektife dayalı olarak düzenin icazet sınırları dışında siyasal ve örgütsel yaşamını sürdüren devrimci akımlar, "silahlı çatışma ortamı" bitse de varlıklarını kendi perspektiflerine uygun olarak sürdürmeye devam edeceklerdir. Öcalan'ın sözünü ettiği duruma ayak uyduracak olanlar zaten PKK'den ayrı düşünülemeyecek olan birkaç önemsiz ve itibarsız siyasal çevreden ibarettir. Devrimci örgütlerin düzenin icazet sınırları dışında illegal temeller üzerinde siyasal ve örgütsel varlıklarını sürdürmelerini 12 Eylül'ün özel koşullarına bağlamak, PKK'nin yasadışılığını "tüm partilerin yasaklanması" türünden acı ve gülünç kaçan nedenlerle izah etmek, İmralı'daki Öcalan'ın içine düştüğü içler acısı durumu gösterir yalnızca.

Fakat Öcalan'ın söylediklerinin asıl önemli noktası şu sözlerdedir: "Klasik ve fazla demokratik değeri olmayan siyasal çalışma dönemi geride kalmıştır. Bu sol için daha da geçerlidir. Kendini yenileme ve yasallaşma, bununla birlikte toplumun önündeki sorunlara gerçekçi demokratik çözüm projelerini koymakla ortaya çıkma, bunun için kapsamlı ittifakları gerçekleştirme, gelişmenin iktidarlaşmanın kaçınılmaz gereğidir. Klasik söylem, örgüt ve kadro anlayışları toplumun gündemini yakalayamaz. Bu anlamda kendini aşamayan örgüt ve kadro anlayışları kadar, demokratik yenileme, gerçek çözüm projeleri geliştirmeyen siyaset ve örgütler döneminin kapandığı iyi anlaşılmalıdır."

Burada özellikle '89 yıkılışından beri; solun devrimci özünü ve içeriğini boşaltmaya, onu ehlileştirerek düzenin yasal icazetçi çerçevesine eklemlemeye çalışan neo-liberal söylemin bir benzeri ile karşı karşıyayız. Öcalan'ın burada asıl söylemek istediği şudur: Devlet PKK ile anlaşır, PKK'yi kendi yasallığı içerisine alır, böylece Kürt halkının büyük devrimci birikimini boşa çıkarmayı başarırsa, bu solun devrimci kesimlerine büyük moral ve maddi darbe olacaktır; onları yalnızlaştırarak, ya sisteme yasallığına entegre olma ya da tecrit ve marjinalleşme ikilemiyle yüzyüze bırakacaktır. Öcalan'ın bu söylediklerinde elbetteki gerçeklik payı vardır. Fakat yalnızca bugüne kadar PKK'nin kuyruğunda dolanıp duran, bağımsız devrimci bir konum, tutum ve bilinçten yoksun olanlar payına.

(Devam edecek...)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Şovenizme karşı panzehir sınıf savaşıdır

Şovenizm sermaye sınıfının elinde her zaman kullandığı bir silah olmuştur. Sömürgeci sermaye devletinin tarihi halklara düşmanlık, katliamlar ve şovenist kışkırtmalar tarihidir. Ermeni ve Rum halklarına karşı yürütülen soykırım ve katliamlar bugün bile şovenist kışkırtmaların ve çarpıtmaların konusudur. Bununla işçi ve emekçilerin sersemletilmesi hedeflenmiştir. Kapitalist sistemin uzlaşmaz sınıf karşıtlıkları birçok şeyin yanı sıra şovenist perdeyle de gözlerden gizlenmektedir. Ülkemizde son 15 yıldır Kürt halkına karşı yönelen şovenist histeri PKK ve Genel Başkanı A. Öcalan şahsında tırmandırılmaktadır.

Bu durum sadece Kürt halkına dönük de değildir. "Dört tarafın düşmanlarla çevrili olduğu", "Türk'ün Türk'ten başka dostu olmadığı" gibi demagojilerle sömürülen milliyetçi duygular, dönem dönem komşu devletlere ve kardeş halklara karşı saldırganlık boyutu alabilmektedir. Yunan, Rus, Suriye, İran ve Irak'tan Türkiye'ye dönük çeşitli tehditlerin varlığı demagojisi sürekli diri tutulmaktadır. Egemen sınıflar ve devlet tarafından bu tür politikalar sürekli paket halinde bulundurulmaktadır. Duruma göre kontr-medya aracılığı ile yapay krizler yaratılarak hangi paket işlevli olacaksa o yürürlüğe sokulmaktadır. Sadece keçilerin yaşadığı Kardak kayalıkları için kopartılan fırtına hatırlansın. Bütün kapitalist devletler aynı yöntemi iç politikada sıkıştığı koşullarda kullanmaktadırlar. Burada hedef dış ya da iç tehdit ve hedef göstererek şovenist histeri yaratıp gündemi saptırmak, işçi ve emekçileri kendi gündemlerinden uzaklaştırmak, bilinçlerini bulandırıp aptallaştırmaktır.

Emekçi örgütleri şovenist kıskaçta

Şovenizm A. Öcalan'ın İtalya'ya gidişi ile tırmandırıldı. Uluslararası bir komplo sonucu yakalanarak Türkiye'ye getirilmesi ve İmralı sürecinde ise doruğuna ulaştı. Kontr-medyanın yalanlarıyla kışkırtılan şovenist duygular asker ailelerinin gösterileriyle boyutlandı. Bu dalga işçi sınıfı ve emekçiler cephesinde de yankısını buldu. Sınıfın başına çöreklenmiş olan ihanet şebekesi bu şovenist dalgada MGK'nın kendilerine biçtiği rolü gönüllü olarak yerine getirdiler. İşçi sınıfı ve emekçilerin hakları ve istemleri için parmaklarını bile kıpırdatmayan sendika ağaları bu konuda sermayeyi destekleyen basın açıklamalarını birbirleriyle yarışarak yaptılar.

Kamu emekçileri sendikalarında şovenist tutum daha inceltilmiş ve sinsi bir tarzda yaşam buldu. Burada reformist bürokratlar şovenizmin taşıyıcısı oldular. Reformistler Kürt halkının varlığını ve haklarını reddetmemekle birlikte "kitlelerden kopmamak" adına burjuvazinin yedeğine düştüler. ÖDP reformizmi bunun da ötesinde aktif tavır alan bir tutuma girdi. Öcalan'ın İtalya'ya gidişi sürecinde Eğitim-Sen'de açlık grevi yapan yurtsever ve devrimcileri ihbar edecek kadar alçaldı. Kürt halkının ve yurtsever emekçilerin barış talebini dile getiren SES Genel Başkanı Ali Ürküt'ün, Yönetim Kurulu Üyesi Veli Büyükşahin'in tutuklanması karşısında bir iki cılız tepki dışında tepki gösterilmedi. Ama sosyal reformizm ÖDP, EMEP, Sendikal Birlikçiler (İP, CHP) Ali Ürküt'ün basın açıklaması nedeniyle tutuklanmasının tabanda yarattığı genel havayla da koşullanmış tepkiye göğüs gerecceklerine, SES'i Olağanüstü Genel Kurul'a götürdüler. Kongrede yurtsever kamu emekçileri saf dışı bırakılmasa da şovenizm galip geldi. KESK içinde devrimci dinamizmini koruyan SES'teki bu etkilenme diğer sendikalardaki durumu gösterir niteliktedir.

MGK direktifleriyle başlatılan şovenist gösteriler resmi ve sivil faşist saldırılarla sürdü. Yüzlerce HADEP'li parti binalarından sürüklenerek çıkartılıp tutuklandı. Bu tutuklamalar sivil faşistlerin linç girişimlerine dönüştürüldü. Bu saldırılar kendiliğinden halk tepkisi gibi gösterilmeye çalışılırken arkasından MGK genelgesi çıktı. Bu gösteriler MGK genelgesi, kontr-medya kışkırtması ile MHP'li güruhun önderliğinde gelişti. Bir halkın en doğal istemleri yıllardır nasıl kanla bastırılmak istenmişse, "önderlerinin" yakalanması karşısında duydukları tepki ve öfke de kanla boğulmak istendi. Bugün "İnsan Haklarına Saygı" genelgesi ile göz boyamaya çalışan şoven-milliyetçi Ecevit gösterilere katılanlar için "vur emri" çıkardı. Onlarca insan sokak ortasında vuruldu. Bırakalım demokrat, devrimci, komünist olmayı, insan olmanın ölçütü bile bunlara sessiz kalmamayı gerektirir. Bütün ezilenlerin haklarını, taleplerini kendi öncülüğünde birleştirmesi gereken işçi sınıfının sendikal örgütlülükleri ise buna karşı çıkmak bir yana, kimi cepheden, kimi ise utangaçça bu saldırılara destek oldu.

Şovenist dalga işçi ve emekçilere saldırı fırsatı

Oysa Kürt halkına düşman olan sermaye devleti işçi ve emekçilere de düşmandır. O yarattığı bu toz duman ortamını tam da işçi ve emekçilere saldırmanın fırsatı olarak kullanmak istiyordu. Yıllardır yürürlüğe koyamadığı "Sosyal Güvenlik Reformu"nu yürürlüğe koymak, ağır aksak giden özelleştirmelere hız vermek, işçi ve emekçilerin ellerinde kalan hak kırıntılarını gasp etmek için hesaplar yapıyordu. Seçim dönemine girilmesi bu saldırıların sadece ertelenmesini getirdi. Seçimlerden hemen sonra kurulan İMF-TÜSİAD hükümeti tüm hızıyla bu saldırıları başlattı.

Sermaye sınıfı bu saldırıları hiç de gizli kapaklı planlamadı. Her şey açıktan yürütüldü. Sendika bürokrasisi işçi ve emekçileri bu saldırı dalgası karşısında bilinçlendirip mücadeleye hazırlayacağına şovenist zehirle uyuşturarak sermayeye hizmet etti. Çünkü sendika ağaları da sermaye sınıfının bir parçası, farklı çıkar gruplarının işçi sınıfı ve emekçiler arasındaki ajanlarıdırlar. İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşamlarına ve onların çıkarlarına yabancıdırlar. Bu yabancılaşmayı işçi ve emekçi kitleler içinde de yaygınlaştırmaya çalışmaktadırlar. Şovenizm işçi sınıfı ve emekçilere yabancı bir düşüncedir. Halklar arasında düşmanlık, emekçiler arasında ise gerici bölünme demektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin kapitalist sistemde uzlaşmaz çelişkileri vardır. Bu emek ile sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkidir. Şovenist ayrışma bu çelişkilerin üstünü örter. İşçi sınıfı ve emekçileri milliyetçi düşünce ve duygularla egemen sınıfın peşine takar. Egemenler ise bu durumu her zaman, bugün olduğu gibi, işçi sınıfı ve emekçilere saldırmanın olanağına çevirmeye çalışırlar.

Yaşadığımız süreçte komünistler işçi sınıfı ve emekçileri bu sinsi planlar ve kurulan tuzak konusunda uyardılar. Ama bu uyarıların bugünkü koşullarda sınırları belliydi. Ne yazık ki o sınırlarda kaldı.

İşçi sınıfı ve emekçiler kendi deneyimlerinden öğrenmeyi bilmelidirler. Her yeni kuşak yeniden deneyim kazanmak durumunda kalmamalıdır. Tarihlerinde bu konuda da zengin deneyimler mevcuttur. 1925 yılında yine böyle şovenist histeri eşliğinde Şeyh Sait asıldı. Kürt halkının isyanı bahane edilerek "Takrir-i Sükun Yasası" çıkarıldı. Bu durum bahane edilerek yasaya dayanılarak sendikalar ve emekçi örgütlülükleri kapatıldı. İşçi sınıfı sendika yasası için 22 yıl, grev ve TİS hakkı için ise 38 yıl beklemek zorunda kaldı. Dönemin solcuları ve sendikacıları da Şeyh Sait asılırken devleti ve tek parti iktidarını (CHP) alkışlamışlardı. Bu solcular da yıllarca sadece edebiyat dergileri çıkarmakla yetinmek durumunda kaldılar. Süreklileşmiş tutuklamalardan da kurtulamadılar.

KESK'in bıraktığı boşlukları kontr-sendika Türk Kamu-Sen dolduruyor

KESK kamu emekçilerinin ekonomik politik taleplerine sahip çıktığı sürece büyüdü, kitleselleşti, güç oldu. Yasal bir düzenleme olmadan kurulması politik mücadelenin ürünüydü. Reform talebiydi. Bu KESK ve tabanını belirli oranda kendi sorun ve talepleri dışında Kürt halkının, işçi sınıfının, öğrenci gençliğin vb. kesimlerin sorunlarına duyarlı kılıyordu. Bu bir anlamda da grevli-toplusözleşmeli sendikal hak mücadelesinde dayanışma ihtiyacını yakıcı bir şekilde hissetmesinden de geliyordu. 28 Şubat'ta MGK'nın düzen soluna kontrollü kanal açma yaklaşımı biliniyor. KESK reformizmi de bu kanaldan hızla düzenle bütünleşmeye yöneldi. Bunun doğal sonucu ise mücadeleci fiili sendikacılık anlayışının terkedilmesi oldu. Toplumun geneline ilişkin sorunlarda titrek de olsa yapılan açıklamaların yerini suskunluk aldı. Politik mücadele alanından geriye doğru atılan her adım ise kontr-sendika Türk Kamu-Sen'in güçlenmesini getirdi. Türk Kamu-Sen, KESK'in bıraktığı boşlukları egemen sınıfın politikaları ve devlet sendikacılığı anlayışı ile doldurdu, dolduruyor.

Bu abluka dağıtılmalı

Sınıf mücadelesi şovenizmin panzehiridir. İşçi ve emekçiler bugün kendilerine yönelen sistemli saldırılar karşısında silkinip kendilerine yabancı tüm düşüncelerden kurtulabilirler. Kendiliğinden sınıf olmaktan kendisi için sınıf olmaya doğru hızla yol alabilirler. Sendikalardaki bürokratik ihanet şebekesi ve sosyal reformistler de kendisine yabancı düşüncelerin temsilcileridirler.

Kendi çıkarlarının bilincine varmış işçi ve emekçileri demagojilerle sermaye sınıfının peşine takmak mümkün olamaz. Kürt-Türk, Alevi-Sünni, kadın-erkek gibi yapay ayrımların hükümsüz kalacağı bir topraktır sınıf mücadelesi. Kendi istemleri doğrultusunda harekete geçen kitleler sınıf kardeşliği temelinde birleşecektir. Bir de bunu iktidarı alma ve sosyalizmi kurma bilincine dönüştürebilirlerse, yeryüzünde bir tek çelişki kalacaktır. **Emek** ve **sermaye**. İki sınıf kalacaktır! **Burjuvazi** ve **proletarya**. Bir tek savaş kalacaktır: **Sınıf savaşı.**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Emperyalistlerin ve gericilerin gözdesi II. Hasan'ın geride bıraktığı Fas

Kanlı bir diktatörlük ve sefalet içinde bir ülke

Kral II.Hasan'ın 23 Temmuz günü ölmesi Fas'ın yoğun bir ilgi merkezine dönüşmesine vesile oldu. Monarşinin geleceğine ilişkin kaygı ve endişelerin, geçen Şubat ayında Ürdün konusunda olduğu gibi, açıktan ifade edilmesine yol açtı.

Emperyalizmin vesayeti altında 2 Mart 1956'da devlet bağımsızlığına kavuşan Fas'ın yarım asrı bulmayan yakın tarihine kabaca göz atıldığında, dile getirilen endişelerin hiç de yersiz olmadığı görülür. Çünkü, her türlü toplumsal muhalefetin ve çelişkinin kaba devlet terörü ile bastırıldığı, düzen içi sıkıntılarının saray entrikalarıyla dizginlendiği bu ülkede rejim, II.Hasan'ın şahsı ile özdeşleşmiş bir karakter taşımaktadır. Rejimin tek kuralı, krala itaat ve sadakattir. Bunun dışında hassas uzlaşmalara dayalı olarak ayakta duran monarşi, II.Hasan'ın ölmesi ile birlikte, kendisini doğal olarak bir belirsizlik ortamında bulacaktır.

İlerici muhalefetin şiddet sonucu ve fiziken tasfiye edildiği, her türlü örgütlenmenin yasaklandığı ve oluşturulanların da kraliyete itaat ve sadakat gösterek ayakta kaldıkları koşullarda, düzene karşı tepki ancak yoksul köylülükten ve büyük kentlerin yoksul emekçilerinden kendiliğinden gelebilirdi. Haziran 1981'de Casablanca'da, Ocak 1984'te Marakeş ve Tétuoan'da, Aralık 1990'da Fas ve Tanger'de çileden çıkmış yoksul insanlar ayaklandılar. Bu ayaklanmaların adına "açlık isyanları" dendi. Rejim gözünü kırpmadan tek dayanağı orduyu kullanarak ayaklanmaları bastırdı. Her defasında yüzlerce insan katledilerek, binlercesi cezaevlerine kapatılarak asayiş sağlandı. Emperyalist medya Fas'ta II.Hasan sayesinde hüküm süren politik istikrardan bahsederken, herhalde bunu kastediyor olmalıdır.

Cenaze töreninde diplomatik trafik

Bu arada II.Hasan'ın cenaze töreni başka arayış ve temasların icra edildiği bir fırsata da dönüştü. Yaser Arafat her rastladığına İsrail'i şikayet etti, Ehud Barak hükümetinin Wye River anlaşmasına uymak istememesinden dert yandı. Temasların ilgi merkezini ise Cezayir Devlet Başkanı Abdülaziz Buteflika oluşturdu. Çünkü Cezayir'de kirli savaş sonuçlanma sürecine girmiş ve islami hareketin belini kırmış bulunuyor. Bu nedenle Fransa Devlet Başkanı Jacques Chirac ile Buteflika arasında aynı gün içinde iki ayrı görüşme gerçekleşti. Cezayir'de islami akıma karşı kazanılan zaferin kutlama törenleri düzenlenecek. Paris, ABD emperyalizmine karşı geleneksel mevzilerini korumayı başardığı bu ülkede, yeniden açıktan faaliyet göstermeye başlayacak. Nitekim zaman kaybedilmeden Fransız Dışişleri Bakanı Hubert Vedrine 29 Temmuz günü, Chirac'ın gezisini hazırlamak üzere Cezayir'e gönderildi.

Suriye Devlet Başkanı Hafız Esad ise hazırlanan tuzağa düşmemek için çareyi Rabat'a gelmemekte buldu. Ortadoğu sorununda Suriye ile İsrail arasındaki anlaşmazlığın ölçeği bilinmektedir. İsrail yıllardır Suriye topraklarını işgal altında tutmaktadır. Bu bağlamda üst düzeyde gizli pazarlık ve görüşmelerin yapıldığı da biliniyor. Sürüncemede olan Ortadoğu barış görüşmelerine yeni bir nefes kazandırmak amacıyla, sürece Suriye açıktan taraf edilmeye çalışılıyor.Bu nedenle, gizli görüşmelerde ciddi bir mesafe alınmadığı halde sanki herşey sonuçlanmış gibi, II.Hasan'ın cenaze töreninde Hafız Esad ile Ehud Barak arasında bir zirve tezgahlanmaya çalışıldı. Böylece, henüz resmen başlamamış olan pazarlıklarda İsrail'e karşı zaten zayıf konumda bulunan Suriye'yi daha da sıkıştırmak, mevcut statükoyu daha da perçinlemek istiyorlardı. Amaç, Suriye'ye herhangi bir taviz vermeden İsrail ve ABD'nin dayattığı koşullarda onun barış görüşmelerine katılmasını sağlamaktı.

Fas'ın geleceği

Bu ve buna benzer başka ivedi çıkar görüşmelerinin ötesinde, kuşkusuz esas düşündüren sorun Fas'ın geleceği olmuştur. Belli başlı emperyalist ve gerici devlet başkanlarının başkent Rabat'a üşüşmeleri, monarşi ve yeni kral ile dayanışma içinde olduklarını beyan etmeleri, merhuma övgü yağdırmakta birbirleriyle yarışmaları, sıradan bir taziyet geleneğinden çok girilen sürecin karmaşıklığını ve gündemdeki sorunların ölçeğini göstermektedir. 24 Temmuz tarihli *International Herald Tribune* gazetesi, Fas açısında önümüzdeki dönemi isabetli bir biçimde şöyle tanımlamaktadır: *"II.Hasan olağanüstü bir beceriye sahip politik bir cambazdı. Havaya fırlattığı 12 topla aynı anda oynayabilecek bir yeteneğe sahipti. Ama cambaz aniden son verirse, toplar ne olur?"*

II.Hasan'ın Fas çağdaş tarihinde merkezi bir yer işgal ettiği, mevcut düzeni doğrudan biçimlendirdiği, onun bel kemiği olduğu açıktır. Ama, toplumun geleceği bir döneme damgasını basmış olan Kral'ın yokluğu ışığında değil, bugüne kadar dizginlenmiş, bastırılmış toplumsal çelişkiler, birikmiş, ertelenmiş temel sorunlar düzeyinde irdelenmelidir.

Fransız emperyalizminin sürekli vesayeti

Ürdün kralı Hüseyin gibi, peygamber Hz Muhammed'le doğrudan akrabalık bağlarının bulunduğunu, Allah'ın ve peygamberin yeryüzündeki gölgesi olduğunu iddia eden II.Hasan'ın babası V. Muhammed, tahta Fransız ordusu tarafından oturtulmuştu. Peygamber sülalesinden gelme iddiası islam ülkelerinde hüküm süren monarşiler için bir gelenektir. II.Hasan gibi ülkeyi soyup soğana çeviren arsız birer hırsız, vahşi bir katil de olsalar, ki hepsi de aynı kategoride yer almaktadırlar, mutlaka damarlarında peygamber kanının aktığını ileri sürerler. Despotizmlerinin temel dayanağını, meşruluğunu kendi kendilerini kutsal ilan etmekte bulabiliyorlar. II.Hasan'ın krallıktan bütün müminlerin komutanlığına, imamlıktan sultanlığa ve velihatlığından Osmanlı İmparatorluğu ile birlikte tarihe gömülen halifeliğe kadar değişen hayli kabarık sayıda ünvanı mevcut. Kısacası din bir gangster maskesi olma dışında bir anlam taşımıyor. Resmi ağızlar ve uluslararası medya Fas'ın, Cezayir ile kurulan gizli bir paralellik içinde, politik istikrarını, monarşinin sağlamlığını, kendisini kanıtladığını, topluma kabul ettirdiğini, dinci akımın dizginlenmiş olduğunu ön plana çıkarır ve işlerler. Zaten Kuzey Afrika'nın üç komşu ülkesi Fas, Tunus ve Cezayir hep birlikte anılır, birbirleriyle kıyaslanırlar. Ancak,

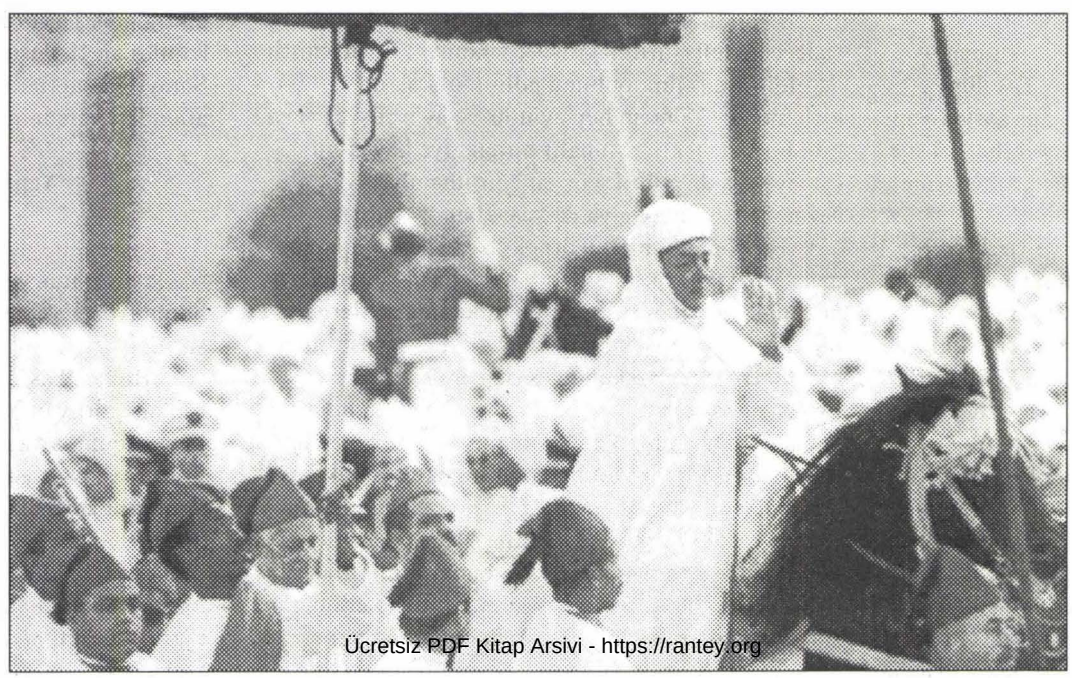

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bu tamamen biçimsel bir kıyaslamadır. Ortak tarihsel, kültürel, dinsel bağlara, coğrafik yakınlığa, etnik akrabalığa rağmen, bir taraftan yerel dinamikler öte yandan da sömürgecilik ve ardından emperyalist müdahaleler, bu ülke toplumlarının gelişim süreçlerini farklı yörüngelere sokmuşlardır. Örneğin Cezayir halkı, bağımsızlığı Fransız emperyalizmine karşı görkemli bir ulusal kurtuluş savaşı yürüterek bileğinin gücü ile söke söke elde etmiştir. Ama Fas'ta bağımsızlık süreci tamamen farklı yaşanmıştır. Başlıca emperyalist güç Fransa, Vietnam fiyaskosunun ardından karşı karşıya kaldığı Cezayir ayaklanması koşullarında, Fas ulusal kurtuluş hareketine cepheden saldırmayı göze alamadı. Yerel gerici kliklerle ve kendi piyonu V. Muhammed'le uzlaşma sonucu, deyim yerinde ise bağımsızlığı ihsan ederek yeni bir görünüm altında eğemenliğini sürdürme yoluna gitti. Güçlü ulusal kurtuluş mücadeleleri dalgası karşısında emperyalizmin bilinen yeni-sömürgecilik oyunu.

Bu vesayetli bağımsızlık sonucudur ki, ilk dönemde ülkede asayişi Fransız birlikleri doğrudan müdahaleler gerçekleştirerek sağladılar. Ulusal hareketin baskısı sonucu V. Muhammed önce Korsika'ya ve ardından da Madagaskar'a kaçmak zorunda kaldığında, onu yeniden Fransız ordusu getirip tahtına oturttu. Kısacası, günümüzde bilinen haliyle Fas monarşisinin oluşumuna, gelişmine ve palazlamasına Fransız emperyalizmi önderlik etti. İlk aşamada adına layık bir bağımsızlıktan yana olan akımları, ardından anti-monarşist dinamikleri, sonradan ilerici devrimci politik cereyanları, hatta anayasal bir monarşi talep eden güçleri, hep Fransız emperyalizmi ezdi. Böylece II.Hasan hanedanlığının esenliğe çıkmasını sağladı.

II. Hasan'ın kanlı ve keyfi rejimi

Farklı kategorilerde yer alan monarşi karşıtı güçlerin Fransız ordusunun desteği ile tasfiye edilmelerinin ardından II.Hasan rejimi kendi yağı ile kavrulur bir düzeye geldiğinde, artık kendi has güçlerine dayanarak toplumu zapturapt altına tutma yoluna gitti. Ve II.Hasan, Afrika kıtasının en eli kanlı rejimlerinden birini oluşturarak hanedanlığını sürdürebildi. Mobuto'nun, Bokassa'nın adı çıkmıştı. Ama Mobuto'ya sonuna kadar sadık kalan ve onu son günlerinde bizzat ağırlayan dostu II.Hasan, gerçekte Mobuto ve benzerlerini hiç de aratmaz bir konumdaydı. Fas feodal bir ülkedir. Nüfusun yarısından fazlası (% 55), işlenir toprağın yerel despotlara ve krala ait olduğu kırsal alanda yaşamaktadır. Kırsal alanda ne doğru dürüst yol, ne içme suyu tesisatı, ne de elektirik şebekesi mevcuttur. Dolayısıyla, nüfusun yarıdan fazlası, özellikle de kadınlar, okuma yazma dahi bilmemektedir. Birleşmiş Milletler Örgütü'nün insani kalkınma konusunda yaptığı bir araştırmaya göre, Fas dünya sıralamasında 125. konumdadır. Böyle bir sosyal yapı durumunda rejim, adından da anlaşıldığı gibi, toplumun en geri kesimlerine feodal aşiret reislerine dayanmaktadır.

İlerici muhalefetin şiddet sonucu ve fiziken tasfiye edildiği, her türlü örgütlenmenin yasaklandığı ve oluşturulanların da kraliyete itaat ve sadakat gösterek ayakta kaldıkları koşullarda, düzene karşı tepki ancak yoksul köylülükten ve büyük kentlerin yoksul emekçilerinden kendiliğinden gelebilirdi. Haziran 1981'de Casablanca'da, Ocak 1984'te Marakeş ve Tétuoan'da, Aralık 1990'da Fas ve Tanger'de çileden çıkmış yoksul insanlar ayaklandılar. Bu ayaklanmaların adına "açlık isyanları" dendi. Rejim gözünü kırpmadan tek dayanağı orduyu kullanarak ayaklanmaları bastırdı. Her defasında yüzlerce insan katledilerek, binlercesi cezaevlerine kapatılarak asayiş sağlandı. Emperyalist medya Fas'ta II.Hasan sayesinde hüküm süren politik istikrardan bahsederken, herhalde bunu kastediyor olmalıdır.

Yoksulluğun, işsizliğin ve sefaletin pençesinde bir ülke

Fas, Cezayir gibi uçsuz bucaksız doğal zenginliklere sahip bir ülke değildir. Temel ihracat kaynağını fosfat oluşturmaktadır. Döviz girdileri ise esas olarak turizmden ve göçmen işçilerin yaptıkları transferlerle sağlanmaktadırlar. Ayrıca rejimin elit kesiminin tezgahladığı uyuşturucu ihracatı söz konusudur. Fas canabis üretiminde ve ihracatında, dünya sıralamasında ilk sırayı tutmaktadır. Ülkede resmi rakamlara göre çalışabilir nüfusun % 25'i işsizdir. Bu yüzdeliğin içinde yüz bini aşkın yüksek öğrenim görmüş genç bulunuyor. Ülkenin dış borcu 22 milyar dolardır. Bu rakam gayri safi milli hasılanın % 39'una tekabül etmektedir. Ve ayrıca ihracattan sağlanan gelirin % 25'i dış borçlarının faizlerini karşılamakta kullanılıyor.

II.Hasan monarşisi Fas toplumunu şiddetle susturmanın yanı sıra, onu kirletmiştir de. Ülkede genelleşmiş bir rüşvet mekanizması hakimdir. Rüşvet verilmeden hiçbir iş görülmez. Bu sadece bazı idari işlemlerin görülmesi için verilmesi gereken bildiğimiz bahşiş değildir. Örneğin bir ticaret şirketi kurmak istiyorsanız da mutlaka birilerine rüşvet vermek zorundasınız. Verilmesi gereken rüşvetin miktarı yükseldikçe gideceği adres de kraliyet sarayına yakınlaşmaktadır. Bu rüşvetten aslan payını alan elbette kraliyet ailesidir. Halk arasında yaygın bir söylentiye göre, her kurulan yeni şirketin sermayesinin % 10'una, vakıf veya ona benzer kılıflar altında, otomatik olarak kraliyet ailesi ortak olmaktadır.

1996 yılının ilk altı aylık bütçe yasasında krala ortalama günlük 1 milyon Fransız Frangı, yani yaklasık 200 000 dolar ödenek ayrılmaktaydı. Ayrıca belirtmek gerekir ki II.Hasan'ın Fransa'da Şatosunun olduğu bilinmemektedir. New York'ta emlakçılık yapmakta, California'da arazi almakta, bağcılık, çiftçilik yapmakta. Ve dünyada hatırı sayılır zenginler arasında yer almaktadır. Böylece Fas'ta neden nüfusun % 55'inin en temel donanımlardan yoksun bırakıldığının nedenleri kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

Muhalifleri güç ve itibardan düşürme yöntemleri

II.Hasan monarşisinin Fas toplumunu kirletmesi sadece genelleştirilmiş rüşvet fenomeni ile de sınırlı değildir. Bu rejim toplumu politik olarak da kirletmiştir. Yöntem hep aynıdır ve aynı rüşvet olayı gibi bir gelenektir. Muhalif bir çizgiye kayan bir şahsiyet ya da politik güç en ağır ithamlarla önce cezaevine konmakta ya da yasaklanmaktadır.

Bu yöntemi birkaç örnek üzerinden açıklamak daha kolay olacaktır. Krala bayrak açan ve kitleler nezdinde büyük bir ilgi gören dinci muhaliflerden birisi olan Abdülselam Tasin hakkında soruşturma açıldı ve cezaevine kondu. Kısa süre sonra tımarhaneye kapatılan söz konusu muhalif, anılarını yazmaya zorlandı ve tımarhanede yazılmış olan anılar yayınlanınca, adam bir anda bir muhalif olmaktan çıktı.

Bu, uç bir örnek sayılabilir. Dahası var. Cezaevinde konulan muhalefet önderlerine II.Hasan, belli bir süreden sonra ve dönemin ihtiyaçlarına göre, sistematik olarak aynı teklifi yapmış ve çoğu kez amacına ulaşmıştır. Falanca bakanlığı kabul etme koşulu ile af ediyorum! Cezaevinden bakanlık koltuğuna transfer edilen muhalefet temsilcileri, sonuçta geriye güven ve itibar denen bir şey bırakmıyor. Kralın parmakları ucunda oynatılan birer kukladan ibaret kalıyorlar. Bu geleneğin en canlı örneği mevcut hükümetin başıdır. İktisadi krizin doruğa fırladığı, Fas'ın dış borçlarla başının belaya girdiği ve yeni bir "açlık isyanları" tehlikesinin belirdiği bir dönemde, II.Hasan tutup sosyalist olmak iddiasındaki birisini, Abdurrahman Yusuf'u, başbakanlığa atamıştır. Yusuf halen de bu görevdedir. Uygulanacak politika budur ve gerisini bir sosyalist olarak siz buyrun uyarlayın! Ama Driss Basri on yıllardır içişleri bakanlığı yapmaya devam etmektedir.

Bu kez Fas'ta ayaklanma sırasını bekleyen farklı bir kategori var. Yüz bini aşkın yüksek öğrenim mezununun işsiz olduğunu söyledik. Eklemek gerekir ki Fas'ta sayısı yirmi ikiyi bulan kraliyet saraylarının çimlerini kesmek amacıyla işe alınmada gözetilen kriterlerin içinde, bir de lisans diplomasına sahip olma var. Bu durumda geriye kalan soru bir bakıma basit. Üniversite mezunları bu köhne düzene, bu parazit takımına daha ne zamana kadar bahçıvanlık yapacaklar?

Kısacası, II.Hasan'ın ülkeyi iyice talan etmiş olmasının, demokratik ve devrimci filizleri doğramış olmasının yanı sıra, becerilerinin başında kendisine karşı çıkmış olanları gülünç duruma düşürmüş olması gelmektedir. Bu kategoriye girmiş olanların en ünlüsü kuşkusuz Fas ordusudur.

1971'de subaylar II.Hasan'ı devirmek için bir darbe girişiminde bulundular. Sikrat Sarayı'nda düzenlenmiş olan bir resepsiyonu bastılar. Hükümetin yaklaşık tamamı ve kabarık sayıda yabancı misafir, toplam yüzün üzerinde insan katledildi. Fakat monarşiyi devirmek için ayaklanmış olan subaylar tuvalete saklanan kralı bir türlü bulamadılar. Darbe girişimi başarısızlıkla sonuçlandı. Aradan bir yıl geçtikten sonra, aynı subaylar bu kez de Savunma Bakanı General Oufkir'in önderliğinde, sorunu biraz daha radikal bir biçimde çözmeye yeltendiler. Özel Boeing uçağı ile Fransa'dan dönen II.Hasan'ı havada bir avcı filosu karşıladı. Fas hava kuvvetlerinin savaş uçakları kralın uçağını havada delik deşik etti, pilotu yaraladı, fakat buna rağmen uçağı bir türlü düşüremediler. Pilot yaralandığı için II.Hasan'ın kendisinin kullandığı delik deşik kraliyet uçağı havaalanına indiğinde ve kral sağ salim uçaktan çıktığında, Fas ordusunun asi subayları paniğe kapıldılar. II.Hasan General Oufkir'i anında Sikrat Sarayı'na çağırarak, söylentilere göre, bizzat kendisi alnından kurşunluyarak katletti.

Yeni kral ve eski sorunlar

Kısaca, böyle bir dönem, böyle bir icraat ve böyle bir miras yeni kralın omuzlarına yüklenmiş bulunuyor. Eskiden "açlık isyanları" aracılığı ile aç, susuz insanlar sokaklara dökülüyor, isyan ediyorlardı.

Bu kez Fas'ta ayaklanma sırasını bekleyen farklı bir kategori var. Yüz bini aşkın yüksek öğrenim mezununun işsiz olduğunu söyledik. Eklemek gerekir ki Fas'ta sayısı yirmi ikiyi bulan kraliyet saraylarının çimlerini kesmek amacıyla işe alınmada gözetilen kriterlerin içinde, bir de lisans diplomasına sahip olma var. Bu durumda geriye kalan soru bir bakıma basit. Üniversite mezunları bu köhne düzene, bu parazit takımına daha ne zamana kadar bahçıvanlık yapacaklar?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

SPD/Yeşiller hükümeti ekonomik saldırı programını yükseltti

Dünya kapitalizminin krizi büyüyor. Sermaye yaşadığı krizden kurtulabilmek için sınırsız sömürüyü güvence altına alacak zirveleri topluyor. En son Haziran ayında gerçekleşen G8 ve AB Zirveleri'inde "işsizliğe karşı mücadele" örtüsü altında "ucuz iş sektörü"nün yaygınlaştırılması, "esnek çalışma"nın hayata geçirilmesi, emeklilik ve sağlık sigortalarının yeniden gözden geçirilmesi, sosyal yardımların kısılması ve işgücünün, sermayenin hizmetine ucuz sürülmesi vb. gibi bir dizi saldırı kararları alınmıştı. Bu kararlara göre özellikle Almanya "liberal politikaları"nı yeniden "gözden geçirmeli"ydi.

Hükümetler alınan kararları uygulayabilmek için zirvelerin hemen ardından kolları sıvadılar. İşçi ve emekçileri yoğun bir sömürü ve iktisadi/sosyal yıkımla karşı karşıya bırakan, tüm olanakları sermayenin hizmetine sunan saldırı paketlerini hazırladılar.

Almanya'da, 16 yıllık Kohl hükümetinin seçim yenilgisinden sonra hükümet olan SPD/Yeşiller Koalisyonu işçi ve emekçilere verdiği sözlerin hiç birini yerine getirmedi. Ama efendilerine hizmette hiç bir kusur göstermedi. Dün Amerika'nın emperyalist haydutlarıyla birlikte Balkan halklarına ölüm ve yıkım kusanlar, bugün kendi işçi ve emekçilerine karşı AB'nin aldığı kararlar doğrultusunda savaş başlattılar.

SPD/Yeşiller hükümeti, olası tepkilerin önüne geçebilmek için ayrıntılarını uzunca bir süre kitlelerden gizli tuttukları "tasarruf paketleri"ni parlamentoya sundu. Karar ise tatile giren parlamentonun yeni yasama dönemine kaldı. Maliye Bakanı Eichel'in hazırladığı ve "Almanya tarihinin en kapsamlı reform eseri" olarak ilan ettiği iktisadi ve sosyal yıkım paketiyle ilk bütçe yılında 30 milyar DM tasarruf yapılması planlanıyor.

Kırmızı/Yeşil hükümetin sözcüleri "tasarruf"a gerekçe olarak devletin yüksek borçlarını ve vergilendirmedeki eksiklikleri gösteriyorlar. Bunu kapatmak için hazırlanan paketin merkezinde; Sosyal Sigortalar Sistemi'nin yeniden düzenlenmesi, ucuz ücret sektörünün yaygınlaştırılması, NATO bünyesinde gerçekleşen savaş harcamalarının ve Alman Ordusu'nun silahlandırılması için gerekli giderlerin karşılanması ve faturalarının işçi ve emekçilere yüklenmesi yatıyor. Özellikle sosyal alanlarda yapılacak "tasarruf"lar yoksulların en yoksulu emeklileri, işsizleri ve dar gelirlileri vuracak. Çünkü "tasarruf"un 12.8 DM gibi büyük bölümünün çalışma ve sosyal alandaki kısıtlamalardan sağlanması öngörülüyor. Emeklilik, eğitim, sağlık alanında kazanılmış tüm haklar talan edilip ödenekler bir çırpıda kesilirken, milyonlarca insan da işini kaybedecek.

Eichel'in hazırladığı saldırı paketi en yoksulları vuruyor

Saldırı paketine göre emeklilik ücreti bundan böyle çalışanların net ücret artışına göre değil, enflasyona göre ayarlanacak. Buna göre örneğin, 2000 DM'lik emekli maaşı çalışanların net ücret artışı oranına vurulduğunda 60-80 DM artacakken, planlanan yasaya göre yalnızca 14 DM artacak. Emekli maaşı % 70.1'den % 63.3'e düşecek. Ayrıca emeklilik sigortası da % 2.3 puan düşecek. Bu yan ödemelerin de düşmesi demektir. Oluşan boşluğun giderilmesi için öngörülen ise işçinin isteğe göre kendisine özel yedek sigorta yaptırmasıdır.

Emeklilik sigortasında yapılması düşünülen değişiklikler küstah olduğu kadar demagojik de olan bir söyleme dayandırılıyor; "Emekliler uzun yaşıyor, '93-97 arası dönemde emekli sayısı 13.7 milyondan 15.1 milyona yükseldi, genç işçiler yaşlıları sırtında taşıyor" vb. Tabi böylelikle genç ve yaşlı emekçi kuşak arasına nifak saçılması da hedefleniyor.

Emekli sayısının artışı bir gerçek olsa bile, aynı dönemde bir işçinin çalışma saatinde elde edilen kâr oranı mukayese kabul edilmez ölçüde artmıştır. '93-97 yılları arasında işçilerin çalışma saatlerinden elde edilen kazanç 218 DM'den 348 DM'a çıkmıştır. Yani her iş saati için elde edilen kazanç oranı % 59 artmıştır. Tabii ki hükümet bundan hiç söz etmiyor.

Saldırının hedefi: İşçiler, işsizler, emekliler ve öteki dargelirli kesimler

Şimdiye değin emekliler, işsizler ve sosyal yardımla geçinenlerin aylıkları yılda % 2.1-2.5 oranında artıyordu. Yeni tasarıya göre bu oran % 1.2 ile 1.7'e düşüyor. İki yıllık "geçiş süreci" için ise hiç bir artış öngörülmüyor. Yıllık fiyat artışları göz önüne alındığında emekliler ve işsizler aylık ortalama 10-14 DM daha az alacak demektir bu.

Öte yandan, şimdiye dek işsizlik yardımı alabilmek için 5 ay çalışmak gerekiyordu. Yeni tasarıda ise 12 ay çalışma zorunluluğu getiriliyor. İşsizlik yardımı alan milyonlarca insan için hastalık sigortası, emeklilik ve bakım sigortasına işverenin ödediği pay bundan böyle düşecek. Bu yaşlılıkta yoksullaşmanın şimdiden planlanması anlamına geliyor.

Sosyal yardım alarak yaşayan milyonlarca insana verilen ödenekler de bundan böyle emekli maaşındaki artış oranına göre değil, enflasyonun artış oranına göre yapılacak. Yükseltilen çocuk yardımı ise sosyal yardımın içinde sayılacak.

Sermayenin daha fazla kâr amacı doğrultusunda ucuz ücret sektörünün yaygınlaştırılması da amaçlanıyor. 6 yıldır yürürlükte olan uygulamaya göre işsizlik ve sosyal yardım alanlar kendilerine verilen işi almak zorundadırlar. Kırmızı/Yeşil hükümetin bu tasarısı yasallaştığında bu zorunluluk daha da katı bir hal almış olacak. Amaç, Alman iş pazarının Amerikanlaştırılmasıdır. İşsizler ve sosyal yardım alanlar ödeneklerinin kesileceği tehdidiyle düşük ücretli işleri kabullenmek zorunda bırakılacak.

Bu yolla çalışmaya zorlananlar aldıkları işsizlik veya sosyal yardım paralarından daha iyi bir ücret almış olmayacaklar. Fakat işten ayrılmaları güçleşmiş olacak. Çünkü eğer bir kez bu düşük ücret sektöründeki işten ayrılırsanız sizi daha düşük işsizlik parası ve emeklilik maaşı bekliyor demektir.

Tasarruf paketiyle sermaye cephesine muazzam imkanlar sunuluyor

Kapitalist tekellerin uluslararası rekabette daha güçlü yer alabilmeleri, uluslararası pazarda söz sahibi olabilmeleri için tekellerin sübvansiyonlarla desteklenmesinin yanında, vergilerinin düşürülmesi veya vergiden muaf tutulmaları öngörülüyor. Ve yeni yasa ile tekellerin 8 milyar Mark'a kadar olan kârlarının vergiden muaf tutulması sağlanıyor.

Ayrıca, Kohl hükümetinin kaldırdığı, SPD'nin seçim öncesi yeniden uygulanacağı sözünü verdiği Özel Mal Vergisi ve Miras Vergisi'nde ise bir değişiklik yapılması düşünülmüyor.

Kohl hükümeti döneminde böylesi kapsamlı bir saldırı programı sendikal cephedeki tepkiler göze alınmadan açıklanamazdı. SPD/Yeşiller hükümeti ise sendikaların ve sosyal yardım kuruluşlarının geleneksel SPD yanlısı tutumlarından yararlanarak böylesine kapsamlı bir saldırı paketini sunma cesareti bulabiliyor.

Fakat, SPD/Yeşiller hükümeti çok geçmeden yanıldığını görecek. Kohl hükümetinin saldırı paketleri nasıl geri tepip sonunu hazırladıysa, SPD/Yeşiller hükümeti de aynı akıbetten kendini kurtaramayacaktır.

Açıklanan saldırı paketine karşı anlamlı bir tepkinin ortaya çıkmamasından cesaretlenen hükümetin Federal Ekonomi Bakanı İlüller'in hazırladığı 58 sayfalık "1999 Yılı Ekonomi Raporu" sunuldu kamuoyuna. Bu raporda yine işçi sınıfı hedef tahtasına oturtulmuştu.

Ekonomik politikalara yeni bir yön verilmesini öngören rapor, TİS'lere müdahaleyi, işçilerin ücret zamlarından feragat etmeleri ve sıfır zammı kabullenmelerini, ücret yan giderlerinin düşürülmesini, sosyal haklar alanında devletten beklentilerin azaltılması için adımların atılmasını, kazanılmış hakların budanmasını öneriyor.

Bu raporun açıklanmasının hemen ardından, alttan gelen tepkilerin sonucu olarak, başta DGB olmak üzere, Kamu sendikaları, ÖTV ve DAG, İG Metal ve İG Medien gibi kuruluşlar hükümeti işçi ve emekçilerin haklarına dönük saldırılardan uzak durulması konusunda uyardılar. Hükümetin sıfır zam ve TİS'lere müdahale tartışmalarına derhal son vermemesi durumunda protesto eylemlerine başlayacaklarını açıkladılar.

Tekeller '96 yılında da benzer bir tartışma başlatmış, ücretlerin mutlaka düşürülmesini istemişlerdi. O zaman bir hafta içinde Otomotiv işçileri başta olmak üzere 1 milyon işçinin katıldığı grevler yaşanmıştı. Bu, Kohl hükümetinin sonunu hazırlayan sürecin başlangıcı olmuştu.

Açıklamalarla nabız yoklayan şimdiki hükümet de '99 yılının başından bu yana TİS sürecinde işçi sınıfının yaygın uyarı grevleriyle kararlılığını ve mücadeleye hazır olduğunu yaşayarak görmektedir aslında.

İşçi sınıfı ve emekçiler bedeller ödeyerek kazandıkları haklarından kolayca vazgeçmeyecekler, sessizce kabullenmeyeceklerdir. Yeni saldırı ve yıkım programı sınıfın mücadele dinamizmini körükleyecek, işçi sınıfı ve emekçilerin kavga duvarına çarparak kırılacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

'96 Zindan Direnişi'nin yıldönümünde bir kez daha kazandık

Sermaye devletinin devrimci tutsakları yalnızlaştırma ve kişiliksizleştirme politikası doğrultusunda hayata geçirmeye çalıştığı hücre tipi cezaevi saldırısı devletin bir kez daha diz çökmesiyle sonuçlandı. Bülent ve Kemal Ertürk'ün can bedeli bir mücadeleyle kapattırılan Eskişehir tabutluğuna konulması, devrimci tutsaklara dönük genel bir saldırının özel olarak seçilmiş bir halkasıydı.

Bu nedenle devrimci tutsaklar tarafından konulacak tavır kritik bir önem taşıyordu. Ya saldırı genel bir direnişle cevaplanarak sermaye devletine geri adım attırılacak, ya da elde edilebilecek bir yenilginin moral bozucu etkisi gelişen süreçte var olan mevzileri dahi korumakta güçlük çeken bir tablo oluşturacaktı.

Devrimci tutsaklar bir kez daha birinci yolu, direnişi seçtiler. Onlarca cezaevinde rehin alma, malta işgalleri, sayım vermeme tarzında gerçekleştirilen genel direnişimiz bir kez daha sermaye devletine devrimci irade karşısında geri adım attırdı. Biz Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki TKİP'li tutsaklar olarak sürecin (CMK'da yer almayışımızdan kaynaklı bir takım sınırlılıklar dışında) her noktasında partili kimliğimizin gereği olarak yerimizi aldık.

Rehin eylemini önceleyen süreç ve başlayan direniş

CMK'nın sürece ilişkin ilk eylemi tüm cezaevlerinde sayım vermeme olarak gerçekleştirildi. Bülent ve Kemal Ertürk'ün açlık grevlerinin 50. günlerine rastlayan bu eylemliliklerin, cezaevlerindeki tutsakların soruna ilişkin motivasyonlarının artması açısından belli bir işlevi oldu. Yoksa bu eylemin kendisi devletin saldırısında geri adım arttıracak bir düzeye sahip değildi. Ertürklerin açlık grevine çok zayıf bir destek biçimini aşamadı.

Açlık grevinin 59-60. günlerinde CMK tarafından Ankara, Ümraniye ve Çanakkale Cezaevleri'nde sayım vermeme eyleminin malta işgaline dönüştürülmesiyle de durum değişmedi. Düşman hücre tipi saldırısını hayata geçirmede kararlı olduğu gibi, Ertürklere dönük intikamcı yaklaşımlarıyla da onların ölülerini dört gözle beklemekteydi. Şu yeterince açıktı: Kazanmak, bedel ödemeyi ve bedel ödettirmeyi göze alan bir eylem tarzıyla mümkündü.

Bülent ve Kemal Ertürk'ün açlık grevinin 64. gününde, yani artık ölüm sınırına dayandığı bir evrede, CMK tüm cezaevlerinde aynı anda barikat kurma ve rehin alma eylemleri gerçekleştirme kararını aldı. Biz AMK Cezaevi'ndeki TKİP'li tutsaklar olarak, sürecin daha erken bir evresinde yapılması gerektiğini düşündüğümüz bu direnişte tüm güçlerimizle yerlerimizi aldık.

Rehinelerimizi aldık, barikatlarımızı kurduk ve düşmana savaş ilan ettik.

Ankara Merkez Kapalı'daki rehine eylemimiz 20 Temmuz Pazartesi akşamı saat 23.00 civarında rehinelerin alınmasıyla başladı. O ana kadar eylemimiz malta işgali biçiminde sürüyordu.

İdare eylemimiz karşısında görünürde umursamaz bir tavır almıştı. Bu nedenle gardiyanlar maltadaki nöbet yerlerini terk etmemişlerdi. Bu durum gardiyanların rehin alınışını kolaylaştırdı. Ancak eylemin tüm cezavelerinde aynı anda başlaması nedeniyle, sadece o an nöbet yerinde olan gardiyanlar rehin alınabildi. Rehin alınan 8 gardiyanın bayan olan 4 tanesi bayanlar koğuşuna, diğer dördü de direnişin sürdürüleceği 4. koğuşa alınarak, barikatlar kuruldu, direnişimiz başladı.

Direniş başladıktan sonra ilk yapılması gerekenlerden biri cezaevi çatısının işgal edilmesiydi. Çünkü çatı direnişte stratejik konumu olan bir yerdir. Burayı ele geçirmek düşman müdahalesini etkisizleştirebileceği gibi, tersi durumda direnişimizi kırmak için büyük bir avantajtır. Çatının işgal edilmesiyle bu avantajı elimize geçirmiş olduk. Bu arada ekipler oluşturularak, kritik yerlerin tutulmasından olası düşman saldırısına karşı hazırlıklar ve mutfak işlerinin organizasyonuna kadar, işbölümü ve görevlendirmeler yapıldı. Saldırıya karşı savunma tedbirleri alındı, barikatlar sıklaştırıldı. Sonrasında, arada marşlarımız ve sloganlarımızla kesilen sessiz bir bekleyiş başladı.

Düşman kararlılığımızı sınıyor

Direnişin başlamasından sonra asker kulelerine mavi berelilerin bir çıkıp kaybolmaları dışında sabaha kadar herhangi bir gelişme olmadı.

Sabah saatlerinde direnişimiz ilk kez televizyonlarda "Ulucanlar'da karışıklık" olarak yer almaya başladı. Başka cezaevlerinden haber yoktu. Ancak biz 5-6 cezaevinde daha rehin alma eyleminin gerçekleştirildiğini biliyorduk. Düşman direnişimizin genel kapsamını gizlemeye çalışıyordu. Verilen haberlerde eylemin Ertürklerin açlık grevine destek amacıyla başladığı belirtilmekle birlikte, henüz bir talebin ileri sürülmediği iddia ediliyordu. Açık ki düşman hedefini net belirlenmiş eylemin bu niteliğini karartmaya çalışıyordu. Ancak eylemin birleşik gücü bu tür bir gölgeleme girişimini parçaladı. Devlet, hem eylemin genişliğini hem de hücre tipi saldırısına karşı mevzilenmiş yönünü açıklamak zorunda kaldı.

Düşman cephesinden ilk resmi açıklama öğlen saatlerinde Adalet Bakanı tarafından yapıldı. Çaresizlik ve tehdit yüklü sözlerle düşman kararlılığımızı sınamaya çalışıyordu. Ancak bu tehditler yalnızca öfkemizi bileyip saflarımızı daha da güçlendirmemizi getirdi. Tüm direnişçiler görevlerine daha sıkı sarıldı, coşkumuz, öfkemiz ve zafere olan inanmışlığımız daha da güçlendi.

Bu arada televizyonlarda kararlılık gösterileri yapan düşman, bu aynı saatlerde CMK ile görüşmelere başlamıştı. Bir yandan "teröristlerle pazarlık yapmayız" diyen faşist devlet, diğer yandan direnişimizin karşısında boyun eğiyor ve tükürdüğünü yalamak zorunda kalıyordu.

Son çare olarak sivil faşist tutuklular öne sürülüyor

Akşam 20:00 civarında, içerisinde Bahçelievler katliamında yer almış, faşist kontraların da bulunduğu sivil faşistlerin yoğunlukla kaldığı 1. ve 2. koğuşlardan tekbir ve slogan sesleriyle birlikte çatıya, devrimcilerin kaldığı koğuşlara ve ilerici adli tutukluların ağırlıkta olduğu 6. ve 7. koğuşlara dönük taşlı tacizler başladı. Bunun üzerine, çatıdan sabıkalı kontraların adları açıklanarak cezalandırılacakları duyuruldu. Derhal seslerini kesmelerini, aksi halde kendilerini bizzat susturacağımızı ilan ettik. Sivil faşist güruh susmak yerine, aynı anlarda kulelere yerleşmeye başlayan özel giysili askerlerin de etkisiyle, birinci kısımdan çatıya doğru harekete geçti. Ancak verdiğimiz ilk küçük cevapla birlikte kuyruklarını bacakları arasına sıkıştırarak, inlerine geri kaçarak yalvar yakar oldular. Bu faşist güruha verdiğimiz ilk küçük ders onlara dört yaralıya mal oldu.

Ve direnişimizin gücü düşmana boyun eğdirdi

Faşist devletin faşist güruh aracılığıyla yaptığı bu son çırpınışlardan birkaç saat sonra direnişimiz zaferle sonuçlandı. "Kesinlikle geri adım atmayacağız, eylemciler eylemlerinin sonuçlarına katlanırlar" diyen devlet, sarsılmaz kararlılığımız ve dişe diş ölümüne direnişimiz karşısında, hemen hemen tüm taleplerimizi kabul etmek durumunda kaldı. Eskişehir tabutluğu bir kez daha devrimci irade karşısında devrimci tutsaklara kapatılmak zorunda kalındı. Düşman böylece hücre tipi saldırısı girişiminin ilk ayağında bir kez daha yenilgiyi tatmış oldu.

Direnişimizin zaferle bittiğinin resmi haberi alındıktan sonra, rehin gardiyanlar serbest bırakılarak barikatlar söküldü. Ancak olası saldırılara karşı sabaha kadar tüm giriş çıkışlarda ve çatıda nöbet tutulmaya devam edildi.

Halaylar, marşlar ve sloganlarımızla kutladığımız direnişimizin zaferi, hem zindanlarda düşmanla girişebileceğimiz yeni çatışmalarda ve hem de işçi ve emekçilerin sermayenin mezarda emeklilik saldırısına karşı verilmekte olan mücadelelerinde önemli moral ve bir kazanım olmuştur.

Son olarak diyoruz ki; bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri bedel ödeterek koruyacağız!

Kahrolsun sermayenin faşist diktatörlüğü!

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

Ankara Merkez Kapalı Cezaevinden

TKİP'li tutsaklar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sermaye devleti bir kez daha diz çöktü

Devrimci irade ve kararlılık kazandı!

Sermaye devletinin Eskişehir tabutluğunu yeniden açarak başlattığı "hücre tipi" saldırısı bir kez daha püskürtüldü. Kemal ve Bülent Ertürk'ün ölüm sınırına dayanan açlık grevleri ve Cemalettin Polat'ın kaçırılarak Eskişehir tabutluğuna konması ile gündeme gelen cezaevleri direnişi, bir kez daha faşist sermaye devletinin yenilgisiyle sonuçlandı.

Sermaye devleti 12 Eylül'de dahi hiçbir zaman cezaevlerini ve devrimci tutsakları tümüyle teslim alamamıştır. 12 Eylül'de tek tip elbise ile kişiliksizleştirme girişimi '84 ÖO ile karşılanmıştı. '96 SAG ve ÖO direnişinden bu yana düzen cezaevlerine dönük saldırılarının eksenine "hücre tipi cezaevi" saldırısını oturtmuştur. Faşist sermaye diktatörlüğü 1998'de Buca ve Ceyhan Cezaevleri'ne saldırarak devrimci tutsakları hücrelere götürmesi karşısında ortaya konan devrimci irade ve kararlılık karşısında da diz çökmüştür.

"Hücre tipi" uygulamasına geçiş girişimleri

Cezaevlerindeki devrimci dinamiklerin diri kalması sermaye devletini huzursuz etmektedir. İşçi sınıfı ve emekçileri teslim almanın bir ayağı da bu devrimci dinamizmi boğmak, siyasal ve örgütsel kimliklerinden soyundurmak ve teslim almaktır. 12 Eylül'de tek tip elbise, İstiklal Marşı söyletme gibi dayatmalarla denediği teslim alma amacını, bugün de "hücre tipi" uygulaması ile gerçekleştirmek istemektedir. Sermaye devleti Eskişehir tabutluğunu işçi sınıfı ve emekçilerin göreli bir hareketlilik içinde olduğu, '87, '91, '96, '99 dönemlerinde dört kez açmış, her defasında kararlı ve dişe diş bir mücadeleyle karşılaşmış ve geri adım atmıştır.

Bugün birçok cezaevinde hücre yapımı tamamlanmış, onlarca F Tipi cezaevi yapımına ise hızla devam edilmektedir. Hücre tipi cezaevlerine karşı oluşan duyarlılığı köreltmek için tabutlukları çeteler için açtığı demagojisine dayanmaya çalışmış, Eskişehir'e birkaç mafya artığını koyarak meşrulaştırma yöntemini denemiştir. Daha sonra ise Öcalan'ın yakalanması ile yükseltilen şovenist rüzgardan da yararlanarak, Mavi Çarşı eylemi gibi kamuoyunda tepki yaratmış eylemlerden yargıladıklarını Kartal F Tipi cezaevine koymuş, buraya karşı duyarlılığı belirli oranda kırmayı başarmıştır. PKK'nin "siyasal çözüm" çizgisinin uzantısı olarak cezaevlerinde aldığı pasifist tutum, sermaye devletinin Kartal F Tipi cezaevini kamuoyunda meşrulaştırma çabasını kolaylaştırmıştır. Kartal F Tipi'ne konulan PKK'li tutsaklar direnişe geçmeyerek durumu kabullenmiş ve meşrulaştırmışlardır. Tuzla Deri işçileri ve sendikacıların Kartal F Tipi'ne konması karşısında devrimci hareketin tepkisiz ve duyarsız kalması ise, devlete Eskişehir tabutluğunu bir kez daha açma cesareti vermiştir. Çankırı valisine yapılan suikast sanıkları Kemal ve Bülent Ertürk ve Çankırı Cezaevi'nde bir kontr-gerilla elemanının cezalandırılmasını üstlenen Cemalettin Polat Eskişehir tabutluğuna konularak nabız yoklaması yapılmıştır.

Sermaye devleti işçi ve emekçilerin mücadeleleri sonucu elde ettiği kazanımlara göz dikmiştir. Reform söylemleri eşliğinde saldırılarını sürdürmektedir. İşçi ve emekçilerin kazanımlarını sıfırlamaya çalışmaktadır. Bunun bir parçası olarak da devrimci tutsakların cezaevlerindeki siyasal tutsaklık statüleri vb. hakları tırpanlanmak istenmektedir. Ama cezaevlerinin bugünkü bileşeni ve örgütlülüğü karşısında her denemesi boşa düşmektedir. Sermaye devletinin hak gaspları için cezaevlerine yönelmesi tutsakların ve tutsak yakınlarının inatçı ve kararlı direnişleriyle göğüslenmekte ve her direniş yeni kazanımlar getirmektedir.

Af tartışmalarının gerisindeki tuzak

Bugün "af", "infaz indirimi" vb. tartışmalarla tutsak yakınlarında ve kamuoyunda beklenti yaratılmak istenmektedir. Sermaye devletinin her reform söyleminin gerisinde yoğun bir devlet terörü durmaktadır. '91 infaz indirimi ile cezaevlerini boşaltan sermaye diktatörlüğü, Terörle Mücadele Yasası'nı tam da bu rehavet ortamında, dişe dokunur bir muhalefetle karşılamadan çıkarmayı başarmıştır. Bu yasa ile somut bir delile dayanılmaksızın, polis fezlekeleri üzerinden onlarca yıla varan cezalar verilmektedir. Olağanüstü hal uygulamaları olağanlaştırılmış, devlet terörü meşrulaştırılmış, polise sınırsız yetki ve olanaklar tanınmıştır. Bugünkü af tartışmalarının ardında, devletin on yıldır uygulamaya sokmayı başaramadığı F Tipi cezaevi saldırısı var. Af tartışmaları ile rehavet ortamı yaratıp F Tipi cezaevi uygulamasına geçmeyi planlıyor.

Sermaye devleti komünist ve devrimcilere saldırılarını zindanlarla sınırlı ele almamaktadır. Sistemli bir şekilde yürüttüğü saldırı ve operasyonlarla devrimci örgütlerin birçoğunun çalışmalarını zindan ve dergi çalışması noktasına geriletmiştir. Tasfiye edemediği örgütlere de gelişmelerini belirli sınırlarda tutma hedefiyle yönelmektedir. Burada komünist ve devrimcilerin işçi sınıfı ve emekçilerle buluşmasının önünü kesmek, illegal örgütlülüklerini dağıtmak gibi bir hedef gütmektedir. Sınıfın kendiliğinden hareketinin sınırları vardır. Patlamaya dönüşse bile düzeni hedeflemediği, iktidarı alma bilinciyle donanmadığı koşullarda, düzen patlamaları kontrol altında tutabileceğini bilmektedir. Sınıfa dönük saldırılarını planlarken oluşacak tepkiyi göğüslemek üzere hazırlıklarını da yapmıştır. İller İdaresi Yasası, Kriz Yönetim Merkezleri gibi faşist uygulamaları yasallaştırarak ve buna uygun hazırlıklarını tamamlayarak savaş aygıtını güçlendirmiştir. Sınıfı kontrol etmenin bir aracı olan MGK sendikacılarını ESK ile kendine daha sıkı bağlayarak bu yönde de önlemlerini almıştır.

Sermaye devletinin komünist ve devrimcilere, zindanlara dönük saldırıları, işçi sınıfına, emekçilere

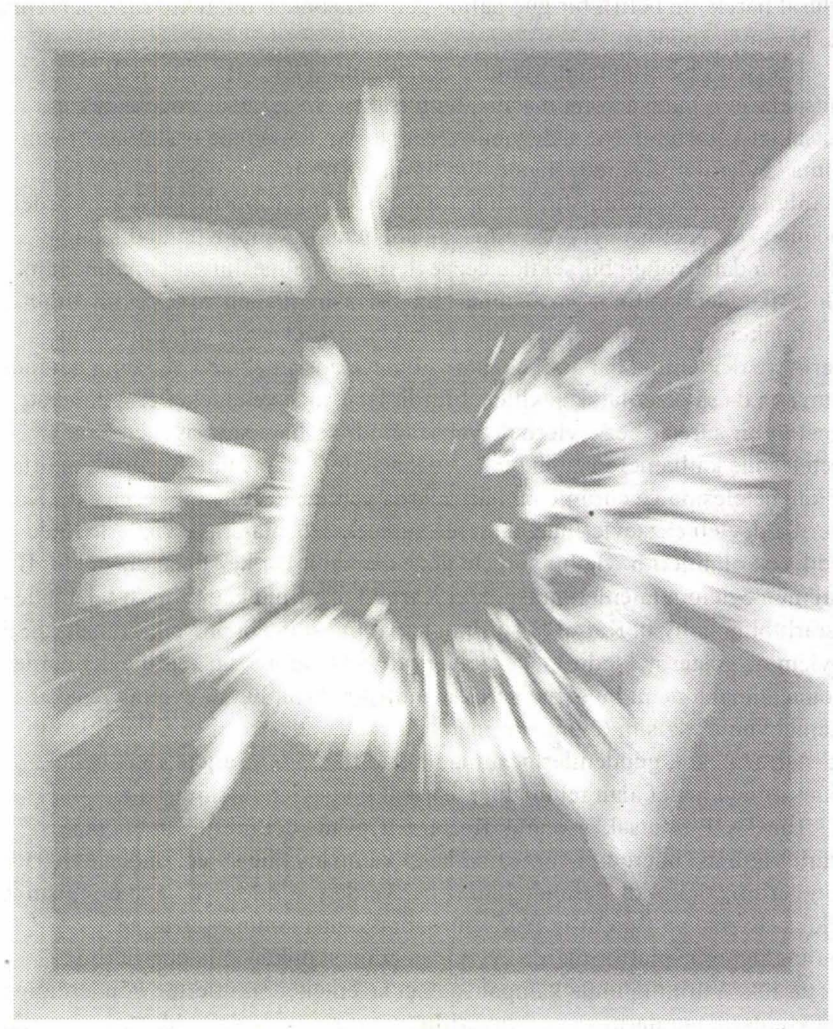

ve Kürt halkına karşı yürüttüğü "sosyal güvenlik reformu" saldırısının bir parçası ve özel bir biçimidir. Bu yanıyla zindan direnişi ve kazanımlar sınıfa mal edilmelidir. Sınıfa mal edilmediği koşullarda kazanımların kalıcı olamayacağını deneyimler birçok kez göstermiştir. CMK şahsında somutlanan cezaevi merkezli bakış açısı, devrimci hareketin içinde bulunduğu darlığın ürünüdür. Bu darlık, cezaevleri sorununu ve hücre tipi uygulamalarına tepkiyi kendi örgütsel varlığına yönelip yönelmemesine göre değerlendiren boyutlar da taşımaktadır. Tuzla işçilerinin Kartal F Tipi'ne konması karşısında ortaya konan duyarsızlık ve tepkisizlik de bunun göstergesidir. Tuzla deri işçilerinin ve sendikacıların Kartal F Tipi'ne konulması karşısında direnişe geçilseydi, aynı zamanda sınıfın öncü bölükleri ile cezaevleri arasında daha yakın bir ilişki geliştirilebilirdi. Yine son eylemde işçi ve emekçi sınıfların yakıcı talepleri haline gelmiş olan "sosyal güvenlik reformu" saldırısının geri çekilmesi talebi eklenerek propagandif bir etki yaratılabilirdi. Cezaevleri direnişleriyle işçi ve emekçiler arasında birlik sağlamak konusunda komünist ve devrimcilerin özel bir çaba harcaması gerekmektedir.

CMK son eylemde uzun süre sessiz kaldı. Destek eylemlerinin örgütlenmesi için bile Eskişehir'de süren açlık grevinin 50'li günlere gelmesi gerekti. 64. güne kadar sonuç alıcı bir eylem biçimi ortaya konamadı. Son eylem, PKK'nin "siyasal çözüm" çizgisinin teslimiyete evrildiği bu süreçte, ona eklemlenen bazı örgütlerin içine düştükleri tasfiyecilik batağını gözler önüne serdi. CMK içinde belirli bir kararlılıkla yer alan MLKP bu eyleme katılmadı. Gerekçe olarak ise,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

böyle eylemlerin gündeme cezaevlerini oturtacağını, ulusal hareketi ve A. Öcalan'ın idamının ve işçi ve emekçi eylemlerinin gölgede kalacağını getirdi.

Bu süreç devrimci harekette yeni bir saflaşma dönemi olarak yaşanıyor. Devrimci hareketin içinde bulunduğu ideolojik tıkanma, politik darlık ve tasfiyeci süreç bir yanıyla reformist eğilimleri beslemektedir. Ulusal harekete eklemlenen kimi örgüt ve gruplar bu süreci çok daha hızlı bir şekilde yaşamaktadırlar. Bunlar ulusal hareketin geldiği teslimiyet platformunun utanç verici destekçileri konumuna düşmüşlerdir. Tutturdukları çizginin derinleşmesi sonucu bir sürüklenmeyi yaşıyorlar. Bu durum bir yanıyla da doğaldır. Küçük burjuvazinin karakterine uygundur. Küçük burjuvazinin kendi bağımsız ideolojisi yoktur. O güce tapar. Bir dönem karşı-devrimci, milliyetçi ilan ettiği ulusal hareketin belirli bir güç haline gelmesi sonucu onun kuyruğuna takılması da bunun ürünüdür.

Eskişehir tabutluğunun yeniden açılmasına, TKP/ML ve DHKP/C tutsaklarının buraya konulmasına, bu tutsaklar ve cezaevlerindeki devrimci tutsaklar kararlı bir direnişle yanıt vermişlerdir. 65. günde başlatılan "rehin alma" eylemi kısa sürede sonuç alıcılığını göstermiş, sermaye devletinin yenilgisiyle sonuçlanmıştır. Rehin alma eyleminin yaptırım gücü hem bedel ödemeyi ve ödettirmeyi göze almasından, hem de kamuoyunun dikkat ve ilgisinin daha yoğun bir şekilde cezaevlerine yönelmesini sağlamasındadır. Birleşik eylem hattının yakalanması da direnişin gücünü ve yaptırımcılığını artırmaktadır. Bunun dışında rehin alınanların ailelerinin yarattığı basınç sermaye devletini daha hızlı çözüme gitmeye zorlamaktadır. Çözüm, geri adım atma ya da saldırı olarak şekillenebilirdi. İşçi sınıfı ve emekçilerin harekete geçtiği bir süreçte cezaevlerinde yapacağı bir katliam sermaye devletinin çeteleşmiş katliamcı yüzünü bir kez daha açığa çıkaracaktı. Susurluk'ta ortaya çıkan çeteleşme ve çürümenin hafızalarda yeniden tazelenmesi olacaktı. Kontr-gerilla devleti cezaevlerinde günlerce sürecek çatışmaları ve yüzlerle ifade edilecek ölümleri böyle bir süreçte göze alamadı. Bir kez daha diz çöktü. Buna rağmen eylemin talepleri arasındaki Kartal F Tipi'nin kapatılması talebinde ısrarlı olunmalıydı. Kartal F Tipi'nin kapatılması talebi öne çıkarılmalıydı. Bu eylem de göstermektedir ki, cezaevlerinde SAG gibi uzun süreli eylemlerde sonuç alma dönemi bu süreç için kapanmıştır. Artık bu tür eylemlere bırakalım kamuoyunun ilgisini, ölüm sınırına dayanmadan devrimci örgütler bile ilgi göstermemekte, gündemlerine almamaktadırlar. Sonuç alıcı eylem bedel ödettirmeyi hedef alan rehin alma, barikat gibi eylem biçimleridir.

Biz TKİP'li tutsaklar olarak Kartal F Tipi'nin açılmasından bu yana yürüttüğümüz hücre tipi cezaevine karşı kampanya ile süreci önden karşıladık. Güçlerimiz oranında bulunduğumuz her yerde son saldırıya karşı direnişin içinde olduk. Kemal ve Bülent'in Eskişehir tabutluğuna konması üzerine bulunduğumuz platformlarda eyleme geçilmesi noktasında önerilerimizi götürdük. Yürüttüğümüz kampanya, işçi ve emekçi örgütlerine gönderdiğimiz mektuplarla buraların sürece duyarlılığını artırmayı hedefledik. Aile örgütlülüğü çalışmamız ile ve imza kampanyası ile sınıfa giderek cezaevi süreçlerine duyarlılığı geliştirmeye çalıştık. Yürüttüğümüz çalışmayla işçi ve emekçilere yönelen "sosyal güvenlik reformu", özelleştirme, vb saldırıların cezaevlerine yönelen hücre tipi saldırısından ayrı olmadığını, bu kapsamlı saldırıya karşı mücadelenin birleşik bir tarzda örülmesi gerektiğini işledik.

Son saldırıda Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, geri adım atmalarının, "uzlaşmalarının" mümkün olmadığını, devrimci tutsakların teslim olmalarını, aksi taktirde yaptıkları eylemin sonuçlarına katlanacaklarını ifade etti. Ecevit de bu açıklamayı destekleyerek hükümet olarak kararlılık gösterisinde bulundu. Devrimci tutsaklar her zaman yaptıkları eylemlerin sonuçlarını göğüslediler, bundan sonra da göğüslemeye ve bedel ödemeye hazır ve kararlıdırlar. Faşist sermaye devleti de sürdürdüğü saldırıların hesabını vereceğini bilmelidir. İşçi sınıfı ve emekçiler "sosyal güvenlik reformu" saldırısına karşı yüz binlerle sokaklarda. Bu saldırıya karşı genel grev isteği her geçen gün yakıcılaşmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilerin öncüleri devrimci tutsaklar dişe diş mücadele ile ve bedeller ödeyerek kazandıkları mevzilerden bir adım bile geriye atmayacaklardır. Onların hedefleri çürümüş ve çeteleşmiş kontr-gerilla cumhuriyetini yerle bir ederek sınıfsız sömürüsüz bir dünya kurmaktır. Tarihin çarkı bu yönde dönmektedir. Sermaye devleti yoğunlaştırdığı saldırıları ile uyuyan devi uyandırmakta, sahte saflaşmaları ortadan kaldırmakta, burjuvazi ve proletarya arasındaki gerçek saflaşmayı kendi eliyle netleştirmektedir. Demagojilerinin hükmü bir yere kadardır. Bu sınırlara varıldığında işçi sınıfı gerçek kimliğine kavuşacak, gerçek öncüleri komünistler ve Komünist İşçi Partisi'yle buluşacaktır.

Tabutluklarınızı kapattırdık, hücrelerinizi yıkacağız!
Devrimci tutsaklar
teslim alınamaz!
Sınıfa karşı sınıf,
Düzene karşı devrim,
Kapitalizme karşı sosyalizm!

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi
TKİP'li tutsaklar

CMK'nın açıklamasından...

Kararlılığımızı sınayanlar bir kez daha yenilgiyi tattılar

(...) Faşist devlet türlü tehtitlerle, türlü oyunlarla üç aydır kabul etmeyeceğini açıkladığı taleplerimizin esasını yerine getirme sözü vererek CMK ile anlaşmıştır. Anlaşma ile;

1) Kemal Ertük ile Bülent Ertürk'ün Eskişehir Cezaevi'nden Nevşehir Cezaevi'ne sevkleri sağlanmıştır. Kemal ve Bülent tecrit edilmeyecek, hücrelere konmayacaklardır. Onların yeri devrimci tutsakların yanıdır.

2) Çankırı Cezaevi'nden kaçırılarak yine Eskişehir Cezaevi'nde tecrite ve hücreye sokulan Cemalettin Polat'ın Bartın Cezaevi'ne sevkinin kabul edilmesi, devletin aynı uygulamasına son verdirilmiş olması ve hukuk dışı bir cezalandırılmaya izin verilmemesidir.

Eylemimiz Eskişehir tabutluğunun devrimci tutsaklara dördüncü kez kapattırılmasıyla bir zafer olmuştur. Ölüm Oruçlarında, Süresiz Açlık Grevleri'nde ödenen bedellere sahip çıkılmıştır. Eskişehir tabutluğunun devrimci tutsaklara açılmayacağı bir kez daha teyid ettirilmiştir. Eskişehir Cezaevi tecrit ve hücre uygulamalarının merkezi yapılmak istenmektedir. Eskiden beri var olan bu politikanın uygulanmasına izin vermeyeceğimizi eylemimizin sonucu olan anlaşmayla düşmana bir kez daha kabul ettirdik. Arkadaşlarımızın sevkinin kabul edilmiş olması, bu uygulamanın bugün de son bulmuş olması demektir. Faşist devletin tecrit ve hücre dayatması bir kez daha kırılmıştır.

Eylemimiz tüm devrimci tutsakların tecrit ve hücre uygulamalarını ve hak gasplarını içeren her genel uygulamanın karşısında her türlü bedeli göze alarak baş eğmez bir duruş sergilediğini ve sergileyeceğini göstermiş; ve devletin muhatap görmemeye çalıştığı CMK'yı taraf olarak görmesinin zorunluğunu devlete göstermiştir. CMK görmezden gelinemez, çünkü devrimci tutsakların önemli bir gücü CMK'nın arkasındadır. CMK'ya rağmen böylesi hiçbir uygulama hayata geçirilemez.

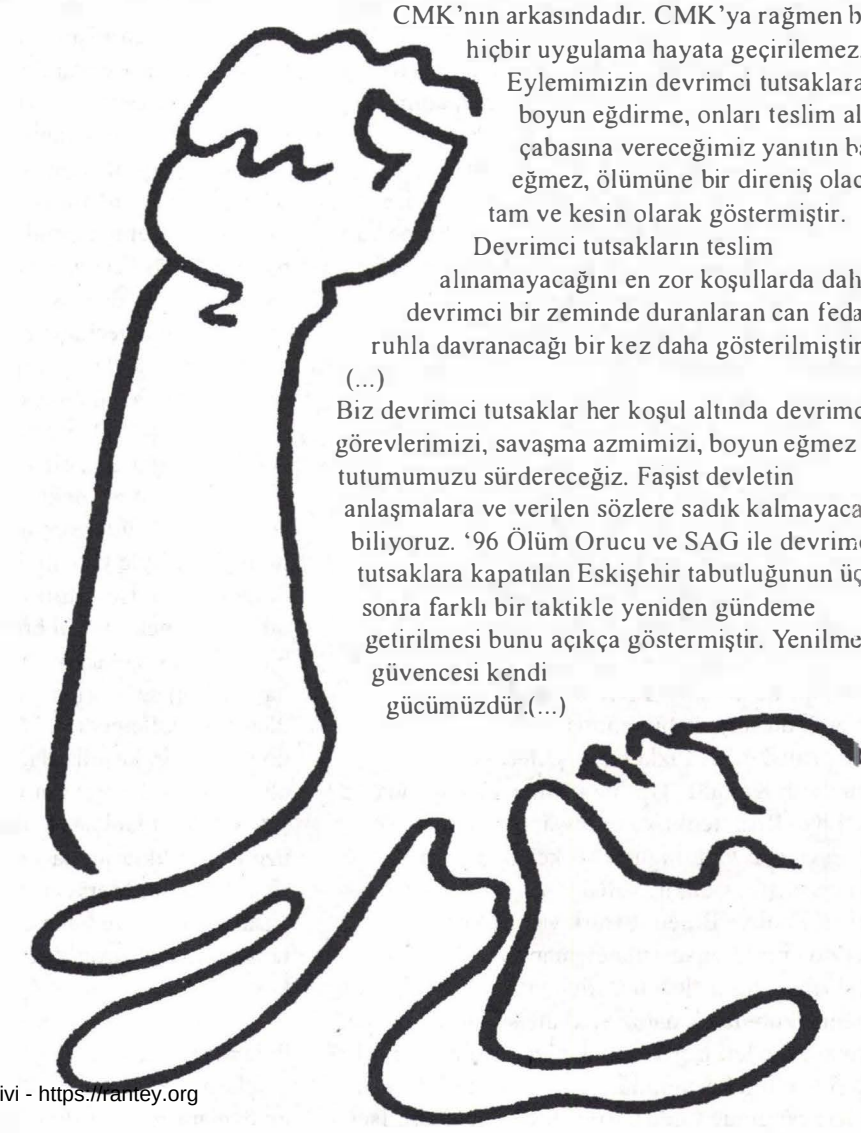

Eylemimizin devrimci tutsaklara boyun eğdirme, onları teslim alma çabasına vereceğimiz yanıtın baş eğmez, ölümüne bir direniş olacağını tam ve kesin olarak göstermiştir. Devrimci tutsakların teslim alınamayacağını en zor koşullarda dahi devrimci bir zeminde duranların can feda bir ruhla davranacağı bir kez daha gösterilmiştir.

(...)

Biz devrimci tutsaklar her koşul altında devrimci görevlerimizi, savaşma azmimizi, boyun eğmez tutumumuzu sürdereceğiz. Faşist devletin anlaşmalara ve verilen sözlere sadık kalmayacağını biliyoruz. '96 Ölüm Orucu ve SAG ile devrimci tutsaklara kapatılan Eskişehir tabutluğunun üç yıl sonra farklı bir taktikle yeniden gündeme getirilmesi bunu açıkça göstermiştir. Yenilmezliğin güvencesi kendi gücümüzdür.(...)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlk muharebe kazanıldı, sıra hücreleri yıkmakta

Sistemin krizinin geldiği nokta ve aldığı boyut işçi-emekçi cephesine yansımasını topyekun bir saldırı olarak gösterdi. Bu saldırı, bir kez daha emperyalist tekellerin, onun soygun şebekesi İMF'nin ve faşist sermaye iktidarının ihtiyaçları ve istemleri üzerinden karara bağlanarak uygulamaya konuldu. Her saldırıları gibi bu saldırıları da toplumsal muhalefetin tüm kesimlerini kapsıyordu. Yine saldırının hedefleri arasında devrimci-komünist tutsaklar ve zindanlar da vardı. Bu saldırı 12 şehit pahasına yerle bir ettiğimiz hücrelerin yeniden dayatılması saldırısıydı.

Yalnız faşist sermaye devleti bu kez taktiğini değiştirmişti. Bu kez açıktan ve direkt bir saldırı yerine, daha sinsi ve üstü örtülü bir saldırı planı vardı. Aslında sermaye devletinin tabutluk (hücre) saldırısı bilinen ve beklenen bir saldırıydı. Bu anlamıyla saldırı gayet açık ve net bir saldırıydı. Fakat zindanlarda cepheden bir saldırı yerine devlet bu kez daha çok yeni tutuklanan tutsaklar üzerinden ve onların da daha zayıf kesimleri üzerinden yapıyordu. Bunu zaten altyapısını oluşturduğu Mavi Çarşı, Çankırı Valisi'nin cezalandırılması, Çankırı Cezaevi'ndeki cezalandırma vb.nin failleri olduğu iddia edilen kesimleri üzerinden yapıyordu. Çünkü bunları döne döne TV ekranlarından göstererek karalamış ve kamuoyu nezdinde şöyle bir yanılsama yaratmaya çalışmıştır: "Bunlar herşeyi hak ediyor, her ceza bunlar için mübahtır". Eğer bu ilk örnekler üzerinden başarılı olursa, bunu sürece yayarak kanıksatıp meşrulaştıracaktı. Ve hazır olduğunda da genele yönelecekti.

Biz süreci böyle değerlendirdiğimize ve buna yönelik bir eylemlilik süreci içerisine girilmesi gerektiği yönlü görüş ve önerilerimizi, bulunduğumuz birimdeki devrimci dostlarımıza ilettik. Gerek sürecin diğer cezaevlerinden kopuk ve erken yaşanması, gerekse bulunduğumuz birimdeki yapıların ağırlıklı bölümünün CMK üyesi olması nedeniyle, bekleyerek daha örgütlü ve birleşik bir eylemlilik olanağını yakalamayı daha doğru bulduk. Bütün bunlara rağmen süreci tek sayımla başlayan, giderek süresiz sayım vermemeye evrilen bir eylemlilik çizgisiyle zaten karşılaşıyorduk.

Bunlar yaşanırken devlet, Çankırı zindanından bir devrimciyi daha Eskişehir tabutluğuna kaçırarak süreci tırmandırdı. Kuşkusuz bu devrimci tutsaklara yönelik bir savaş ve eylem davetiydi. Gecikilerek de olsa alınan eylem kararını doğru bulduk. Ve eylemi ortaklaştırarak sermayenin savaş ilanını, ona hem bir kez daha diz çöktürerek, hem de devrimci tutsakların teslim alınamayacağını göstererek uyguladık.

Ve bir kez daha zaferi kazanan bizler olduk. Yeni dönemin zindanlar cephesindeki küçük ama oldukça önemli bu ilk muharebesi kazanılmıştır. Şimdi sıra hücreleri yıkmakta ve sınıf savaşımını yükseltmektedir. Günün en acil görevi budur.

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

TKİP'li tutsaklar/Sakarya Zindanı

İstanbul'daki anmalara saldıran polis onlarca devrimciyi gözaltına aldı

SAG-ÖO şehitleri ölümsüzdür!

İstanbul:

Haklar Ve Özgürlükler Platformu'nun, 27 Temmuz günü DHKP-C ÖO şehidi Yemliha Kaya'nın Kocasinan'daki mezarı başında düzenlediği anmaya, "ölüm Orucu şehitlerimiz ölümsüzdür! HÖP" imzalı pankart altında 30-35 kişi katıldı. Devrim şehitleri için saygı duruşunun ardından bir konuşma yapıldı ve marşlar söylendi.

Dağılma sırasında, herkesin sıraya geçmesini ve kimliklerini vermelerini isteyen polis, slogan atan bir gence saldırarak ağır şekilde yaraladı. Hastaneye götürülmek üzere arabaya bindirilen eylemci daha sonra gözaltına alındı. Diğer eylemciler de vahşi bir saldırganlıkla gözaltına alındı.

Bu anmanın hemen ardından ÖMP'nin, TİKB ÖO şehidi Osman Akgün'ün mezarı başında düzenlediği anmaya da saldıran polis, katılanların tamamını gözaltına aldı. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı anmada "SAG ve ÖO Şehitleri ölümsüzdür! ÖMP" imzalı pankart açıldı. Devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunulduktan sonra bir konuşma yapıldı. Anma biter bitmez elinde sopa ve coplarla bekleyen polis, eylemcilerden kimliklerini istedi. Kimliklerini vermek istemeyen ve kendisine karşı direnen gruba saldıran polis bir çok kişiyi yaralayarak gözaltına aldı. Yaralananlar arasında emekli komünist işçi Ali Eriş de vardı.

Polis, 25 Temmuz'da MLKP ÖO şehitlerinden Hüseyin Demircioğlu'nun da anmasına saldırmış ve 60 kişiyi gözaltına almıştı.

Ankara:

İnsanca yaşamanın birer abidesi olan devrim şehitlerini kaybedeli üç yıl oldu. Onlar tüm mücadeleci ruhlarıyla, inançlarıyla bedenlerini adamışlardı bu kavgaya. 12 can verdik faşist sermaye diktatörlüğüne. Tüm saldırılara, tüm baskılara rağmen eğilmediler ve kazanan taraf sermaye devleti değil, çürümüş düzene karşı bedenlerini açlığa yatıran tutsaklar oldu.

26 Temmuz '99 günü saat 12.30'da devrim şehitlerini bir kez daha anmak için Ankara Merkez Kapalı Cezaevi önünde bir basın açıklaması düzenlendi.

Açıklamada tutsak aile ve yakınlarından oluşan 30-35 kişilik bir grup vardı. "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük", "Analaların öfkesi katilleri boğacak", "Bedel ödedik, bedel ödedeteceğiz" sloganlarının haykırıldığı açıklama sat 1.00 gibi sona erdi.

Bugün 3 yıl önce yapamadıklarını yapmak istiyorlar. Bizimse sürdürdükleri bu pervasızca saldırıya karşı söyleyecek tek sözümüz var; **Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!**

Ekim Gençliği

Temmuz-Ağustos '99 tarihli 32. sayısı çıktı!

Topyekun saldırıya karşı mücadeleye!

*

Sermaye devleti İMF patentli yıkım paketiyle daha koyu bir sefaleti dayatıyor

Sermayenin saldırılarına karşı işçi-memur-gençlik birleşik mücadeleye!

*

İstanbul Üniversitesi'nde dekanlar istifa ediyor
Boğaziçi Üniversitesi özelleştiriliyor

Gerçek özerk-demokratik üniversite için mücadeleye!

*

İMF-TÜSİAD saldırı paketi açıklandı

Boğaziçi özelleştiriliyor!

*

Boğaziçi Üniversitesi'nin özelleştirilmesine karşı komisyon oluşturuldu

*

İdam kararının ötesi

*

İran'da öğrenci hareketi:

Toplumsal öfke ve hoşnutsuzluğun sözcüsü

*

Mücadele özgürleştiriyor!

*

Sıralama sınavı saldırısından sonra şimdi de devlet memurluk sınavı gündemde

Diplomalı işsiz olmak istemiyoruz!

*

Yaz dönemi işçi gençlik çalışması *(orta sayfa)*

*

Burjuvazi ve proletarya:

Herkes kendi çocuğunu yetiştiriyor!

*

Mücadeleye daha inançlı ve daha güçlü bir merhaba daha!

*

Sivas'ın hesabını soracağız!

*

Yeniden devrimci ODTÜ'yü yaratacağız!

*

Emperyalist saldırganlık son bulsun!

*

Tüm cezaevlerindeki TKİP davası tutsağı Ekimci Genç Komünistler'in açıklaması:

Saldırılara karşı gençliği ve emekçileri birleşik mücadeleye çağırıyoruz

*

F(aşist) Tipi Cezaevleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Genel grevi örgütlemek için

görev başına!

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org